

Csukás István

Süsü, a sárkány

Digitális Irodalmi Akadémia

© Petőfi Irodalmi Múzeum • Budapest • 2011

Süsü, a sárkány

Süsüt kitagadják

Hol volt, hol nem volt, a vad örömföldön túl, de a bogáncsos réten innen, ott, annál az irdatlan magas hegynél, honnan már a madár is visszafordul, volt a sárkányok birodalma. Pontosabban senki se tudja, hogy hol, hiszen emberfia nem jár a sárkányok között, hogyan is merészkedne a tüzet fújó, lángot okádó szörnyetegek közé! De hogy arrafele van valahol, azt mindenki tudja, ha máshonnan nem, a nagy ordítózásból, bömbölésből, mormogásból és tűzfújásból!

A sárkányok királya az irdatlan hegy legbelsejében lakott kilenc gyerekével. A királynak három feje volt, a gyerekek sárkányoknak szintén, kivéve a legkisebbet, annak bizony már csak egy feje volt! Csúfolták is eleget ezt az egyfejű legkisebbet, akit éppen ezért Süsünek hívtak, meg talán azért is hívták Süsünek, mert egyéb másban is elütött a testvéreitől. Szelíd volt, mint a bárány, félénk volt, mint egy kecskegida, jámbor volt, mint egy kolduló barát. Amúgy persze külsőre pontosan olyan behemót nagy volt ő is, mint a többi sárkány! De csak külsőre! Belül meg, mint egy kisegér.

Morgott is eleget az apasárkány, meg dirmegett, meg dörmögött a három fejével: Micsoda szégyen!
Meg: Hajaj, ilyen gyáva nyulat ki látott?! Meg: Mintha nem is az én fiam lenne!

Mikor már eleget mormogott, meg dirmegett, meg dörmögött, meg már a szemét is bántotta legkisebb gyerekének az egy feje, mert hiába hunyt be hat szeme közül hármát, akkor is csak egy fejet látott! Nos, mikor már mindezt nagyon megunt, elküldte Süsüt, régi sárkányszokás szerint, hogy számoljon le az ellenségével! Elmagyarázta neki az irányt: El se tévesztheted! Mindig csak előre, és csak egyszer kell jobbra letérned a Huzatos Völgynél! Ott lakik rögtön az ellenségem!

Azután azt is elmagyarázta a második fejével, hogy mit csináljon vele: El se tévesztheted! Addig ütöd, meg dögönyözöd, míg van benne szusz!

A harmadik fejével csak mordult egyet: Na, lódulj már!

Na, ez éppen három hónapja volt, már kezdték is elfelejteni Süsüt, az apasárkány is leszokott a szemhunyogatásról, vidáman nézegette többi gyereke három fejét, úgy gyönyörködött bennük.

Az ám, de egyszer nagy énekszó hallatszott az országútról! A sárkánygyerekek kitódultak a kapuba, az öreg sárkány meg az irdatlan hegy legmélyén hallgatózott magában.

Süsü énekelt, szállt, szállt a hangja a hegy felé:

Ó, ha rózsabimbó lehetnék!

Rám szállnának szépen a lepkék!

Kicsi szívem velük dobogna!

Nem lennék ilyen nagy otromba!

Ezt a vágyam senki se érti,

se gyerek, se nő és se férfi

Senki, senki itt a világon,

mi is az én titkos nagy álmom!

A sárkánygyerekek, mikor megpillantották Süsüt, visszatódultak az irdatlan hegy belsejébe, s egymás szavába vágva kiáltották:

– Megjött Süsü! Megjött Süsü! Itt van Süsü! Itt van Süsü!

– Hallom! – mordult rájuk az apasárkány. – Nem vagyok süket!

A sárkánygyerekek elhallgattak, s kíváncsian nyújtogatták a nyakukat.

Süsü abbahagyta az éneklést, letörölte a lábát a barlang bejáratánál, s vidáman köszöntötte a testvéreit.

– Szervusztok! Hogy vagytok? Itt vagyok, ragyogok!

– Szia! Szia! Szia! – válaszoltak a testvérek vihogva.

Majd mikor Süsü az apasárcány elé ért, elhallgattak, s kíváncsian várták, hogy mi is lesz.

Süsü mosolyogva állt az apja elé, egy feje vidáman ragyogott, meg piroslott, mint egy alma. Majd így szólt:

– Megjöttem!

– Látom! – morgott az apasárcány első feje.

– Mit csináltál az ellenségemmel?! – dirmegett a második feje.

– He?! – dörmögött a harmadik feje, mivel egy kicsit nagyot hallott.

De Süsü csak állt és mosolygott.

Az apasárcányban rettenetes gyanú ébredezett.

– Megnyúztad?! – morgott az első feje.

– Porrá törted a csontját?! – dirmegett a második feje.

– He?! – dörmögött a harmadik feje.

Süsü a fejét rázta minden kérdésre. Majd összeszedte a bátorságát, és megmondta az igazat.

– Gyógyfüvet szedtem neki! Vizes borogatást raktam rá!

Az apasárkány nem hitt a hat fülének.

– Mi?! Mi?! Mi?! – kérdezte mind a három fejével.

– Beteg volt! – védekezett Süsü. – Influenza! Csak nem hagyhattam ott betegen?! De most már meggyógyult!

Az apasárkány rettenetes dühbe jött, fújta a tüzet mind a három fejével, mint valami óriási kovácsfújtató.

– Tűnj el a szemem elől! Ne is lássalak! – ordította az első feje.

– Te sárkányok szégyene! Te elfajzott egyfejű korcs! Kitagadlak! – bömbölte a második feje.

– Brr! Brr! – berregte a harmadik feje.

Süsü behúzta a nyakát, fülig piros lett a szégyentől, s lassan hátrált kifelé.

A testvérei vihogtak, rötyögtek, vihorásztak és röhögtek, ujjal mutogattak a kifelé hátráló Süsüre, nagyot csíptek a karjába, hatalmasokat ütöttek a hátába.

Haha, haha, bruhaha!

Nézd, hogy lóg a taraja!

– mondta az egyik testvér.

Süsü sóhajtott, s így dünnyögött:

Elbujdosok, de hova?!

A másik testvér így folytatta:

Ilyen gyáva, ilyen rút!

Nézd, hogy iszkol, nézd, hogy fut!

Süsü tovább sóhajtozott:

Majd akad egy gyalogút!

A harmadik testvér így csúfolódott:

Egy fejében, odanézz,

alig pislákol az ész!

Süsü megadóan bólintott:

Sose voltam nagy vitéz!

A negyedik testvér Süsü fülébe susogott gúnyosan:

Hé, te lüke, féleszű

kelekótya sü-sü-sü!

Süsü erre is sóhajtott egyet:

Haj, nem terem nekem fű!

Az ötödik, hatodik, hetedik és nyolcadik testvér már csak ezt kiáltotta Süsü után, hogy: Haha, haha, bruhaha, ne is lássunk már soha!, mivel közben Süsü kiért az irdatlan hegyből, s bánatosan battyogott az országúton.

Lepke, lepke, kis lepke

Egy szárnycsúzó bólogatott, hajlongott a szélben, le-föl, le-föl. Azután már nem hajlongott, hanem csodálkozva hasalt a földre. Süsü lépett rá, majd döngő léptekkel tovább ment: dam, dam, dam!

Ismeretlen helyen járt, csodálkozva forgatta a fejét jobbra-balra, gyönyörködött a piros, sárga, kék virágokban, lassan a szíve is megkönnyebbült, nem fájt már neki annyira, hogy kitagadták! A sárkánykirály dörgő hangját sem hallotta, s a testvérek gúnyos nevetését is elvitte a szél.

Csak ment, ment dübbenő léptekkel: düb, düb, düb! Ha sziklához ért, átgyalogolt rajta, ha patakhöz ért, átugrotta.

Hát ahogy így ment, meg gyalogolt, meg patakot ugrott, egyszer csak egy gyönyörűséges rózsabimbón meglátott egy gyönyörűséges lepkét!

Abban a minutumban megállt, mint akit villám sújtott, vagy mint egy cövek, amit a földre vertek! Még lélegzetet sem mert venni. Csak nézte, csak nézte a gyönyörűséges lepkét a gyönyörűséges rózsabimbón!

Majd mikor már eleget gyönyörködött a lepkében, elhatározta, hogy megfogja! Lassan, roppant lassan lépett egyet előre, és lassan, roppant lassan kinyújtotta a kezét.

Hát ahogy kinyújtotta a kezét, árnyékot vetett a rózsabimbóra és természetesen a lepkére is! Nem nagy árnyékot, akkorát csak, mint egy üstfedő. De a lepke nem szerette az árnyékot, még ha akkora is, mint egy üstfedő, kényeskedve megbillegtetta a szárnyát, és továbbroppent, napsütötte helyre.

Süsü báván nyúlt a rózsabimbóért, leszakította, s mivel a lepke már nem volt rajta, jobb híján megszagolta. Szívta, szagolta a kellemes rózsailatot, de a rózsailat nem nagyon szerette, ha sárkányorr szívja, szagolja, jól megcsiklandozta hát belülről, mire Süsünek könnybe lábadt a szeme, s egy óriásit tüszszentett. A közeli fák meghajoltak, a virágok a földre lapultak, a lepke pedig kényeskedve vitorlázott tova a légáramláson.

Süsü utánalódult, a rózsabimbót nem dobta el, de megfogadta, hogy nem szagolja meg többet!

Így lebegtek, bukdácsoltak, ficáncoltak át a réten. Elöl a lepke lebegett, hátul Süsü bukdácsolt, leghátul meg Süsü farka ficáncolt.

Süsü most már semmi mással nem törődött, csak a lepkét figyelte, s követte óvatos léptekkel mindenhová.

Így azt sem vette észre, hogy a közelben a királyi favágók vágják a fát. Már szép nagy halom felvágott és elfűrészelt fahasáb magasodott, s épp az utolsó fának készülődtek neki a királyi favágók nagy buzgón. Vagyis az egyik favágó megpökte a markát, megmarkolta a fejsze nyelét és odasuhintott. A fa meg se rezdült, mivel hatalmas, vastag törzsű fa volt. De a királyi favágók nem csüggedtek. Most a másik pökte meg a markát, markolta a fejszenyelet, s csapott oda a törzshöz. És most mintha a fa megrezdült volna egy kicsit! Azután újra az egyik csapott oda, majd újra a másik!

Ekkor egy lepke szállt át a fejük felett, de oda se figyeltek.

Éppen az egyik favágó akart suhintani a fejszével, mikor a hatalmas fa recsegett-ropogott, s gyökerestül kiemelkedett a földből! A favágók a szájukat is eltátották a csodálkozástól.

De nem sokáig tátották, mivel meglátták Süsüt. Mert Süsü húzta ki tövestől a hatalmas fát, mivel útjában volt, nem látott tőle. Csak megfogta két ujjal, és kirántotta a földből! És barátságosan rámosolygott a két favágóra, s még barátságosabban köszönt.

– Jó napot kívánok! Bocsánatot kérek a zavarásért, nem láttak erre egy lepkét?

De hát hiába volt a mosolygás és a köszönés, mivel a favágók nem láttak még sárkányt, se barátságosat, se barátságtalant! Ők csak azt látták, hogy két ujjal kihúzta a hatalmas fát a földből!

Vagyis égnek állt minden hajuk szála a rémülettől, majd eldobálva a fejszét, hanyatt-homlok menekültek.

– Jaj, jaj! Egy sárkány! Egy sárkány! – óbégatták, mikor már biztos távolban jártak.

Süsü kissé csodálkozva nézett utánuk, eldobta a hatalmas fát, a hatalmas fa ráesett a halomba rakott tűzifára, a tűzifa meg mind legurult az útra.

De Süsü ezzel sem törődött, kereste a lepkét, hogy merre lehet?

A lepke egy sziklán sütkérezett, finoman rezegtette gyönyörű szárnyait.

Süsü a lélegzetét is visszafojtva lépegetett a szikla felé. Észre se vette, hogy a szikla túloldalán két taligás kőfejtő erőlködik, veselkedik! Cöveket vertek a szikla alá, rudakat dugdostak a résbe. Majd a rudak alá álltak, s óriásit nyögve megemelték a sziklát.

Ekkor ért oda Süsü.

– Hórukk! – kiáltotta a két kőfejtő.

A lepke kényeskedve felemelkedett s elrepült.

Süsü felemelte a sziklát, mintha közlől akarná megnézni, hogy nincs-e ott a lepke.

A két kőfejtő fenékre tottyant, s már éppen egy cifra káromkodást akartak kanyarítani, mikor az egyik meglökte a másikat, s halkán, mint akinek elment a hangja, ezt suttozta:

– Egy sárkány! Egy sárkány! Egy sárkány! Jaj!

– He?! Mi?! – förmedt rá a másik, aki háttal ült Süsünek. – Ugyan már, te oktondi! Még hogy sárkány!

Majd nyögve feltápázkodott, s ekkor meglátta Süsüt.

– Jaj, sárkány! Meneküljünk! – kiáltotta, s uccu neki, fakeszt, széleseben rohant lefele a hegyről. A másik meg utána.

– Álljatok meg! Álljatok meg! – kiáltott utánuk Süsü. – Ezek meg hova futnak? Álljatok meg, kérdezni akarok valamit!

De nem válaszolt neki senki, a két taligás már hegyen-völgyön túl járt. Letette hát a sziklát, épp a taligára. A taliga ripityára ment. Süsüt egy kicsit elszomorította, hogy így menekülnek előle, búsan lógatta a fejét, s motyogott az orra alatt: De hát miért? De hát miért?

Majd meglátta a lepkét, abbahagyta a fejlógatást és a motyogást, s boldogan mosolyogva elindult feléje.

A marcona zsoldosok

A patak partján állt egy lábbal hajtható köszörű. Két marcona zsoldos fente a kardját, az egyik a köszörűt hajtotta, a másik a kardot tartotta a kőhöz. Félelmetesen marcona volt mind a kettő, meg torzonborz! Csillogott-villogott rajtuk a páncél. Csörgött-zörgött a fejükön a sisak.

A kard visított a köszörűn, de a két marcona zsoldos túlharsogta, brummogva énekeltek:

Mi vagyunk a zsoldosok,
kezünk sose dolgozott,
kardot, lándzsát hordozott,
ruhánk mégse foltozott!
Sziklakőből az ágyunk,
puha ágyra nem vágunk!
Senki fiát nem szánjuk,
ha meglátjuk, levágjuk!
Csiszi-csiszi köszörű,
ez az élet gyönyörű!
Hová lépünk, nem nő fű,
kardunk borotvaélű!

Mikor véget ért a dal, abbahagyták a köszörülést, megnézték a kard élét! Hát, olyan éles volt, mint a borotva! Az egyik marcona zsoldos jobbra-balra suhintott vele, s egyből levágott egy ágat a bokorról, meg egy szamárkóró fejét, meg egy sás buzogányát! Elégedetten dugta a kardot a hüvelyébe.

Most ő hajtotta a köszörűt, s a másik zsoldos tartotta a kardját a kőhöz. A kard visított a köszörűn, de nagy brummogva túlharsogták a visítást, újra belekezdtek a dalba.

Mi vagyunk a zsoldosok,
kezünk sose dolgozott,

kardot, lándzsát hordozott,
ruhánk mégse foltozott!

Süsü lábujjhegyen lépkedett, átgázolt a bokrokon, szemét a röpködő lepkén tartotta, vagyis nem tévesztette szem elől egy pillanatra sem! Így ért a patakhoz. A lepke libegett-lebegett, majd rászállt a második marcona zsoldos sisakjára, s nagy kényelmesen elhelyezkedett.

A zsoldosok brummogva-ordibálva énekeltek, a kard meg visított a köszörűn, volt nagy zenebona!

– SSS! Pssz! SSS! – pissegett Süsü már messziről, de a zsoldosok nem hallották a nagy zajban.

Süsü közelebb lopakodott, s újra pissegett, még a kezét is a szája elé tette.

– SSS! PSSSZ! SSS!

Vagyis azt akarta mondani, hogy hagyják már abba egy percre a nagy brummogást, meg kardvisíttatást, mert elriasztják a lepkét!

Az első marcona zsoldos végre felnézett a köszörűhajtásból a nagy pissezésre.

Rögtön a torkán akadt a szó, mikor meglátta Süsüt! Egy-két pillanatig némán tátogott, mint a hal a parton. Majd megjött a hangja is, rémülten csuklott egyet, s így kiáltott:

– Jaj! Egy sárkány! Jaj!

Süsü gyorsan rápissegett.

– Sss! Pssz!

De a marcona zsoldos újra csuklott egyet, s utána egy nagyot ordított:

– Jaj! Egy sárkány!

A második marcona zsoldos csodálkozva nézett rá, hogy mit tikácsol meg csuklik, meg kiabál?

– He? – kérdezte.

– Ott! Ott! Ott! Ott! – mutogatott az első zsoldos. – Jaj, egy sárkány! Egy sárkány!

A második marcona zsoldos hátra se fordult, leintette nagy fölényesen a remegőt.

– Ugyan már, te anyámasszony katonája! Rémekeket láatsz! Még hogy sárkány! Hajtsd a köszörűt!

De az első marcona zsoldos csak a fejét rázta, hogy nem, nem, nem! Nem anyámasszony katonája, nem lát rémekeket, és nem hajtja a köszörűt!

Süsü lassan, roppant lassan nyúlt a lepkéért. A lepke elaludhatott, mert nem vette észre, meg se moccant a sisakon. Süsü óvatosan két ujjal megfogta a sisakot, leemelte a lepkével együtt, s gyönyörködve nézte.

Na, a második zsoldos végre megfordult, mivel fázott a feje. Rémülten ordítani akart egyet, de nem jött ki hang a torkán, csak tádogott, meg remegett, a kardot is elejtette a nagy remegésben! De nem bírt elfutni, csak állt, mint akit megbéklyózott a rémület. A fogai vacogtak, s csak ennyit bírt nagy nehezen kinyögni:

– Irgalmazz nyomorult életemnek! Irgalmazz nyomorult életemnek!

Süsü dühösen rápisszegett, mivel a lepke felébredt s elrepült. Süsü össze-vissza gyúrta a sisakot, s visszadobta a marcona zsoldosnak, ügyet se vetve a remegésre, meg a vacogásra, a lepke után csörtetett.

A marcona zsoldosnak elgyengült a lába, mikor látta, hogy Süsü összevissza gyúri a sisakot, mintha csak papír lenne! El is ájult azonnal, elvágódott hosszában.

Az összegyűrt sisak pont az arcára esett, úgyhogy mikor kinyitotta a szemét, nem látott semmit, sötét volt.

– Végem van! – motyogta remegő szájjal. – Meghaltam, már biztos meghaltam, azért van ilyen sötét!

Majd hallgatózott, fülelt, de nem hallott semmi mást, mint nagy cuppogást, meg vízcsöpögést, cupp, cupp, csöpp, csöpp! Az első marcona zsoldos bújt ki a patakból, ő cuppogott, meg csöpögött. Süsü után nézett, majd a földön fekvő másik marconára.

– Na, ez szörnyethalt a rémülettől! – gondolta.

A földön fekvő is ugyanezt mondta vacogva:

– Meghaltam! Meghaltam!

Az első marcona zsoldos szomorúan indult útnak. Már a túlsó parton járt, mikor valami nagyon furcsát érzett, illetve úgy érezte, hogy valami nincs rendben! Igen ám, de micsoda? Megállt, és erősen törte a fejét. Ekkor újfa meghallotta a második zsoldos nyöszörgését:

– Meghaltam! Biztos meghaltam!

– Hát persze! – csapott a homlokára. – Ez volt a furcsa! Aki meghalt, nem mondja, hogy meghaltam, vagyis nem beszél!

Visszarohant a földön fekvőhöz, levette az arcáról a sisakot.

– Nyisd ki a szemed! – szólt rá.

A földön fekvő marcona óvatosan először csak az egyik szemét nyitotta ki, körülnézett vele, majd utána a másikat is. Majd hirtelen felpattant s futott, mint a nyúl.

– Ha nem haltam meg, akkor fussunk!

A másik marcona zsoldost se kellett biztatni, futott utána, mint egy másik nyúl.

Süsü híre megérkezik a királyi várba

A nagy virágos rét szélén, a krumplivermek után, a veteményeskert mellett állott a királyi vár! Hát, elég ütött-kopott, meg rogyadozó, meg mállott vakolatú volt, egyetlen tornyán a szélkakas is úgy berozsdásodott, hogy csak minden szökőévben nyikorgott egyet. De azért vár volt! Sőt királyi vár, mert benne lakott a király, és ahol a király lakik, az a királyi vár!

A király öreg volt már nagyon, a vár meg huzatos, vagyis szegény öreg király mindig, de mindig fázott!

Most is a sarokban gubbasztott, három pokrócot is magára terített, hogy csak a koronája látszott ki, mégis fázott! Hogy ne fázzon annyira, tornázott egy kicsit a pokróc alatt, óvatosan mozgatta a lábát, hajlította a derekát. S hogy rendben menjen minden, lábmozgatás, meg derékhajlítgatás, vezényelt is magának:

– Egy, ket-tő! Egy, ket-tő! Az ördög vigye el, de hideg van! Törökbúza, meleg málé! Egy, ket-tő! Egy, ket-tő! Elcsapom az összes favágót! Egy, ket-tő! El én! Törökbúza, meleg málé! De akkor ki vág fát? Egy, ket-tő!

A Dada jött be valamiért a trónterembe, s csodálkozva hallgatta a hangokat, mivel nem látott senkit, csak a sarokban egy halom pokrócot. Azután észrevette a pokrócok fölött a koronát is! Sóhajtott egyet, s így szólt:

– Jaj, uram-királyom! Csak nem fázik felséged?

– De, fázom! – nyöszörgött a pokróc. – Ebben a palotában mindig hideg van! De leghidegebb meg mindig pont itt a trónteremben! Vagyis ahol én vagyok! Miért van pont ott mindig a leghidegebb?!

A Dadus erre nem tudott válaszolni, csak sajnálta a vacogó királyt, de úgy sajnálta, hogy majd megszakadt a szíve.

– Hozok egy kis forró teát! – ajánlotta.

De az öreg király csak legyintett.

– Mire ideér, kihűl! Már négy liter forró, illetve kihűlt teát ittam! Nem használ semmit, csak lötyög a hasamban! Hej-haj, törökbúza, meleg málé!

Ekkor az udvarról nagy zaj, meg kiabálás hallatszott.

– Mi az? Mi az? Megjöttek a favágók? – örvendezett az öreg király.

– Mindjárt megnézem! – mondta a Dada, és odament az ablakhoz.

Hát ahogy lenézett, látja ám, hogy a két marcona zsoldos kiabál, magyaráz, mutogat az összegyűlt népnek.

Mikor az egyik marcona zsoldos beszélt, a másik helyeslően bólogatott, meg hümmögött, s mikor a másik marcona zsoldos beszélt, akkor az egyik helyeselt neki!

Most éppen az egyik marcona zsoldos beszélt:

– Ha én mondom nektek, elhíhetitek! Ekkora rémisztő, tüzet okádó, fogcsattogtató sárkányt még az ükapám se látott! Csak a kisujja akkora, mint a fél karom! Csak a kisujján a köröm akkora, mint egy péklapát! A szája meg akkora, hogy ki-be sétálhatna rajta egy lovas katona!

A tömeg szörnyülködött, meg rémüldözött, meg sóhajtozott, hogy haj-haj! Csak egy suszterinas felejtette nyitva a száját, de ő is megbánta, mert belerepült egy légy!

Most a másik marcona zsoldos köszörülte a torkát, s így folytatta a beszédet:

– Csak annyit mondok, hogy a bendője száz akó! A tüdeje meg száz kovácsfújtató!

A tömeg újra megborzongott, meg sóhajtozott, csak a suszterinas nyúlkaált a szájába, kereste a legyet, pedig az már rég elrepült.

Majd megint az egyik marcona zsoldos vette át a szót:

– Jött felém, mint egy hegy! Én kirántottam a kardomat, s azt kiáltottam, hogy megállj, te kutya sárkány! De hát csak jött felém, meg se hallotta! Erre én levágtam az egyik fejét! De semmit se használt, meg se kottyant neki, csak jött tovább! Erre levágtam a másik fejét! De hát minden hiába! Fittyet hányt az egészre!

Fent a trónteremben fülelt az öreg király, majd türelmetlenül megkérdezte, mivel nem hallott jól a pokrócoktól.

– Törökbúza, meleg málé! Mit fecseg az ott lent? He?

– Jajaj, felséges királyom! Valami sárkányról beszél! – sopánkodott a Dadus.

De a király csak legyintett.

– Törökbúza, meleg málé! Ne sopánkodj itt, hanem akkor hívd a hadvezéremet!

A Dadus kikiáltott az ajtón, hogy: Hadvezér!, s nagy csörömpöléssel, meg fogvacogással becsörtetett a hadvezér.

– Uhu-raham, kihíhi...egy sásásá!

Az öreg király érdeklődve figyelte a hadvezért.

– Mi baja a hadvezéremnek? Te is fázol?

– Nem. Én félek! – mondta a hadvezér vacogva.

De az öreg király ilyen aprósággal nem törődött, kiadta a parancsot.

– Te vagy a hadvezérem! Megparancsolom, hogy azonnal űzd el a sárkányt!

A hadvezérnek erre úgy elkezdett vacogni a foga, hogy beszélni se tudott.

– Ke-he-gye-le-he-hem! – csak ezt hajtogatta.

Majd mikor az öreg király nem nézett oda, gyorsan belebújt a nagy virágosvázába, amely a sarokban állt.

Lent a téren most a másik marcona zsoldos beszélt nagy hangon:

– Itt van, ni! – mutatta a behorpadt sisakját. – Magatok is láthatjátok a saját szemetekkel!

A tömeg megbámulta az össze-vissza horpadt sisakot, s újra megborzongott. Megborzongott a suszterinas is, de most erősen becsukta a száját, nehogy belerepüljön egy légy!

Az egyik marcona zsoldos sem akart lemaradni, így szólt:

– A saját szemetekkel láthatjátok, hogy nincs meg a kardom! – s felmutatta az üres jobb kezét. – Nincs bizony! Mert ottmaradt a sárkány szívében! De még az sem használt, és csak annyit ért, mintha megkarcoltam volna! Úgy ám! Csak jött felém, csak jött felém, és végül mit tehettem, se kardom, se semmim, hát elfutottam!

A tömeg még jobban megborzongott, úgy bámulta az egyik marcona zsoldos üres jobb kezét! A suszterinas meg egy óriásit csapott a pékmester hátára, mert odaszállt a légy! De meg is bánta rögtön, mert akkora orrba vágást kapott a pékmestertől, hogy feldagadt az orra, olyan lett, mint egy cipó! Dagadt orrát tapogatva búsongott hát, s hiába akarta megmagyarázni, hogy csak a légy miatt ütött, mert a dagadt orrától nem tudott rendesen beszélni! Így hát hallgatott, és búsongott, és az orrát tapogatta.

Most a másik marcona zsoldos beszélt.

– Bizony! Most itt állunk kard nélkül, meg behorpadt sisakkal! Bizony!

A tömeg már éppen sóhajtozni készült, mikor berobogott a két favágó, fa nélkül, fejsze nélkül. Már messziről kiabáltak, egymás szavába vágva.

– Egy sárkány! Jaj, egy sárkány! – kiáltotta az egyik.

– Az összes fánkat! Az összes fánkat! – kiáltotta a másik.

– Ellopta, összetörte! – kiáltotta az egyik.

– Jaj! – kiáltotta a másik.

A tömeg éppen nagy lélegzetet vett, hogy sóhajtsa egyet, mikor befutott a két taligás is, messziről kiáltozva.

– A taliga ripitya! – kiáltotta az egyik.

– Tengely, kerék repetye! – kiáltotta a másik, aki a nagy futásban megbotlott, s egy kicsit megharapta a nyelvét, s így nem tudta rendesen kiejteni a szavakat.

– A sárkány, az a gaz kutya! – kiáltotta az egyik.

– Bumm! Hogy csak úgy recsege! – kiáltotta a másik.

Ez már sok volt, ez mar mindennél több volt, mindenki szívét félelem szállta meg, rohant mindenki a házába, bezárta az ajtót, s egy pillanat alatt kiürült a tér.

Fele királyság és a királyné keze

A trónterembe lihegve futott be a mindentudó kancellár. A kancellárnak nagy szakálla volt, és arról volt híres, hogy ő a legravaszabb ember a birodalomban, és hogy mindent tud! Most is, ahogy egy kicsit kifújta magát, elmondta a nagy hírt.

– Uram, királyom, most kaptam titkos forrásból a hírt, hogy országunk határát átlépte egy félelmetes sárkány!

Az öreg király összecsapta a kezét.

– Még csak ez hiányzott nekem! Nem elég, hogy hideg van, még ez a sárkány is!

Majd észbe kapott, hogy már tud a sárkányról, szigorúan nézett a kancellárra.

– Már tudom! Már elküldtem a hadvezéremet, hogy űzze ki az országból!

De a kancellár csak mosolygott, majd a vázához lépett, ahonnan már belépése óta hallotta a fogvacogást, és megkocogtatta.

– Jaj, jaj, ki az? – hallatszott a vázából.

– Törökbúza, meleg málé! Tényleg, ki az? – csodálkozott az öreg király.

A kancellár még finomabban mosolygott, és így szólt:

– Felséged hadvezére!

Az öreg király nagyon csodálkozott.

– A hadvezérem? De hát mit keres a vázában? Hé, te! Bújj elő!

A hadvezér kidugta a fejét a vázából, de nem hagyta abba a fogvacogást.

Ez már az öreg királynak is sok volt, idegesítette az állandó fogvacogás.

– Tűnj el a szemem elől! Ne is lássalak! Ne is halljalak!

– Tü-hü-nő-hök! – vacogta a hadvezér, s a vázával együtt az ajtóhoz ugrált, kinyitotta, s kiugrott rajta.

– Vigyázz! Lépcső! – kiáltott utána a kancellár.

De a hadvezér már messze járt, csak a hangja hallatszott a lépcső aljából.

– Tudom-dom-dom-dom!

S nagy csörömpöléssel földet ért, a kitüntetései csiregtek-csörögtek, mert azokat mindig a mellén hordta.

A ravasz kancellár megvárta, míg az öreg király lecsillapodik, s abbahagyja a járkálást. Az öreg király nemsokára lecsillapodott, s így szólt a kancellárhoz.

– Hát most mit tegyünk? A hadvezérem nem ér egy hajítófát se! Törökbúza, meleg málé! Minek adtam neki a sok kitüntetést!

– Pályázatot kell hirdetni! – mondta a ravasz kancellár a szakállát simogatva.

– Mire? – csodálkozott az öreg király.

– A sárkány legyőzésére! – felelte a ravasz kancellár. – S ígérje oda érte felséged a fele királyságát, meg a leánya kezét! Úgyis azért jött a sárkány!

– A leányomét?! – kérdezte az öreg király meghökkenve.

– Meg a fele királyságát!

– A lányt is megígérjem? – makacskodott az öreg király.

– Természetesen! – felelte a ravasz kancellár. – Ez mindenütt így szokás!

– Hát ha így szokás, akkor kihirdetem! – dűnnyögött az öreg király, az ablakhoz ment és lekiáltott. – Figyeljetek ide, ti ott, alattvalók! Annak adom a lányom és a fele királyságom, aki megvív a sárkánnyal és legyőzi!

Majd lenézett a térre, és látta, hogy nincs ott egy lélek sem!

– Törökbúza, meleg málé! Hát ezek meg hová lettek? Érvényes így a pályázat?

A ravasz kancellár megnyugtatta.

– Érvényes! Ki lett hirdetve!

A Dada, aki eddig figyelt és hallgatózott, most hirtelen kisurrant az ajtón, s rohant fel a királykisasszonyhoz.

A királykisasszony szép volt, mint a hajnalban nyíló rózsaszál, s szépségének híre hetedhét országon is elterjedt. Főleg most, hogy eladósorba került, kezdték is egymásnak adni a kilincset a kérők! De hát vagy a királylánynak nem tetszett az egyik, vagy az öreg királynak a másik, vagy a ravasz kancellárnak a harmadik!

S most itt van ez a rút sárkány! Sietett is a Dadus, hogy megvigasztalja-bátorítsa a szemefényét, nehogy még baja legyen a rossz hír hallatán!

– Kisasszonykám! Kisasszonykám! – kiáltott már az ajtóból. – Hallotta kisasszonykám a hírt?

– Milyen hírt? – kérdezte rosszat sejtve a királylány.

– Hogy sárkány érkezett az országba!

– És mit akar a sárkány?

– Kisasszonykámat! – mondta a Dadus olyan vigasztaló hangon, amilyenén csak tudta.

De hát semmit sem ért, mert a királylány azonnal elájult rémületében.

– Jaj, jaj! Kisasszonykám! – vigasztalta a Dadus. – Nincs olyan nagy baj! Nincs, nincs! Mert bajvívást hirdettek! És majd csak jön valaki! Valami királyfi majd csak legyőzi a sárkányt!

A királykisasszony lassan éledezett. Az ablakba könyökölt búsan, és énekelt szomorú hangon, de olyan szomorú hangon, hogy a Dadus csendesen sírdogálni kezdett.

Én vagyok a bús királylány,

akit elrabol a sárkány,

csak hull, csak hull, hull a könnyem,

senki sincs, aki megmentsen!

Álmodtam egy királyfiról,

engem szeret, nékem dalol...

Csak hull, csak hull, hull a könnyem,
senki sincs, aki megmentsen!

Szállt, szállt, szállt a dal, de hiába, mert nem hallotta senki, csak a Dadus.

Süsü találkozik a kóbor királyfival

A királyi vártól messze-messze, az országút szélén ballagott a kóbor királyfi. Csak úgy céltalanul
mendegélt, hiszen azért volt kóbor királyfi, ide nézett, oda nézett, majd letért egy gyalogösvényre.

Közben vidáman énekelt, mert hiszen vidám szívű kóbor királyfi volt:

Én vagyok a jó királyfi,
könnyű engem megtalálni,
itt vagyok és amott vagyok,
hol nagyok a gondok-bajok!
Erdő, mező, hegy és berek –
azt nézem, hol segíthetek!
Karom erős, szívem vidám,
nincs is több ily királyfi tán!
Emitt sírás? Amott bánat?
Ott termék, s a könny felszárad!
Mosoly nyílik, és dal fakad,
bú, baj, bánat messze szalad!
Én vagyok a jó királyfi,
könnyű engem megtalálni!
Karom erős, szívem vidám,
nincs is több ily királyfi tán!

Így énekelt, dalolt a királyfi, s közben fürgén lépegetett a gyalogösvényen. Hát ahogy lépegetett, egyszer csak megbotlott valamiben! És ahogy megbotlott, rögtön sírásfélét hallott, hüppögést, meg szipákolást. Megnézte, hogy miben botlott meg, majd így szólt:

– Ejnye, ez meg mi a csuda? Jól van, jól! Véletlenül rúgtam beléd s nem akarattal! Megbotlottam! Te sírsz? Ne sírj már!

A valami, amiben a kóbor királyfi megbotlott, nem válaszolt.

Hanem egy nagy szikla mögül bömbölés hallatszott:

– Én sírok! Bruhahaha! Hüp, hüp!

A királyfi megkerülte a sziklát, s rögtön vissza is ugrott.

– Hé, hé! Te ott! Maradj csak ott!

Ugyanis Süsü csücsült a szikla mögött és bömbölt, a valami pedig, amiben a királyfi megbotlott, a farka volt!

De Süsü csak bömbölt tovább.

A királyfinak lassan elmúlt az ijedtsége, s így töprengett:

– A csuda látott már ilyen! Akkora, mint egy templomtorony, s úgy nyivákol, mint egy kismacska!

És mivel jószívű királyfi volt, megsajnálta a bömbölőt, s így szólt hozzá:

– Hé, pajtás, miért sírsz?

Süsü hüppögve nézett a királyfira.

– Mert olyan csúnya vagyok! Meg hosszú a fogam is!

A királyfi nem értette.

– Persze! Hiszen sárkány vagy! – mondta.

Erre Süsü újra szipogott, meg hüppögött.

– Bruhahaha! Hüpp, hüpp! Hát éppen ez az!

A királyfi egy szót sem értett az egészből, habár sajnálta a síró-rívó sárkányt, egy kicsit már idegesítette is a bömbölés. Így szólt hát:

– Hagyd már abba a sírást, meg a szipogást, mert megszakad a szívem, ha sokáig hallgatlak!

Süsü bólogatott, s egy pillanatra abbahagyta a sírást, de csak azért, hogy tovább panaszkodjék.

– Meg a múltkor is azt mondta valaki, hogy olyan magas vagyok, hogy ülve nyalhatnám a holdvilágot!

A királyfi elmosolyodott, s már egy cseppet sem félt, mivel látta, hogy igen-igen szelíd és jámbor sárkány ez, hiába akkora, mint egy templomtorony!

– Ne is törődj velem! Biztos irigységből mondta! S hagyd már abba a kesergést!

De Süsü tovább folytatta a panaszkodást, meg a szipogást is, hiszen végre valakinek kiönthette a szívét!

– De én olyan szerencsétlen vagyok! Itt van például a fejem!

A királyfi kíváncsian kérdezte:

– Mi van a fejeddel?

Süsü megtapogatta bánatosan a fejét, s így válaszolt:

– Nekem például már csak egy fejem van! Az apámnak három van! A nagyapámnak hét volt, a dédapámnak tizenkettő, az ükapámnak huszonnégy! Lehet, hogy az a baj, hogy kevés fejem van?

A királyfi majdnem elkacagta magát, de visszafogta a nevetéknéjét, nem akarta megbántani ezt a sírós képű sárkányt!

– Az nem lehet baj! Nekem is csak egy fejem van, és mégse bőgök!

De Süsüt nem lehetett ilyen könnyen megvigasztalni!

– De engem kitagadott az a háromfejű apám!

– Miért tagadott ki? – kérdezte a királyfi.

– Mert meggyógyítottam az ellenségét! Ahelyett, hogy miszlikbe aprítottam volna! Mert én mindent elrontok! Mert én olyan süsü vagyok! Úgy is hívnak, hogy Süsü! Az előbb is egy lepkét akartam megfogni, és az sem sikerült! És tőlem mindenki fél!

Süsü a királyfira nézett, mert eszébe jutott valami.

– Te nem félsz tőlem?

A királyfi elgondolkozva nézett Süsüre, majd megmondta az igazat.

– Hát az az igazság hogy először én is féltem tőled!

– És most már nem félsz? – kíváncsiskodott tovább Süsü.

– Már nem! – mondta a királyfi.

– Miért? Ki vagy te? – kérdezősködött Süsü, és végre abbahagyta a bögést, meg a szipogást.

– Kóbor királyfi vagyok!

– Kóbor királyfi? Téged is kitagadott az apád?

– Nem – mondta a királyfi. – Én önként indultam el kóborolni! Ugyanis én az Útilapu Birodalom királyának a huszonhatodik fia vagyok! És egy kicsit sokan voltunk otthon! Ezért hát vándorolok erdőn-
mezőn, és segíték a rászorulókon.

Süsü hegyezte a fülét, töprengett, majd megkérdezte:

– Rajtam is segítesz?

A királyfi figyelmesen megnézte Süsüt, s úgy vélte, hogy segítségre szorul, akármilyen irdatlan nagy is
máskülönbén!

– Rajtad is!

Süsü tovább fecsegett, kérdezősködött, a szeme reménykedve csillogott.

– És barátok leszünk? Nekem még sose volt barátom!

A királyfi rábólintott:

– Barátok leszünk!

Süsü már nem sírt, és nem is szipogott, nagyon boldog lett, a képe kikerekedett az örömtől, össze-vissza beszélt, meg hadart.

És nem hagyjuk el egymást, és lepkéket is fogunk, meg együtt kóborolunk és vándorlunk! Nekem is van barátom! Nekem is van barátom! Éljen!

Elolvassnak egy plakátot

A ravasz kancellár fel-alá sétált a szobájában. Majd megállt, és azt mondta: Hm! Újra sétált, újra megállt, s megint azt mondta: Hm! Vagyis láthatóan gondolkozott valamin, a hümmögés meg olyan volt, mint a mondat végén a pont. A legvégén meg a hümmögés helyett a homlokára csapott, és azt mondta: Hát persze! Világos!

Ez a Hát persze! Világos! meg azt jelentette, hogy végre kitalált valamit. Mégpedig azt találta ki, hogy plakátokat kell festeni, meg rajzolni, s a plakátokat ki kell ragasztani, szögelni jól látható helyen! A plakátokon pedig legyen rajta a királylány, meg a fele királyság, meg a bajvívás, meg a sárkány!

Elégedetten mosolygott. Ezt jól kitalálta! Hiába, mégiscsak jó, hogy van egy ilyen ravasz kancellár a királyi várban! Mert különben minden a feje tetején állna! Mert itt van például ez a bajvívás! Igaz, hogy az öreg király kihirdette, és ezáltal érvényes is! Igen ám, de a kihirdetést nem sokan hallották, igen kevesen hallották, úgyszólván senki sem hallotta, s ha egész őszinték akarunk lenni: nem hallotta a kutya sem!

Ha pedig nem hallotta a kutya sem, nemigen terjed el a híre, s nem fog jelentkezni senki a bajvívásra! Éppen ezért kell a plakát!

Nem járkált tovább, nem is hümmögött tovább, hanem leszaladt az udvari festőhöz, és megrajzoltatta vele a plakátokat!

Mikor a plakátokon megszáradt a festék, begyújtatta a harci szekeret, odaadta a harci szekér vezetőjének a plakátokat. A harci szekér nagy pöfögéssel, csikorgással és csörgéssel kigördült a várkapun. Döcögött-zötyögött a hepehupás úton. Minden nagyobb fánál megállt, és a vezető kiszögelt egy-egy plakátot. Majd mikor a plakátok elfogytak, hazament.

A plakátok ott virítottak minden nagyobb fán.

Sokáig nem jött senki, azután egyszer csak arra dübörgött meg lépkedett Süsü és a királyfi. Süsü dübörgött, a királyfi meg lépkedett.

Megálltak a nagy fánál, és bámulták a plakátot. Süsü értetlenül hunyorgott, mivel nem értett egy kukkot se belőle, a királyfi meg felcsillanó szemmel nézte a plakátot, mivel nemcsak hogy értette, hanem egy ötlet is motoszkált a fejében.

– Mi ez? – kérdezte Süsü, s a plakátra biccentett.

– Egy plakát! – mondta a királyfi.

– Ühüm! – mondta Süsü. – És az micsoda?

– Hirdetmény! – mondta a királyfi.

– És mit hirdetményeznek? – kérdezte Süsü kíváncsian. – Talán azt, hogy elveszett egy öleb, és a becsületes megtaláló nagy jutalomban részesül?

– Nem egészen! – mosolygott a királyfi. – Bár a jutalom igaz! Figyelj, elmagyarázom!

– Figyelek! Csupa figyelem vagyok! – bólogatott Süsü. – Meg csupa fül! Meg csupa szem! Meg csupa láb! Meg csupa kéz!

– Most elég, ha csak csupa fül vagy! – szakította félbe a királyfi.

– Jó! – egyezett bele Süsü. – Mondjad!

A királyfi mondta, hogy mi van a plakáton.

– Először is itt van egy királylány! Egy gyönyörű királylány! Meg itt van mellette a fele királyság! Ezt a királylánnyal adják! Ez a hozomány!

A királyfi abbahagyta a felsorolást, s figyelmesen nézte Süsüt. Elhatározta, hogy elmondja az ötletet, ami az előbb a fejében motoszkált.

– Azt hiszem, itt az orvosság a te bajodra! – mondta, s a királylányra mutatott, meg a fele királyságra.

– Micsoda? Hol van? Micsoda? – érdeklődött Süsü lázasan. – Mi az az orvosság?!

– Az az orvosság, hogy megházasodol! – mondta a királyfi.

– Én?! – kérdezte Süsü, a biztonság kedvéért magára mutatva.

– Te! – mondta a királyfi. – Elveszed ezt a gyönyörű királylányt, és mindjárt lesz otthonod!

Süsü ránézett a gyönyörű királylány arcképére, és elbődült, sírt, zokogott, hüppögött és szipogott. Csak úgy folyt a könnye.

A királyfi meghökkent. Óvatosan kérdezte Süsüt:

– Most meg mi bajod? Mért bőgsz?!

– Mert olyan gyöhö-nyörű!

– És ezért bőgsz?!

– Nem! Hanem mert én csúf vagyok! De milyen csúf! És biztos megijed tőlem! És nem jön hozzám feleségül! – hüppögött Süsü.

Hát, ebben volt némi igazság! A királyfi töprengett, ráncolta a homlokát, majd így szólt:

– Hopp! Megvan! Egyszerű! Jól van, ne bőgj már, elmagyarázom! Figyelj!

Süsü abbahagyta a bőgést s intett, hogy figyel!

– Úgy kell viselkedned, mint egy lovagnak! Akkor majd senki se fél tőled! – mondta a királyfi.

– És hogyan viselkednek a lovagok? – kérdezte Süsü.

– Semmi az egész! Egy-két illemszabályt kell csak megtanulnod, és máris olyan leszel, mint egy lovag! Rögtön meg is tanítalak! Először is a megszólítás: Uram-királyom, életem, halálom kezedbe ajánlom! Rendelkezzél fegyveremmel, rendelkezél hű szívemmel! Mondd utánam!

Süsü gyorsan hadarta, nehogy elfelejtse a végét.

– Rendelkezzél fegyveremmel, rendelkezél hű szívemmel, mondd utánam!

A királyfi folytatta az oktatást.

– A mondd utánamot nem kell mondani! Na most, ha idegen lovaggal találkozol, így szólítod meg: Üdvözöllek, dicső lovag, szép a ruhád, szép a lovad! Mi szél hozott, mondssza, erre, és mi vajon szíved terve?

Süsü megint hadart.

– Mondssza, erre, és mi vajon szíved terve?

A királyfi bólintott, hogy jól van, majd így folytatta:

– És ha a királylánnyal találkozol, kecsesen meghajolsz, és ezt mondd: Szép vagy, mint a rózsaszál, ó, te kedves királylány! Orcád piros, szemed fényes, szíved-lelked mily fenséges!

Süsü ráncolta a homlokát, úgy figyelt, nem akart elszalasztani egy szót sem! Majd hadarva visszamondta a szöveget, mint egy papagáj.

– Szép vagy, mint a rózsaszál, ó, te kedves királylány! Orcád piros, szemed, szemed...

Süsü megakadt, legöbült a szája, s keservesen elbődült.

– Elfelejtettem!

A királyfi súgott:

– Fényes, szíved-lelked...

Süsü közberikkantott:

– Tudom már! Szemed fényes, szíved-lelked mily fenséges!

S büszkén mosolygott, a képe ragyogott, mint egy réztepsi. Megkocogtatta a királyfi vállát, s halkán megkérdezte:

– És ha megházasodom, kinő a többi fejem is?

A királyfi újra visszafojtotta a mosolyát, s tünődve válaszolt:

– Lehetséges...

Majd komoly hangon ezt mondta:

– Most pedig megtanulsz egy-két tánclépést, hogy ne gyere zavarba az udvari bálon! S akkor be is fejeztük az illemoktatást!

Megmutatta Süsünek a tánclépéseket, majd óvatosságból felmászott egy sziklára.

– Rajta! Egy-két-hár! – nógatta Süsüt.

Süsü nekilendült, tipegett-topogott, s egy pillanat alatt letaposott mindent a környéken. De a királyfi jó magasan ült, s nevetve biztatta Süsüt:

– Nagyon jó! Nagyon jó! Most visszafelé!

Süsü visszafelé forogva is letaposott mindent.

Páncél is kell a bajvíváshoz

Mikor Süsü elfáradt a táncolásban, s lihegve-szuszogva letottyant a fenekére, a királyfi lemászott a szikláról, s újra a plakát elé állt.

– Hm, hm! – hümmögött az orra alatt halkán.

De Süsüt minden érdekelte, ami a plakáton van s megkérdezte:

– Miért hümmögsz?

– Azért hümmögök, mert egy kis baj van!

Süsünek mindjárt elfancsalodott a képe.

– Nem lesz enyém a kiráylány? Nem lesz enyém a fele királyság? Mégsem lesz otthonom? – kérdezte sírós hangon.

– De, de! – vigasztalta a királyfi. – Nem az a baj!

– Hanem mi a baj? – kérdezte Süsü sírásra álló szájjal.

– Az a baj, hogy nincs páncélom! Meg kardom sincs!

– Minek a kard? Minek a páncél? – kérdezte Süsü.

– Hát a bajvíváshoz!

– Miféle bajvíváshoz?!

– Hát ami itt van a plakáton!

Süsü a plakáthoz cammogott, és most látta csak, hogy egy kard is oda van festve.

– Ki vív, kivel? – kérdezte gyanakodva.

– Te, meg én! – mondta a királyfi. – És a győztesé a kiráylány! Világos! Ide van rajzolva!

Süsünél újra eltört a mécses, szipogott, hüppögött, a könnyeit törölgette.

– Mégsem lesz enyém a fele királyság! És potyára tanultam meg az illemszabályokat is! Mert én nem vívok a barátommal! Nem én! És nem lesz enyém a kiráylány sem! Hüp-hüp-hüp!

A királyfi türelmesen vigasztalta a hüppögőt:

– Ne bőgj! Mondtam már, hogy a tied lesz!

– De nem kell vívni! – mondta könnyek között Süsü.

– De vívni kell! De nem igazándiból!

– Nem igazándiból? – csodálkozott Süsü. – És akkor ki győz?

A királyfi körülnézett, hogy nem hallgatózik-e valaki? De nem volt senki a környéken.

– Te győzől! Figyelj, elmagyarázom! Én kihívlak, te kiállsz! Vívunk, vívunk, és mikor én akarattal elesem, te leszel a győztes. Érted?

Süsü tétován bólogatott.

– Értem. Te elesel, és én győzők! Vagyis akarattal elbotlasz, én pedig akarattal győzők! Te véletlenül lehasalsz, és én akarattal talpon maradok! Világos, mint a vakablak!

A királyfi tovább töprengett, nem figyelt Süsü karattyolására.

– De honnan veszek kardot, meg páncélt? Anélkül nem állhatok ki bajvívásra egy rettenetes sárkány ellen! És egy kard, meg egy páncél legalább húsz aranyba kerül! Nekünk meg nincs egy fabatkánk se! Sőt egy fityingünk se! De még egy petánkunk se! És még egy lukas garasunk se!

Majd mikor látta, hogy Süsü szája újra vészesen lefelé görbül, a szemébe meg könny gyülemlik, gyorsan így szólt:

– Ne itasd megint az egereket! Megszerezzük a hús aranyat, és lesz bajvívás!

– Hogyan szerezzük meg? – kérdezte Süsü.

– Dolgozni fogunk! – jelentette ki a királyfi.

– Dolgozni?! – csodálkozott Süsü, mivel még életében nem dolgozott soha! – És mit fogunk dolgozni? Kíváncsi vagyok rá, hogy mit fogunk dolgozni!

De ezt a királyfi se tudta.

– Majd találunk valami munkát! Majd csak akad valami dolog! Gyerünk!

El is indultak szépen, s jobbra-balra figyelgettek, hogy hol akadna valami munka?

Hát ahogy mentek, mendégéltek, nagy kopácsolást, meg dübbenést hallottak: kop-kop! düb-düb! Azután megint: kop-kop! düb-düb!

Megálltak és hallgatóztak. Majd a királyfi így szólt Süsühöz:

– Maradj itt a nagy fa mögött! Én odamegyek és megnézem, ki kopácsol? Ez nagyon úgy hangzik, mintha valaki dolgozna! Te csak akkor gyere, ha majd szólok!

Süsü bólintott, hogy jól van, s elbújt a nagy fa mögé.

A királyfi a kopácsolás felé tartott, s meg is látta, hogy egy ember cölöpöket ver a földbe nagy fakalapáccsal. Megszólította:

– Bocsánat, hogy zavarok! Nem segíthetnénk?

A cölöpverő hatalmasat koppintott a fakalapáccsal a cölöp fejére, majd így válaszolt:

– Az biz jó lenne! Aztán mit segítenél, he?

A királyfi a rengeteg cölöpre mutatott.

– Bevernék ezeket a cölöpöket!

A cölöpverő hitetlenkedve nézett rá.

– Mindet? Nagyon nehéz munka ám ez, hékás! Én már egy álló hete verem őket! Mert tudd meg, hidat építünk ide majd! Bizony! Ezekre a cölöpökre teszünk pallódeszkát, és szép kis fahíd lesz belőle! Úgy gondoltuk, hogy jövőre! Mert hamarább nemigen tudom beverni a cölöpöket! És te azt mondod, hogy bevered mindet? Mikor? Mennyi idő alatt?

– Egy óra alatt! – válaszolta a királyfi.

A cölöpverő eltátotta a száját.

– Egy óra alatt? Jól hallottam? – kérdezte csodálkozva.

– Megmondtam! – felelte a királyfi. – De lehet, hogy még hamarább is!

– Na, ha bevered egy óra alatt ezt a rengeteg cölöpöt, neked adom a munkadíjam felét! Neked én! Öt aranyat! Mert én ugyan tíz aranyat kapok érte, de beláthatod, hogy nekem is élnem kell valamiből!

– Belátom! – mondta a királyfi. – Ide az öt aranyat!

A cölöpverő leszámolta a királyfi tenyerébe az öt aranyat. A királyfi bekötözte a zsebkendője sarkába, majd hátrafordult a nagy fa irányába, és így kiáltott:

– Süsü, gyere elő!

Süsü előbattyogott a nagy fa mögül, és feljűk lépkedett.

A cölöpverőnek égnek állt a haja, s így kiabált, meg kajabált, meg visított:

– Jaj, egy sárkány! Menekűljűnk! Fussunk! Jaj!

S rángatta-cibálta a királyfi kabátja ujját.

– Ne félj! És ne rángasd a kabátujjamat, mert elszakad! – mondta a királyfi. – Szelíd sárkány ez, nem bánt!

Majd rászólt Sűsűre:

– Mosolyogj egy kicsit!

Sűsű barátságosan mosolygott, kivillantotta lapát nagy fogait. De a cölöpverőre nem hatott a mosolygás, megiramodott és iszkiri, illa berek, nádak, erek, már hét határon is túl járt!

– Ez elszaladt! – nézett utána Sűsű. – Pedig mosolyogtam!

– Most már mindegy! – legyintett a királyfi. – Nyomkodd be ezeket a cölöpöket, mert az öt aranyat azért kifizette!

Sűsű a kisujjával a földbe nyomkodta a cölöpöket, a királyfi tartotta neki.

Még egy óra se telt bele, s a cölöpök szépen, sorban álltak a földben, már csak a fahíd hiányzott róluk.

– De kár, hogy nincs több! Már kezdtem belejönni a cölöpverésbe! Nekem való munka lenne! Érzem, hogy egész jó cölöpverő lenne belőlem! – merengett Süsü.

De a királyfi nógatta:

– Gyerünk tovább! Még hiányzik tizenöt arany!

Majd elgondolkozva Süsüre nézett.

– Álcáznod kéne magadat valamivel! Így megijednek tőled az emberek és elfutnak!

– Jó! – mondta Süsü. – Álcázom magamat! De mivel álcázom magamat?

A királyfi körülnézett valami alkalmas álca után, s meglátott egy hatalmas szikladarabot.

– Ezzel álcázd magad! – mutatott rá. – Így majd azt hiszik, hogy csak egy kisebb hegy vagy!

Süsü felemelte a sziklát, és az arca elé tartotta.

– Így jó? – kérdezte.

– Így jó, csak egy kicsit feljebb tartsd, mert kilátszik a füled, és az elárul! Egy sziklának nincs füle!

Süsü följebb emelte a sziklát, így már nem látszott ki a füle.

Azzal elindultak munkát keresni.

A szénégető

Hát ahogy mentek, mendegéltek, billegtek, meg ballagtak, elől a királyfi, hátul meg Süsü, mint egy mozgó hegy, éktelen szitkozódást és átkozódást hallottak.

Mély, rekedt hangon szitkozódott, meg átkozódott valaki, vagyis már elég régen mondhatta a magáét, ha így berekedt!

– Pszt! Hallgasd csak! – súgta a királyfi.

Megálltak és hallgatóztak.

– A csuda vigye el! A nyavalya törje ki! Az ördög szánkázzon a hátán! A holló vájja ki a szemét! A lapos guta üsse meg! A gömbölyű guta üsse meg! Mindenféle guta üsse meg! A mennykő csapjon belé! Nyíljon meg alatta a föld! Verje el a jégeső! Vigye el az árvíz! Temesse be a hó! A hóhér vágja hátba! A tésztakészítő asszony cakkozza ki a fülét! Csináljanak gumipuskát a füléből, és lőjék ki a fejét! A sírásó legyen az utolsó barátja! A... a... a...

Megakadt a rekedt hang, csak azt mondta nyögdecselve, hogy a... a... a...

A királyfi gyorsan előbbre lépett, hogy megnézze, mi történt? Hát egy kormos képű, villogó szemű szénégetőt látott, aki alig kapott levegőt a dühtől.

A szénégető is meglátta a királyfit, s így szólt rekedten:

– Mondj egy átkot gyorsan!

– Nőjön be az orra luka! – vágta rá a királyfi.

– Köszönöm! – mondta a szénégető.

Majd a kemence szájához fordult és bekiabálta:

– Nőjön be az orra luka!

Majd ezután a kormos képű szénégető széttárta a karját, felnézett az égre, s nagyot sóhajtott.

– Valami baj van? – kérdezte a királyfi.

– Van! Van! Van! – vakkantotta a szénégető.

– És ezért átkozódtál! – állapította meg a királyfi.

– És ezért átkozódtam! – ismételte a szénégető, még mindig az eget nézegetve.

– És mi az a baj? – kérdezte a királyfi.

A szénégető lassan lefelé fordította a képét, az égről a királyfira.

– Ebben a vacak, rozoga országban nem lehet gyufát kapni! – mondta megvetően.

– És ez a baj! – bólogatott a királyfi.

– Nem! – vakkantott megint a szénégető. – Az a baj, hogy nekem sincs gyufám! De még nem is ez az igazi baj! Az igazi baj az, hogy kialudt a tűz a szénégető kemencében! És csak most következik a gyufa! Mert nincs gyufám! Egy szál se!

– Vagyis nem tudod meggyújtani a tüzet! – állapította meg a királyfi.

– Látom, jól vág az eszed! – helyeselt a szénégető. – Vagyis nem tudom meggyújtani a tüzet! Volt tűz, nincs tűz, fuccs!

– Hm, hm! – hümmögött a királyfi.

– He? – hegyezte a fülét a szénégető.

– Hát esetleg tudnék segíteni! – kezdte a királyfi.

– Nosza! – biztatta a szénégető.

– Aztán van-e aranyad? – kérdezte a királyfi.

– Aztán van-e gyufád? Esetleg öngyújtód?! – kérdezte vissza a szénégető.

– Ha lesz arany, lesz tűz! – mondta titokzatosan a királyfi.

– Ha lesz tűz, lesz arany! – válaszolta a szénégető.

A királyfi kinyújtotta a jobb kezét.

– Itt a kezem, nem disznóláb, csapj bele! Tíz arany!

A szénégető belecsapott a kinyújtott tenyérbe.

– Öt arany! Nincs több!

A királyfi megrázta a szénégető füstös kezét, s ezt mondta:

– Ha nincs több, hát nincs! Öt aranyért is kiégetem a szénét! Ide vele!

A szénégető az inge derekából elővett egy bőrzacskót, a bőrzacskóból kiszámolta az öt aranyat.

A királyfi barátságosan rámosolygott a kormos képűre, s ezt mondta:

– A legjobb lenne, ha elmennél egy kicsit sétálni!

– Miért?! – kérdezte a szénégető gyanakodva.

– Nehogy megijedj! Aztán majd rosszat álmodsz!

A szénégető kidüllesztette a mellét.

– Te még nem ismeresz engem! Én nem ijedek meg senkitől! Még a hétfejű, tizennégyfűlű, kétszáznegyvennégy fogú sárkánytól sem!

Ekkor Süsü letette a sziklát, amit álcázásként rakott maga elé, s finoman megkocogtatta a hencegő szénégető vállát.

– Hidd el, mégiscsak jobb lesz, ha arrébb mész!

De még a szénégetőnek állt feljebb! Dühösen felmordult:

– Hé, te! Ne taszigálj!

Majd megfordult, hogy megnézzé magának a taszigálót. A szeme fennakadt, a szája tátva maradt.

– Jaj, egy sárkány! – ennyit tudott csak kinyögni, s teljes hosszában elvágódott a földön.

A királyfi rosszallóan megcsóválta a fejét, Süsü pedig ijedten ezt mondta:

– Jaj, elájult! Vízet!

Körülnézett, s meg is látott egy nagy dézsa vizet. Fogta, s a földön fekvő szénégető nyakába zúdította.

A szénégető megrázta a fejét, felült egy kicsit, s dühösen ezt mondta:

– Tüzet! Nem a vízért fizettem!

Ez igaz volt! Süsü egy kicsit megzavarodva, óriási lángot fújta az orrlíkán, hogy megmutassa, van tűz is!

Mikor a szénégető meglátta az orrlíkon kicsapó lángot, újra elájult, s egy nagyot nyögött, még mielőtt visszaesett a földre.

– Víz! – ezt nyögte.

Süsü ettől teljesen megzavarodott, tanácstalanul nézett a királyfira.

– Most víz vagy tüzet? – kérdezte.

A királyfi a kemence szájára mutogatott.

– Te fújd oda a tüzet!

Majd a szénégetőre pillantott.

– Neki meg hozok vizet!

Süsü a kemence szájához hasalt, s óvatosan fújta befelé a tüzet. A fa meggyulladt a kemencében, parázslott, s apró füstfelhőket pöfékelt a tetején.

A királyfi meg fogott egy vödört, keresett egy patakot, s megmerítette vízzel.

De még nem locsolta le a szénégetőt.

– Megvárjuk, míg kiégeted a szenet! Ráér akkor is felébredni! – mondta.

Süsü bólogatott, szaporán és ügyesen fújta a tüzet a kemencébe.

Majd mikor a fa már szénné égett, intett neki a királyfi, hogy menjen arrébb, és takarja el magát a sziklával. Mikor Süsü elbújt, végigzuhintotta a vödör vízzel a szénégetőt.

A szénégető felült, megdörzsölte a szemét, körülnézett, majd a kemencéhez rohant, bekukucskált.

– Biztos csak álmodtam! – morogta. – Nem látok sehol egy fia sárkányt! De nem is baj! Az a fontos, hogy kiégett a szén!

A királyfihoz fordult.

– Köszönöm! Azt a kacskaringós rézangyalát!

– Máskor is! – mondta a királyfi, és elindult Süsü után.

A sárkányfűárus

A királyfi utolérte Süsüt, ballagtak szépen a királyi vár felé. Süsü az illemleckéket gyakorolta, hangosan szavalt a szikla mögött, hogy: Üdvözöllek, dicső lovag, szép a ruhád, szép a lovad! Meg: Szép vagy, mint a rózsaszál, ó, te kedves királylány! Szerencse, hogy a sziklát az arca elé tartotta álcázásként, a szikla tompított valamit a hangján, s így nem lehetett megsüketülni az ordibálástól!

Aztán elmerengett, s egy kicsit hengegve mondta:

– Milyen jól kiégettem a szenet! Egész jó szénégető válna belőlem! Nekem még gyufára se lenne szükségem!

De a királyfi nem figyelt oda, számolgatott, morfondírozott.

– Van már tíz aranyunk! De még tíz kellene! De honnan? Nem látok sehol semmi munkát! Hiába, kis ország ez!

Majd felpillantott, és gyorsan félreállt, mert Süsü abbahagyta a szavalást, meg a merengést, és most a tánclépéseket próbálgatta: kirúgott jobbra, kirúgott balra, mint egy megkergült öszvér. A sziklát meg magához ölelte, s pörgött-forgott vele lehunyt szemmel.

– Már jól táncolok? – kérdezte.

– Már jól táncolsz! – hagyta rá a királyfi, s felmászott egy dombra, hogy szétnézzen a környéken, hátha lát valami munkát.

Látott is valamit, illetve valakit.

– Pszt! – szólt Süsünek. – Maradj egy kicsit csendben, és takard el magad a sziklával!

Süsü eltakarta magát, a királyfi meg tovább figyelte azt a valakit, akit az előbb meglátott. Nagy kosár lógott a nyakában, s hajlongva szedett valamit a földről. A királyfi kíváncsian figyelte, hogy mit is szed, majd rájött, hogy az ott, a kosárral a nyakában, a fűvet szedegeti, csipkedi.

– Minek neki a fű? – tűnődött a királyfi. – Hiszen ez csak közönséges fű!

És ekkor a fűvet csipkedő harsányan dalra fakadt:

Egy szál fű, két szál fű,

egyszerű, egyszerű!

Nekem terem a határ is,

tele lesz a bugyelláris!

Egy szál fű, két szál fű!

De nem elég, hogy énekelt, hanem harsány hangon kiabálni kezdett jobbra-balra, pedig senki se volt ott, a királyfiékat meg nem láthatta.

– Itt a valódi sárkányfű! Sárkány ellen sárkányfű! Itt a valódi, itt a fű! Sárkány-sárkány-sárkányfű!
Katonáknak, diákoknak féláron!

Úgy rikkantgatott, kukorékolt, mint egy rekedt kakas, kihúzta a derekát, magasra tartotta kopasz fejét.
Mint egy kopasz kakas!

A királyfi először elcsodálkozott, majd a homlokára csapott, mivel rájött a titok nyitjára!

– Ott az utolsó tíz aranyunk! – suttogta elégedetten.

Majd felállt, s kényelmesen a rikkantgató felé lépdelt.

– Hé! Várj meg! – szólt neki.

A kosaras azonnal megállt, majd behízselgően mosolygott, s ezt mondta:

– Parancsolj sárkányfüvet! Itt a valódi, itt a fű! Sárkány ellen sárkányfű!

S nagy kosarát a királyfi elé tolta, s mézesen mosolyogva rendezgette a füvet.

A királyfi is elmosolyodott, s azt kérdezte:

– És használ?

A kosaras még mézesebben mosolygott, s mézesmázos hangon válaszolt.

– Csak ez használ! Ha ez sem használ, akkor semmi!

A királyfi abbahagyta a mosolygást, s töprengő arccal kérdezte:

– És veszik a füvedet?

A sárkányfűárus elégedetten sót önelégült felfújta a képét, s hencegve válaszolt.

– Mint a cukrot! Csak látnád, hogy tolonganak! Alig győzöm az utánpótlást! Most ez a divat, he-he, mióta a király kihirdette, hogy annak adja a lányát és a fele királyságát, aki legyőzi a sárkányt!

Valahonnan, oldalt, egy szikla mögül mintha nyögés hallatszott volna, valami ilyesmi, hogy jaj nekem! De a sárkányfűárus nem figyelt oda, a királyfi meg tudta, hogy ki nyögdécsel a szikla mögött! De igyekezett másfelé nézni, nehogy idő előtt felfedezzék Süsüt! Mert hiszen ő nyögdécselt a szikla mögött.

A sárkányfűárus tovább fecsegett. Bizalmaskodva közel hajolt a királyfihoz.

– Magunk közt legyen mondva, nem is ártana egy új király!

A királyfi a füvet nézegette, látta, persze, hogy közönséges fű, de még nem akart erről beszélni, inkább azt kérdezte:

– És mit kell ezzel csinálni?

A sárkányfűárus azonnal tüsténkedett és buzgólkodott, magyarázott és mutogatott.

– Egyszerű! Egyet ide a fejedre, hogy védve legyen! Egyet a fülbe, hogy meg ne süketülj a bömböléstől! Egyet az ingbe, ez megvéd a tűztől! Az összesen három szál, az összesen három arany!

A királyfi bólogatott, s úgy tett, mint akinek nagyon kell a fű!

– Te vagy az én emberem! Ide figyelj, megveszem az egészset, ha valóban használ!

A sárkányfűárus először nem hitt a fülének, majd azután mégiscsak hitt, szeme csillogott, szája mosolygott, hangja bársonyos lett.

– Az egészset? Nem akarsz esetleg többet? Van még!

Vagyis mohó lett a sárkányfűárus, mértéktelenül mohó!

De a királyfi így szólt:

– Ennyi elég, amennyi a kosaradban van! És rajtad próbálom ki! Egyet ide, egyet ide, egyet meg ide!

És egy szál fűvet a sárkányfűárus fejére tett, egyet a fülébe, egyet meg az ingébe.

A sárkányfűárus boldogan heherészett.

– Hehehe! Kicsit csiklandós vagyok! És hogyan próbálsz ki?

– Azt csak bízd ide! – mondta a királyfi, majd a nyögdecselő szikla felé intett.

– Gyere elő!

Süsü előlépett a szikla mögül, vagyis letette a sziklát a földre s elbődült, és hogy még ijesztőbb legyen, egy kis tüzet is fújt, meg mellé egy kis füstöt!

A sárkányfűárus rémülten bújt a királyfi mögé, abbahagyta a mézesmázos mosolygást, és jajveszékelt, mint a fába szorult féreg.

– Jaj, jaj, egy sárkány! Menj innen, ne bánts, én se bántottalak!

A királyfi azonban nem hatódott meg a jajgatástól, előretolta a sárkányfűárust.

– Ne félj! Megvéd a sárkányfű!

De a sárkányfűárust nem volt olyan könnyű hazugságon fogni. Ravaszul így válaszolt két jajgatás között:

– Nem, nem, vagyis izé, hátha be van oltva sárkányfű ellen! Vagyis, vagyis...

Itt abbahagyta a ravaszkodást, mert Süsü fújt még egy kis tüzet.

A királyfi gyorsan közbeszólt:

– Vagyis csaló vagy!

A sárkányfűárus nem tagadott tovább.

– Igen. Igen, igen! Irgalom, kegyelem! Ke-ke-ke-kegyelem!

S olyan szaporán vacogott a foga a félelemtől, mint mikor a harkály kopogtat a faderéken.

A királyfi rászólt:

– Ne siránkozz már!

Majd Süsünek is szólt:

– Bújj vissza a szikla mögé! Így nem tudok veled beszélni, ha folyton vacog a foga!

Süsü maga elé tartotta a sziklát, a sárkányfűárus megtörölte a homlokát, abbahagyta a vacogást, s nagyot sóhajtott:

– Köszönöm! Phú!

A királyfi úgy látta, hogy elkezdhetik az üzleti tárgyalást, mivel már nem vacog a sárkányfűárus foga.

– Most tekintsünk el attól, hogy te nagy csaló vagy!

– Tekintsünk! – mondta az árus készségesen.

– Vagyis akkor mi marad? – folytatta a királyfi. – Marad az igazság, hogy te nélkülünk, illetve a sárkány nélkül semmire se mennél! Ha nincs sárkány, nincs sárkányfű sem! Világos?

– Világos! – visszhangozta az árus.

– Vagyis mi valójában üzlettársak vagyunk!

– Jól forog az eszed! – hízelgett a sárkányfűárus. Majd hozzátette savanyú ábrázattal: – Mennyi kell?

A királyfi látta, hogy egyenesben vannak, összeráncolt homlokkal számolt.

– Hát, egy meg egy, az kettő! Ötször öt, az huszonöt! Sokszor nyolc, az huszonnyolc! Tizenötből elveszünk ötöt, marad tíz! Tíz arany!

– Tíz arany?! – rémüldözött a sárkányfűárus.

– Ühüm! – mondta Süsü, előbújva a szikla mögül, s egy kis füstöt fújt, meg tüzet.

– Megadom! – mondta a sárkányfűárus azonnal. – Itt van, nesze!

És átadta a tíz aranyat.

– Az a te nagy szerencséd, hogy találkoztál velünk! – mondta a királyfi, s eltette a tíz aranyat.

– Na hiszen! – kesergett a sárkányfűárus savanyú képpel.

– De, de! Ahogy mondom! – biztatta a királyfi a lógó fejűt. – Ahogy mondom! Előremehetsz a királyi várba, és bejelentheted, hogy kiállok a sárkány ellen! És annyi sárkányfüvet adhatsz el, amennyit nem szégyellsz! Menj, vidd a hírt!

A sárkányfűárus savanyú képe egy kicsit felderült, majd elhúzta a csíkot, nyakában a teli kosárral.

– Sietek, nehogy megelőzzön valaki! – rikkantotta.

A királyfi Süsüre mosolygott.

– Na, együtt van a pénz! Én előremegyek, veszek páncélt, kardot! Te meg akkor gyere, ha meghallod a harsonákat! És el ne felejts valamit!

Süsü bólogatott, hogy érti, minden világos, és addig is gyakorolja az illemszabályokat, míg el nem kezdődik a bajvívás!

Bemutatkozás a királyi várban

A sárkányfűárus szedte a lábát, ahogy csak bírta, s pihegve-lihegve vitte a hírt a királyi várba! Majd mikor szétkiabálta, meg elstutogta a hírt, harsány hangon kínálta a sárkányfüvet:

– Itt a valódi, itt a fű! Sárkány ellen sárkányfű! Katonáknak, diákoknak féláron! Itt a valódi, itt a fű!
Sárkány-sárkány-sárkányfű!

A két marcona zsoldos azonnal vett is a sárkányfűből, biztos, ami biztos!

A hír pedig terjedt, s eljutott a ravasz kancellár fülébe, majd a király fülébe, majd a Dadus fülébe.

A Dadus boldogan rohant a búslakodó királynéhoz.

– Kisasszonykám! Kisasszonykám! Most hozták a hírt, hogy érkezett egy királyfi! És kiáll a sárkány ellen!

A királynő azonnal abbahagyta a búslakodást, kivirult az arca, mint a rózsza, s rohantak az ablakhoz lesekedni.

Az öreg király is izgatottan kereste a koronáját, majd a fejére tette, s a kancellárral együtt az erkélyre állt.

– Hol van? Hol van? – kérdezgette az öreg király.

– Mindjárt jön! Megbízható forrásból tudom, hogy már elindult! – nyugtatta a ravasz kancellár.

Kitódult a nép is a várudvarra, s izgatottan pusmogtak, meg súgtak-búgtak, várták a királyfit és a sárkányt.

Elsőnek a suszterinas látta meg a királyfit, mivel felmászott a kapura. Nagyot rikkantott:

– Jön az egyik! Látom!

A pusmogás meg a súgás-búgás abbamaradt, s mindenki kíváncsian nézett a kapura.

Jött is a királyfi, peckes léptekkel, gyönyörű páncélja csillogott-villogott, a kardja szikrázott, a köpenye meg lobogott.

A királylány szíve nagyot dobbant, ahogy meglátta, majd rángatni-sürgetni kezdte a Dadát.

– Öltözködjünk, öltözködjünk! Gyerünk, gyerünk, gyerünk!

A királyfi az erkély elé ment, a szívére tette a kezét, kecsesen meghajolt, s ezt mondta:

– Uram, királyom, életem, halálom kezédbe ajánlom! Rendelkezzél fegyveremmel, rendelkezél hű szívemmel! Kóbor királyfi vagyok, olvastam a felhívást a plakáton, és szeretnék megvívni a sárkánnyal!

Az öreg király boldogan bólogatott.

– Helyes, helyes! Kezdjétek el!

Majd körülnézett hümmögve.

– Hm, hm! Hol a sárkány?

A ravasz kancellár is körbenézett, lent a tömeg is körbenézett, s újra pusmogtak, meg súgtak-búgtak, hogy hol a sárkány?

Megint a suszterinas látta meg először, s nagyot rikkantott a kapu tetején:

– Jön a másik! Jaj!

Aztán már nem rikkantott, hanem az oldalát tapogatta, mivel leesett a kapu tetejéről.

A kapu is összedőlt, mert Süsü sehogyse fért át rajta, próbálta így, próbálta négykézláb, de mégis magával rántotta az egészet.

Nyögve kiegyenesedett, és körülnézett a téren. Az emberek ijedten húzódtak hátra, a két zsoldos meg belebújt két káposztáshordóba, csupa káposztás lett a bajuszuk meg a szakálluk.

Süsü bocsánatkérően motyogott a kapu miatt:

– Pardon, bocsánat! Nem tehetek róla! Kicsit kicsi!

Búsan nézte egy pillanatig az összedőlt kaput.

Majd meglátta az erkélyen az öreg királyt, odatrappolt, s vidáman hadarta:

– Itt vagyok, itt vagyok! Rendelkezzél fegyveremmel, rendelkezél hű szívemmel! Uram, királyom, életem, halálom kezedbe ajánlom, bizony! Ezt is tudom!

Az öreg király elégedetten bólogatott.

– Jól mondod, jól mondod! Látszik, hogy igazi lovag vagy!

Süsü hengegve folytatta:

– Tudom tovább is!

– Akkor mondjad! – biztatta az öreg király.

Süsü hadarta, mint a leckét.

– Üdvözöllek, dicső lovag, szép a ruhád, szép a lovad! Mi szél hozott, mondssza, erre, s mi vajon a szíved terve? Szép vagy, mint a rózsaszál, ó, te kedves királylány!

Majd körbenézett, pislogott, s így szólt:

– Hol a királylány?!

Az öreg király is körbenézett, pislogott, s ő is így szólt:

– Tényleg! Hol a királylány?

A ravasz kancellár súgott-susogott.

– Öltözködik! De ő még ráér! Előbb a bajvívás jön!

Az öreg király megnyugodott.

– Öltözködik! Hadd öltözködjön, ráér! Előbb a bajvívás jön! Hát figyelj ide, te sárkány! A viselkedésed kifogástalan! Látszik, hogy tanultad a jómodort! Vívhatsz!

– Táncolni is tudok! – hengegett Süsü.

– Nagyszerű! – lelkenedett az öreg király.

Majd a ravasz kancellárhoz fordult.

– Most táncoljon?

– Nem! – súgta a ravasz kancellár. – Majd bajvívás után!

Az öreg király Süsüre nézett.

– Majd később táncolhatsz!

– Jó! – mondta Süsü. – De énekelni is tudok!

Az öreg király megint a ravasz kancellárra nézett.

– Most énekeljen?

A ravasz kancellár a szakállát csavargatta idegességében, idegesítette ez a hengegő sárkány, de aztán legyűrte az idegességét, s így válaszolt:

– Nem, ne most énekeljen! Majd azt is bajvívás után! Mindent csak bajvívás után! És arra kérem felségedet, hogy indítsa el a bajvívást, mert ránk esteledik!

Az öreg király meghökkent.

– Úgy érted, hogy én is vívjak?!

A ravasz kancellár felsóhajtott, majd ezt mondta:

– Nem kell vívni! Felséged csak annyit mondjon, hogy rajta!

Az öreg király megnyugodott.

– Az más! Rajta! – kiáltott oda a bajvívóknak.

A kiráylány öltözködés közben kipillantott az ablakon, és meglátta Süsüt.

– Jaj! – sóhajtotta és elájult.

A Dadus összehúzta a függönyt, és így szólt a kiráylányhoz, közben simogatta, veregette az arcát finoman:

– Ne féljen, kisasszonykám! Biztosan a királyfi győz! Inkább öltözködjék, hogy szép legyen! Hogy megakadjon kisasszonykámon a királyfi szeme! De milyen délceg, de milyen karcsú királyfi!

A királykisasszony rögtön abbahagyta az ájuldozást, és gyorsan öltözködött, meg fésülködött, meg az arcát pirosította!

A bajvívás

Mikor az öreg király megadta a jelt a bajvívásra, a királyfi kivonta a kardját, és érces hangon kiáltott:

– Na, te sárkány, véd meg!

Süsü pislogott, meg topogott, meg a karjával hadonászott, nem tudta hirtelenjében, hogy mit csináljon, meg hogyan védje magát. Majd mikor a királyfi kivont karddal feléje rohant, ijedten félreugrott.

A királyfi rohant, rohant, majd zutty! belepottyant a szökőkút medencéjébe.

A tömeg felhőrrént, az öreg király behunyta a szemét, a ravasz kancellár a szakállát csavargatta idegesen.

Süsü a medencéhez rohant, és kiemelte a királyfit a vízből. Tartotta a tenyerében, a víz csöpögött a köpenyből.

– Bocsáss meg, nem akartam! – dünnyögte Süsü a királyfi fülébe.

A királyfi dühösen suttogott:

– Jól van, de tegyél már le! Így nem tudok harcolni! Vívjunk, ahogy megbeszéltük! Tegyél le!

Süsü letette a királyfit, s újra tanácstalanul álldogált. Majd súgva kérdezte:

– Most mit csináljak?

– Fújj egy kis tüzet! – sziszegte mérgesen a királyfi.

Süsü megvonta a vállát s óvatosan, nehogy megégesse a királyfit, fújt egy kis tüzet.

A tömeg ijedten megborzongott, az öreg király érdeklődve nézte a tűzfújást, a ravasz kancellár meg elgondolkozva simogatta a szakállát, majd óvatosan elébe tartotta a kalapját, nehogy tüzet fogjon!

– És most mit csináljak? – kérdezte Süsü halkán, mikor befejezte a tűzfújást.

– Most fussunk körbe! – súgta vissza a királyfi.

Süsü elindult, és döngő léptekkel körbetrappolt a várudvaron. A királyfi meg utána!

Süsü bömbölt, jajgatott.

– Jajajaj! Anyucikám!

A királyfi meggyorsította a lépteit, s mikor utolérte Süsüt, mérgesen rápisszegett:

– Ne jajgass! És te kergessél engem!

Süsü bólintott, abbahagyta a jajgatást, megfordult, és ő kergette a királyfit. Futottak körbe-körbe a várudvaron, elől a királyfi, hátul Süsü.

A tömeg ijedten tért ki előlük, az öreg király egy kicsit hátrább húzódott az erkélyen, a ravasz kancellár meg elgondolkozva csóválta a fejét.

– Hejhó! Hejhó! Ipiapacs, megfoglak! – rikoltzott Süsü.

Ekkor a suszterinas, aki nagyon dühös volt, amiért leesett a kapufélfáról, egy botot dugott Süsü lába közé. Süsü totty! elterült.

A tömeg izgatottan felmorajlott.

A királyfi összeráncolt szemöldökkel sziszegett Süsünek:

– Kelj fel már, kelj fel! Nekem kell elesni!

– Jó, jó, tudom! – morgott Süsü. – De valaki elgáncsolt! És jól megütöttem magam! Jaj-haj!

De azért feltápáskodott, s újra futott a királyfi után.

Mikor még egyszer körbefutották az udvart, a királyfi hirtelen elesett. De előbb figyelmeztetően sziszegett Süsünek, nehogy rálépjen! Aztán szépen elejtette a kardját, a fejére húzt a köpenyét.

Süsü megállt felette gyámoltalanul.

– Most meg mit csináljak?

A királyfi a köpeny mögül súgta:

– Jelentsd be, hogy győztél!

Süsü bólogatott, majd nagyokat rikkantgatott:

– Győztem! Győztem! Üdvözöllek, dicső lovag, szép a ruhád, nincs is lovad! Mi szél hozott, mondssza, erre? S mi vajon a szíved terve? Hol a kiráylány?!

Az öreg király is forgatta a fejét.

– Tényleg, hol a kiráylány? Aki győzött, azé a kiráylány! Te győztél, tiéd a kiráylány! Punktum!

Mindnyájan a kiráylány ablakára néztek. Az ablak mögül keserves sírás, meg zokogás, meg szipogás és jajveszékelés hallatszott.

Azután hirtelen kivágódott az ablak, és a Dadus jelent meg, nagyon-nagyon mérges arccal! De nem elég, hogy mérges volt az arca, hanem rettentő dühösen kiabált is!

– Majd adok én neked kiráylányt, meg győzelmet, te bitang! Te elátkozott, te rusnya, te világcsúfja, te emberek megriasztója, te szégyentelen, te egyfejű! Nem adom a szemem fényét egy ilyen rondaságnak! Nem én!

Így kiabált, és nem elég, hogy kiabált, hanem mindenfélével meg is dobálta Süsüt nagy merészen az ablakból! Repült a kispárna, a nagypárna, az olló, a szék, a tükör, a fésű, a varródoboz! Suhant a papucs, a fakanál, a hajcsat, meg egy száraz dió! Surrogott a kisvilla, a kistányér, a hajmosófazék és a bádoglavór! Zümmögött a vizeskancsó, a mosdóállvány, a szappan, a hajkefe, meg egy kulcscsomó! Legutoljára a papagájt vágta Süsühöz kalitkástól!

Süsü gyáván behúzta a fejét, behunyta a szemét, maga elé tartotta a kezét. Majd mikor a kalitka is nagyot puffant a feje búbján, elbőgte magát:

– Jaj, ne bánts! Mért bántasz? Én nem csináltam semmi rosszat!

De a Dadus mérgesen kiabált az ablakból:

– Takarodj innen, te semmirekellő! Akkor lássalak, mikor a hátam közepét!

Süsü a királyfit böködte siránkozva.

– Királyfi, védj meg! Már megint bántanak! Már megint el akarnak úzni! Védj meg, hiszen a barátom vagy!

A királyfi a köpeny mögül suttogott:

– Ne hagyd magad! Te győztél! Te vagy a király!

Süsü toporzékolt, szipogott, és a könnyét nyelte.

– De én nem akarok győzni! Én nem akarok király lenni! És nekem nem kell ez a vacak királylány! Csúnya a szája és veszekszik és dobál!

A királyfi sziszegett, meg susogott:

– Psz! Ez nem a királylány! És nem ebben állapotunk meg! És csendesebben, mert meghallják!

De Süsüt már nem lehetett megállítani! Hangosan kiabált meg bömbölt:

– De engem nem érdekel a megállapodás! Engem itt vernek! Védj meg, királyfi! Azt mondtad, a barátom vagy!

Süsü siránkozott, toporzékolt, s ijedten sandított az ablakba, ahol a Dadus állt csípőre tett kézzel.

A tömeg morajlott, nem értette, hogy most mi is történt.

Süsü mégis a királyi várban marad

A ravasz kancellár abbahagyta a fejcsóválást, meg a szakállsimogatást, meg a fülhegyezést, s így szólt:

– Állj! Miről beszélsz, te sárkány?!

Süsü dacosan vágta oda:

– Hogy nem érdekel a megállapodásunk!

– Miféle megállapodás? – firtatta a ravasz kancellár.

– Hogy én győzzek! – árulta el Süsü.

– És kivel állapodtál meg? – csodálkozott a ravasz kancellár.

– A barátommal, a királyfival! – árulkodott tovább Süsü.

Na, lett erre nagy csodálkozás, meg ámuldozás, meg sűgás-bűgás, meg pusmogás!

A ravasz kancellár megvárta, míg elcsendesedik a tömeg, s akkor lecsapott Süsűre.

– A királyfi a barátod?!

Süsü már semmit se bánt, lógatta a fejét, panaszkodott, siránkozott.

– Igen, mert én egy kitagadott, szerencsétlen sárkány vagyok, akit mindenhol el akarnak űzni! Mert én földönfutó vagyok!

A ravasz kancellár már eleget tudott, nem törődött tovább Süssével, a királyhoz fordult, és hangosan ezt mondta:

– Uram, királyom, csalás történt! A bajvívás érvénytelen!

Az öreg király összeráncolta a szemöldökét, és így szólt a királyfihoz:

– Királyfi, igaz, amit a sárkány mond?

A királyfi felkelt a földről, leporolta a köpenyét, s őszintén válaszolt:

– Igaz!

– Miért tetted? – érdeklődött az öreg király.

– Mert ez szerencsétlen sárkány! Okos és jószívű, és én mindenkin segítek, aki megérdemli, mert én vagyok a jó királyfi!

Ekkor a palota ajtajában megjelent a királylány, felöltözve, kipirosítva! Szép volt, bizony, nagyon szép!

A királyfinak megakadt a szeme rajta, és csak nézte, nézte, szótlanul.

Az öreg király krárogott, megköszöri a torkát, s ezt mondta:

– És most mit csináljak?

A királyfi végre levette a szemét a királylányról. Térdet hajtott, s csengő hangon válaszolt:

– Uram, királyom, életem, halálom kezedbe ajánlom! Rendelkezzél fegyveremmel, rendelkezél hű szívemmel! Ítéld felettünk!

A királynő erre gyorsan az erkélyhez futott, és mielőtt még a ravasz kancellár közbeszólhata, izgatottan sugdosott az apjának:

– Apámuram, a királyfi! A királyfit akarom!

Az öreg király bólintott, megvakarta a fejét.

– Halld ítéletemet! Én már öreg vagyok! Nem is szeretek már uralkodni! Fáradt is vagyok, meg folyton fádom! Mert ebben a palotában mindig hideg van! De nem ezt akartam mondani! Azt akartam mondani, hogy itt a korona, meg a lányom keze! Legyél te a király! Jószívú vagy és bátor is! Hiszen megváltál a sárkánnyal! Éljen!

A tömeg éljenzett, kiabált, a suszterinas fütyült, a ravasz kancellár sem tehetett egyebet, mint hogy azt mondta: éljen! A királynő meg a királyfi nyakába borult.

Csak Süsü állt árván, báván, legöbülő szájjal.

– Hát velem mi lesz? – kérdezte panaszosan.

Az öreg király Süsüre nézett, s megint megvakarta a fejét.

– Jaj, ez a sárkány még itt van? Mi legyen vele? Döntsd el te! Most már te vagy a király! – mondta a királyfinak.

A királyfi mosolyogva, bátorítóan nézett Süsüre.

– Kedves Süsü, bebizonyítom, hogy mégis a barátod vagyok! Ezennel kinevezlek udvari fő-fősárkánynak! Jó lesz, Süsü?

Süsü boldogan bólogatott.

– Jó lesz, nagyon jó lesz, királyfi!

Mindenki mosolyogva nézte Süsüt, csak a Dadus csattant fel az ablakban.

– Minek nekünk egy sárkány?! Minek nekünk ez az egyfejű?! Ez a kenyérpusztító?! Mit tudsz te egyáltalán?

Süsü megint behúzta a fejét, s úgy motyogta:

– Tudok például táncolni!

– Hahaha! – nevetett a Dajka gúnyosan. – Mást nem?!

– Meg énekelni! – mondta Süsü.

– Énekelj! – biztatta az öreg király, mert most jutott eszébe, hogy megígérte Süsünek az éneklést.

Süsü énekelt, egyre bátrabban, s közben bemutatta, hogy azért nem olyan buta és semmirekellő sárkány ő! Tud azért egy-két dolgot! Például fát vágni! Például követ törni! Például cölöpöt beverni! Például háztetőt cserepezni! Például meleget csinálni a kályhába! Például hidat verni!

Így szólt Süsü éneke:

Habár nincsen csak egy fejem,
de én ezt már nem szégyellem!

Egy fejjel is lehet sokat
csinálni sőt okosokat!

Fát kivágni, aprítani,
nem is kell ezt tanítani!

Kályha duruzsol a tűztől,

minden kémény vígan füstöl!

Cserepet ide ízibe,

ez a tető nem ázik be!

Patak fölé hidat verünk,

azon jár át a szekerünk!

Mára ezzel fejezem be,

nem jut több most az eszembe!

Mikor befejezte az éneklést, mindenki megéltene Süsüt! Látták már, hogy nem kell tőle félni, akármilyen behemót nagy is! S tudták már, hogy jó szíve van! Még a Dadus is megbékélt, mivel Süsü segített neki a nagymosásban, tartotta a teknőt, hordta a vizet, csavarta a vizes ruhát! Az öreg király meg egyenesen a szívébe zárta Süsüt, mivel minden kályhában duruzsolt a tűz, és már nem fázott! Mert Süsünek reggelente az volt az első dolga, hogy apró kis tüzet fújt minden kályhába!

Így éltek boldogan a királyi várban, de mindnyájuk közt Süsü volt a legboldogabb, mivel már senki sem félt tőle, és már neki is volt otthona!

Süsüt befogadják

Remélem, hogy emlékeztek még Süsüre, a híres egyfejű sárkányra! Aki egyszer is hallott róla, nem fogja többet elfelejteni! Mert nemcsak hatalmas volt, mint egy hegy, hanem jószívú is és szelíd! Mikor barátja, a kóbor királyfi elfoglalta a trónt, Süsüt rögtön kinevezte udvari fő-fő sárkánynak. Az az igazság, hogy eleinte mindenki félt ettől a behemót sárkánytól, de azután megnyugodtak, és nem féltek, mivel látták, hogy Süsü nem bánt senkit, sőt állandóan mosolyog! És amikor azt is látták, hogy milyen ügyesen vágja a fát, meri a vizet, töri a követ, rögtön meg is szerették. Hogyisne! Hiszen elég volt csak szólni, és Süsü már rohant is az erdőbe fáért, a patakra vízért, gyereket ringatott, cipőt pucolt, kondért sikált, mindent megcsinált, amire kérték.

Lassan teljesen rákaptak a várbeli népek, lassan teljes jólét és lustaság köszöntött a vár lakóira, hiszen Süsü minden munkát elvégzett. De Süsü nem panaszkodott, meg se kottyant neki az a kis vízhordás, favágás, sőt inkább boldog volt, mert érezte, hogy befogadták!

Mivel Süsü mindent megcsinált, el is szoktak a munkától. Egész nap ettek-ittak a kocsmá elé kitett nagy asztalnál. Most is éppen ott ült az első favágó, a második favágó, a szénégető, a csizmadia, a pék, a kocsmáros pedig elégedetten mosolyogva bámészkodott az ajtóban.

Ahogy ott ettek-ittak, azért nem feledkeztek meg Süsüről, egymásután adták ki neki a parancsot, ugrasztották, menesztették, egzecírozták.

Először a pék rikkantott egy nagyot.

– Süsü! Fűtsd be a kemencét! Azt a kirelejumát! Mindjárt dél van!

Süsü, aki gyönyörködve nézte a mulatozó társaságot, azonnal ugrott.

De a pék utánakiáltott.

– Hőmérőd van?

Süsü a fejét rázta, hogy nincs.

De a pék csak legyintett.

– Nem baj. Addig fűtsd, amíg tüzes nem lesz!

Ekkor azonban megszólalt egy favágó.

– Hohó! Előbb fát vágjál! Ha nem vágsz fát, akkor nem tudom eladni a péknek, és addig úgyse tudod befűteni a kemencét!

– Világos, mint a vakablak! – bólogatott a másik favágó.

– Vágok! – mondta Süsü. – Előbb fát vágok!

Ekkor meg a szénégető krárogott egy óriásit. Eddig nem tudott szólni, mert egy csirkecombal bajlódott, de végre lenyelte, le is öblítette borral, s így szólt.

– Mordizomadta! Törött tányér, fakanál! Mi lesz a tegnapi szénnel? Előbb égesd ki a tegnapi szenet, azt a fűzfánfüttyülő rézangyalát!

Süsü barátságosan mosolygott a morcos szénégetőre és megnyugtatta.

– Persze, persze, először a tegnapi szenet!

S már ment volna, de ekkor meg a csizmadia állította meg.

– Egy tapodtat se! Addig ne is menj sehová, míg a talpnak való bőrt ki nem készítetted! Még tönkremegy! Akkor aztán mivel talpalom meg a csizmákat, he? Lapulevéllal?

Süsü belátta, hogy lapulevéllal nem lehet csizmát talpalni, épp azért megnyugtatta a csizmadiát is.

– Megyek, és kikészítem a talpnak való bőrt!

Igen ám, de ekkor meg a kocsmáros csapott a homlokára.

– Állj! Még jó, hogy eszembe jutott! Üres a kancsó, nincs fönt bor! Addig nem mégy sehová, míg fel nem gurítod a hordókat a pincéből! Ez legyen a legelső! Kiszárad a gigánk ebben a nagy hőségben!

Erre senki se tudott semmit sem mondani, mert mindenki belátta, hogy valóban ez a legfontosabb, a többi ráér! Már is úgy érezték, hogy teljesen kiszáradt a gigájuk, s szomszéd is halszaga menten, ha Süsü nem gurítja azonnal a hordókat! Sürgetően néztek tehát rá, és Süsü már ugrott is, értett a pillantásokból, és felgurította a hordókat a pincéből.

Mikor felgurította a hordókat, motyogva és az ujján számolva a tennivalókat, elindult.

– Először a talpnak való bőr, azután a tegnapi szén, azután a favágás, azután a kemence!

Az egyik hordót csapra ütötték, megtöltötték a poharakat, s a csizmadia így rikkantott elégedetten.

– Az ég küldte nekünk ezt a sárkányt! Igyunk az egészségére!

Mindenki örömmel koccintott Süsü egészségére.

Egy ember volt csak, aki nem koccintott, aki nem evett-ivott az asztalnál, akinek nem könnyítette meg sorsát Süsü. És ez nem volt más, mint a sárkányfűárus! Míg mindenki szép ruhában járt, ő teljesen lerongyolódott, míg mindenki szép kerekre hízott, ő úgy lefogyott, mint az agár, már csont és bőr volt, és korgó gyomorral teregette-szárogatta a füveit az udvaron. Dohogott és morgott közben, nagyokat csapott a száraz fűre, majd két lábbal tiporta, toporzékolt rajta.

Éppen arra járt a Dada, s meghallotta a sárkányfűárus dohogását. Beszölt a kerítésen.

– Mit csinál lelkem, sárkányfűárus uram? Tönkreteszi azt a drága füvet!

A sárkányfűárus abbahagyta ugyan a csapkodást, meg a toporzékolást, de a dohogást nem. Így felelt mérgesen.

– Tönkreteszem, tönkreteszem! Aztán minek vigyázzak rá? Hát kell ez itt valakinek? A nyakamra szárad az egész! Amióta itt van ez a Süsü, ez az egyfejű szopós borjú, csak nevetnek, ha sárkányfüvet látnak! Ki fél itt a sárkánytól? He? Hiszen a tenyerükből eszik!

A Dada megsajnálta a foltos ruhájú, csont és bőr sárkányfűárust.

– Hát miért nem néz valami más mesterség után? Van annyi!

De a sárkányfűárust nem lehetett ilyen könnyen megvigasztalni!

– Más mesterség, más mesterség! Már az ükapám is sárkányfüvet árult! Én legyek hűtlen? Hiszen semmi máshoz nem értünk, ez meg a vérünkben van! Ennek ismerjük már minden csínját-bínját! Ezt csináltuk ezer évig! Kétezer évig! Háromezer évig! Éppen én kezdjek újat? De mit? De hogy?

És a sárkányfűárus megint rugdosni és toporzékolni kezdett, dühös táncot járt a pozdorjává tört sárkányfüvön, hogy csak úgy szállt a por.

A Dada sóhajtott, meg legyintett, majd továbbállt.

A sárkányfűárus kimerülten abbahagyta a csúrdöngölőt, a hasára szorította a kezét és felnyögött.

– Korog! Hallhatóan korog! Jaj!

Majd a kocsmá felé fülelt és szimatolt. Onnan vidám danászás hallatszott, és sült hús illata szállt.

A sárkányfűárus nem bírta tovább, meggörnyedve az asztalhoz lopakodott, és lekapott róla egy peracet meg egy csirkecomb, majd elfutott.

A pék ült legszélen, álmélkodva kapta fel a fejét.

– Mi volt ez? Ki volt ez?

A szénégető hahotázva harsogta.

– Csak ez a szerencsétlen sárkányfűárus! Hahaha! Lopja a peracet!

Mindnyájan a meggörnyedve futó sárkányfűárus után néztek, és gúnyosan kiabáltak.

– Aki nem dolgozik, ne is egyék! – mondta a csizmadia.

– Éhenkórász! Senkiházi! – rikkantotta a pék.

A sárkányfűárus elbújt egy kerítés mögött, befalta a csirkecombot és a peracet, majd savanyú képpel szitkozódott, meg dühöngött, meg az öklét rázta a gúnyolódók felé.

– Ti vagytok az ingyenélők! Majd leszel te még éhenkórász, te tésztaképu! Törd a fejed, sárkányfűárus! Te vagy itt a legokosabb! Én vagyok itt a legokosabb! És mégis csúfot úznek belőlem! Ezért még bosszút állok!

Majd mikor egy kicsit már csillapodott az éhsége és a dühe is, már halkabban brummogott, meg dűnnyögött az orra alatt.

Így brummogott és így dűnnyögött:

Bosszú, bosszú, édes bosszú

az lesz majd,

ha e népség dolgozik,

és fejet hajt!

Ingyenélő? Éhenkórász?

Naplopó?

Majd húzzátok ti az igát,

mint a ló!

Két legyet ütök majd így egy

csapásra,

s nem lesz gondom evésre, meg

ivásra!

Vagyis eszébe jutott valami, nemhiába volt ő itt a legokosabb! S mivel csillapodott a gyomrában a korgás, forgott ám az esze kereke! Mégpedig valami nagyon ravasz dolog juthatott az eszébe, mert roppant ravasz képet vágott!

A Sárkányellátó Vállalat

A király éppen vadászni készült. Az írnok meg egy kis könyvből ellenőrizte, hogy megvan-e minden?

– Tarisznya? Vadásztőr? Vadászkürt?

– Megvan! – mondta a király.

– Vízhatlan csizma? – pislogott az írnok.

A király belelépett a vízhatlan csizmába:

– Az is megvan!

Ekkor kopogtak az ajtón.

– Tessék! – mondta az írnok.

A sárkányfűárus lépett be, hajbókolva köszöngetett, majd mézesmázos hangon így szólt.

– Felséges királyom, ne haragudj, hogy zavarlak...

A király türelmetlenül szakította félbe.

– Zavarsz, zavarsz, persze, hogy zavarsz! Nem látod, hogy öltözöm? Még majd a végén itthon hagyok valamit!

De a sárkányfűárust nem lehetett ilyen könnyen lerázni. Előbbre lépett, és egy kicsit felemelte a hangját.

– Egy szörnyű igazságtalanságra szeretném felhívni a figyelmedet!

– Hogy? Mi? Igazságtalanság? Mondd el a kancellárnak!

Az írnok finoman köhögött, majd odasúgta a királynak.

– A kancellár nincs itthon! Tanulmányúton van!

A király sóhajtott egyet, belátta, hogy addig úgysem szabadul, míg ezt a mézesmázost végig nem hallgatja.

– Na jó, mondd el nekem! De szaporán! Mi az az igazságtalanság?

A sárkányfűárus nagy levegőt vett, s szaporán hadarta.

– Az az igazságtalanság, felséges királyom, hogy Süsü mindenkivel törődik, de ővele senki se törődik! Ez nagyon nagy igazságtalanság! Nincs, aki gondozza, nincs, aki etesse, nincs, aki itassa, nincs, aki szeresse!

A sárkányfűárus a szeme sarkát törölgette, mintha a könnye hullana Süsü szomorú sorsán, de közben figyelt is, és látta, hogy a király türelmetlen mozdulatot tesz. Gyorsan folytatta tehát.

– Én kitaláltam valamit! Ha felséged is beleegyezik...

– Mit találtál ki? Mondd gyorsan! – sürgette a király a locsifecsi bőbeszédűt.

– Sárkányellátó Vállalat! Ezt találtam ki! – bökte ki büszkén a sárkányfűárus.

– Sárkányellátó micsodát? – álmélkodott a király.

– Vállalatot! Mindjárt elmagyarázom. Mert ugyebár, kérem, Süsü gondoskodik rólunk, a Sárkányellátó Vállalat pedig gondoskodik Süsüről! Egyszerű és nagyszerű! És nem kell hozzá semmi más, mint egy pecsét, egy aláírás és karhatalom! És nyugodtan mehetsz vadászni, mert megszüntetted az égbekiáltó igazságtalanságot!

– Hm – mondta a király. – Ez valóban egyszerűnek látszik! Majd az írnokhoz szólt.

– Írnok! Állítsd ki neki az igazoló papírt! Nyomj rá pecsétet, és nyomd rá az aláírásbélyegzőmet!

Majd kikiáltott az ajtón.

– Hadvezér!

A hadvezér nagy fegyvercsörgéssel bemasírozott.

– Parancsolj, felséges királyom!

A király a sárkányfűárusra mutatott.

– A hadsereg mindenben támogassa a Sárkányellátó Vállalatot! Én rohanok, mert elkésem a vadászatról. A részleteket majd elmagyarázza a sárkányfűárus!

Azzal a király a fejébe nyomta a fécántollas vadászkalapot és elrohant.

Az írnok pillanatok alatt lekörmölte az okiratot, rányomta a pecsétet, majd rástemplizte a király aláírását, s odaadta a sárkányfűárusnak.

A sárkányfűárus boldogan elvigyorodott, majd így szólt.

– Gyerünk! Kihirdetjük a Sárkányellátó Vállalatot!

A kocsmá elé kitett asztalnál víg dalolászás fogadta őket!

Ne dolgozz, ha nem muszáj,

bort igyon itt minden száj,
főtt hús, sült hús, pecsenye,
a hasamba gyere be!

A sárkányfűárus megvárta, míg befejezik a dalt, majd hangosan így szólt.

– A Sárkányellátó Vállalat megalakult. Mindenki köteles engedelmeskedni!

Szép lassan kicsavargatta az okiratot és megmutatta.

Az írnok elmagyarázta, hogy mi áll az okiratban, hogy az is megérthesse, aki nem tud olvasni.

– Ez itt a királyi pecsét! Hiteles! Ez itt a királyi aláírás! Ez is hiteles! És ott jön a katonaság!

A két zsoldos akkor ért oda. Megálltak mereven, mint a cövek, és szigorúan néztek.

Az asztalnál ülők lassan felocsúdtak a meglepetésből. A szénégető dühösen mordult.

– Hé! Hó! Mi a nyavalya ez?! Mi a ménkű ez?! Mi a frászkarika ez?! Még hogy te parancsolsz nekem?! Te éhenkórász! Abból nem eszel!!

A zsoldosok közelebb léptek, dárdájukkal visszanyomták a szénégetőt a helyére, majd fenyegetően körbenéztek. Csend lett, nem is pisszent senki.

A sárkányfűárus megdicsérte a zsoldosokat.

– Jól van, zsoldosok! Kaptok majd egy-egy bilétát!

Majd az asztalnál ülőkhöz fordult.

– Több kérdés nincs?

Az írnok válaszolt.

– Nincs. Ülnek csendben.

De a sárkányfűárus nem elégedett meg a csenddel.

– Több lelkesedést kérek! Például egy kis mosolygást! Például egy kis nevetést! Például egy kis éljenzést!

A csizmadia megköszörülte a torkát, és vékony, ijedt hangon, mint egy kiscsirke, felcsipogott.

– Éljen!

A sárkányfűárus diadalmasan mosolyogva megdicsérte.

– Nagyon jó! Csak egy kicsit bátrabban! Fizetésemelést kapsz!

– Köszönöm! – mondta bátrabban a csizmadia.

A pék se akart lemaradni, nagyokat csuklott, majd így kiáltott.

– Éljen! Hukk! Éljen! Hukk! Hukk!

A sárkányfűárus őt is megdicsérte.

– Jól van! Te is fizetésemelést kapsz!

A pék részegen hálálkodott.

– Köszönöm a családom nevében! Családom ugyan még nincs! Sebaj! Majd lesz! Hukk!

A zsoldosok sem akartak kimaradni a fizetésemelésből, hangosan, egyszerre éljeneztek.

A sárkányfűárus még diadalmasabban mosolygott, látta, hogy pompásan sikerült a terve! Megtörtek a csúfolódók, megalázkodtak a hangoskodók!

– Köszönöm – mondta. – Látom jó a hangulat! Kezdhetjük a munkát!

Lázasan törte a fejét, hogy milyen munkát is adjon nekik? De nem hiába volt éles esze! Egy pillanat alatt kész volt a terv!

A favágókhoz fordult.

– Favágók! Ti menjétek, és mérjétek meg sárkány derekát! De ne feledjétek el, hogy minden adat titkos és bizalmas!

A favágók felpattantak.

– Igenis! Rohanunk! Titkosan és bizalmasan!

A sárkányfűárus a magába roskadt szénégetőre nézett csillogó, ravasz tekintettel.

– Lásd, hogy nem haragszom rád, te szénégető, habár nem éljenezted meg! És nem is mosolyogtál! Neked is egy titkos és bizalmas feladatot adok! Menj és számold meg a sárkány fogát! Mindet! A tejfogakat is!

A szénégető elpirult, óriási zavarba jött, motyogott és dadogott.

– De én nem... de hiszen én nem is tudok... kettőig se... épp hogy kettőig...

Azt akarta kinyögni, hogy egyáltalán nem tud számolni, de a sárkányfűárus gonoszul a szavába vágott, nem akarta megérteni.

– Ne hálálkodj! Eredj már!

A szénégető megvonta a vállát, s botladozva elindult.

A sárkányfűárus most már belelendült, pattogó hangon adta ki a parancsokat.

– Csizmadia, te a kezét mérd meg! Kocsmáros, te a száját! Pék, te a talpát!

A csizmadia, a kocsmáros, a pék elrohant.

A kocsmára elé kitett asztal mellől elfogyott minden mulatozó. A sárkányfűárus leült a legjobb helyre, s hatalmas étvágygal ette, falta, harapta a sült húst, a csirkecombot, a káposztás rétest! Hogyisne! Hiszen már több napja nem evett!

Süsüt megmérik

Süsü a közeli erdőben vágta a fát, vagyishogy két ujjal kirántotta, a térdén négyfelé törte, majd szépen kupacba rakta. Meg se kottyant neki ez a kis favágás, dudorászott közben, meg szavalgatott.

Így dudorászgatott:

Ó, ha rózsabimbó

lehetnék!

Rám szállnának szépen

a lepkék!

Pici szívem vélük

dobogna!

Nem lennék ilyen nagy

otromba!

Majd elszavalt egy csomó illemszabályt:

Üdvözöllek, dicső lovag,

szép a ruhád, szép a lovad!

Mi szél hozott, mondsza, erre,

és mi vajon szíved terve?

Szép vagy, mint a rózsaszál,

ó, te kedves királylány!

Vagyis Süsü sohase unatkozott, még akkor sem, ha egyedül volt! Öröm volt a szívében s egy csomó dal, meg illemszabály a fejében!

Hát, ahogy így dudorászgatott, meg szavalgatott, lihegve futottak feléje a favágók. Árkon-bokron keresztül, ami azért volt nehéz, mert egy kifeszített madzaggal fogtak, és mindenben elbotlottak.

Messziről kiabáltak Süsünek.

– Süsü! Süsü! Gyere ki!

– Itt vagyok, ragyogok! – felelte Süsü.

Az erdő szélénél végleg megakadtak a favágók, mivel a kifeszített madzaggal nem tudtak bemenni a fák közé.

– Gyere ki egy kicsit! – szóltak Süsünek.

– Miért menjek ki? – kíváncsiskodott Süsü.

– Ne vitatkozz, gyere ki! Bizalmas és titkos! Nem ordibálhatunk itt egy fél óráig! – ripakodtak rá a favágók.

– Az más! Ha bizalmas és titkos, akkor kimegyek az erdőből! – mondta Süsü, kiballagott a fák közül, és megállt a favágók előtt.

– Itt vagyok! Mit akartok?

– Állj egyenesen! – mondták a favágók. – Megmérjük a derekadat!

Süsü egyenesen állt, a favágók körbeszaladták a madzaggal, s ahol összeért, ott görcsöt kötöttek rá.

– Minek méritek? – kíváncsiskodott Süsü.

– Azt nem mondták! – vakarta a fejét az egyik favágó.

– Lehet, hogy nadrágot kapsz! – mondta a másik favágó.

– Nadrágot? – csodálkozott Süsü.

De nem sok ideje maradt a csodálkozásra, mert éktelen szitkozódást hallott. A szénégető cifrázta dühösen, mivel belegabalyodott a kifeszített madzagba.

– A fene ezt a madzagot! A tehén rúgja meg ezt a nyavalyás madzagot! A hejderménkű csapjon ebbe a vacak madzagba!

A favágók türelmetlenül megrántották a madzagot, a szénégető orra esett, de egyben ki is szabadult.

Nagy mérgesen feltápáskodott, és Süsüt kereste a szemével.

– Itt vagyok! – szólt Süsü a háta mögül. – Te is megméri a derekam?

A szénégető morcosan megfordult.

– Nem! Én a fogadat számolom meg! Hogy az a mennydörgős mennykő! Ezt nem neked mondtam! Légy szíves, tátsd ki a szádat! Mondd azt, hogy á!

Süsü engedelmesen kitértette a száját, és azt mondta: á!

A szénégető izgatottan motyogott.

– Egy, izé, kettő! Egy, izé... hogy a nyavalya törje ki!

Süsü barátságosan megkérdezte.

– Mi a baj?

A szénégető a sapkájához kapott, majd a földhöz vágta, és toporzékolva táncolt rajta.

– A lapos guta üsse meg! A gömbölyű guta üsse meg! Mindenféle guta üsse meg! Most kezdek elölről! Kérlek, hogy ne beszélj tátott szájjal, mert csak belezavarodok a számolásba!

– Jó! – mondta Süsü. – Nem beszélek tátott szájjal. Minek számolod a fogamat?

– Tudja a nyavalya! – felelte a szénégető mogorván. – Nem mondták! Nekem csak azt mondták, hogy számoljam meg! Tátsd ki a szádat, és maradj csendben! Egy, izé, kettő... egy, izé, kettő...

Ekkor érkezett meg a csizmadia. Így szólt Süsühöz.

– Kérlek, Süsü, nyújtsd ki a kezed!

– Kinyújtom! – mondta Süsü.

A szénégető újra a földhöz vágta a sapkáját és toporzékolott.

– Megint belezavarodtam! Verje el a jégeső!

A csizmadia megsajnálta a toporzékolót.

– Minek gyötröd az agyadat? Kérdezd meg tőle és kész!

A szénégető abbahagyta a toporzékolást, leporolta a sapkáját, a fejére tette, és álmétkodva így szólt:

– Tényleg! Nahát! A macska rúgja meg! Igazad van! Hány fogad van, Süsü?

Süsü rámosolygott az álmétkodóra.

– Most már beszélhetek?

– Persze, hogy beszélhetsz, vigye el a cica! Beszélj el szépen, hogy hány fogad van!

– Itt elől kettő! – mondta Süsü, és hogy jobban lássa a szénégető, újra kitévő a száját. – Ott hátul még kettő! De lehet, hogy az egyik lyukas!

A szénégető meg se köszönte, fennhangon ismételte, hogy el ne felejtse, míg hazaér.

– Itt elől kettő, hátul még kettő, de lehet, hogy az egyik lyukas!

Süsü megkérdezte a csizmadiát, aki közben egy hosszú ággal méregetett.

– Miért méred a kezemet?

– Azt nem közölték! Lehet, hogy titok! – válaszolta a csizmadia rejtelmesen.

– Az én kezem? Titok?!

De a csizmadia már elment a faággal.

A kocsmáros érkezett döbbenő léptekkel, mivel egy kicsit kövér volt. Fújtatott, meg a homlokát törölgette.

– Süsü! Mennyire tudod kitátani a szádat? Mondd, hogy várom a párom!

Süsü engedelmesen utánamondta.

– Várom a párom!

– Jobban nem tudod? – kérdezte a kocsmáros.

– Jobban nem tudom! – válaszolta Süsü.

A kocsmáros nem hozott se madzagot, se faágot. A szemével méregette, mekkora lehet Süsü szájának a kerülete. Jó szeme volt a kocsmárosnak, igen sok hordót felbecsült már vele, úgyhogy ezért nem kellett neki se madzag, se faág.

– Két és fél akó! – jelentette ki. – Ennyi a szád úrmérete!

– Ha becsukom, akkor is?

– Akkor valamivel kisebb! – mondta a kocsmáros és elballagott.

Süsü kinyitotta, meg becsukta a száját, hogy kipróbálja. De nem érezte, hogy mikor kisebb, meg mikor nagyobb.

A pék loholt arra utoljára. Süsü rögtön abbahagyta a szájnyitogatást, meg a szájcukogatást.

– Te mit akarsz megmérni? – kérdezte a péktől.

– A talpadat! – mondta a pék. – Légy szíves, lépj arrébb!

Süsü arrébb lépett. A pék hümmögött, meg motyogott a bajusza alatt, s vizsgálta a fület.

– Nem jó! Nem látszik!

– Mi nem látszik? – érdeklődött Süsü.

– A talpad nyoma! – dörmögött a pék. Majd körbeszaladt a bokrok alatt.

– Ez az! Ide lépj, a pocsolóba!

– De akkor sáros lesz a lábam! – tiltakozott Süsü.

– Majd megmosod! Ez fontosabb! Hidd el, nem futottam volna idáig, ha nem lenne nagyon fontos!

Süsü nem ellenkezett. Legföljebb megmosom a lábam! – gondolta, és belelépett a pocsolóba. Állt egy kicsit, majd kilépett belőle.

A pék megdicsérte.

– Szép, tiszta nyomot hagytál!

Megmérte arasszal a lábnyom szélét és hosszát, és elrohant.

Süsü nem értett semmit sem az egészből, de nem törte sokáig a fejét, gondolta, majd kiderül! Azért, ha nem is értette, egy kis büszkeséget érzett: „Megmértek! – gondolta. – Megmérték mindenemet! Még a lábam nyomát is!”

Mit esznek a sárkányok?

A kancellár érkezett haza a várba. Megállt a piactéren, finoman mozgatta az orrát, függén jártatta a szemét, majd így szólt.

– Itt valami történt! Valami változást érzek!

Nemhiába volt kancellár, rögtön észrevett mindent!

Tovább lépkedett szimatolva, fürkészsze, s odaért a kocsmá elé kitett asztalhoz.

A zsoldosok abba hagyták a brummogást, meg az éneklést, az írnok gyorsan lenyelte a falatot, a sárkányfűárus megtörölte a száját.

– Mi van itt? – kérdezte a kancellár. – Mit csináltatok, amíg én nem voltam itthon?!

A sárkányfűárus mézesmázos hangon válaszolt.

– Nagy változás, kancellár uram!

A kancellár megsürgette.

– Éreztem! Mondd gyorsan!

A sárkányfűárus büszkén előhúzta a pecsétetes papírt.

– Sárkányellátó Vállalat! Pecsét, aláírás! Minden megszervezve, minden elindítva! Én találtam ki!

A kancellár megnézte a pecsétet, meg az aláírást. Láta, hogy valódi! Hümmögött, meg a szakállát simogatta, vagyis gyorsan végiggondolta a dolgot: Ravasz ez a sárkányfűárus! Nagyon ravasz! Jó lesz szemmel tartani! Hm. Először megdicsérem, azután átveszem az irányítást! Mégiscsak én vagyok a kancellár! Nincs szükség több ravaszra!

Megnyugodott, s így szólt.

– Az ötlet jó!

A sárkányfűárus hízelegve hajbókolt, meg mosolygott.

– Köszönöm, kancellár! Köszönöm!

A kancellár szigorúbbra fogta a hangját.

– A kivitelezés pocsék! Kezdetleges! Tudománytalan! Ezennel átveszem az irányítást!

Körülnézett, hogy ellenkezik-e valaki. De senki sem ellenkezett. A sárkányfűárus még mézesebben mosolygott, s így szólt hízelegve.

– A legjobb kezekben lesz! Csak azt engedd meg, hogy én is itt legyek a közeledben!

A kancellár kegyes volt, így szólt leereszkedőleg.

– Helyes! Mégiscsak te találtad ki! De a többi teljesen szakszerűtlen! Mi volt eddig?

Az írnok válaszolt gyorsan, mivel ő sem akart kimaradni semmiből.

– Lábmérés, fogszámlálás, derékbőőség!

– Hülyeség! – torkolta le a kancellár.

Majd a zsoldosokhoz fordult.

– Ne ácsorogjatok itt! Minden élelmet begyűjteni! Indulás!

A zsoldosok elmasíroztak.

A kancellár elégedetten simogatta a szakállát.

– Ezzel kellett volna kezdeni! Főzünk egy jó nagy ebédet Süsünek! Tudományosan! Tudjátok ti egyáltalán, hogy milyen az igazi sárkányeledel?

A sárkányfűárus meg az írnok egyszerre rázta a fejét, hogy nem tudják.

A kancellár felemelte a mutatóujját.

– Először is: sok! Azért kell mindent összegyűjteni! Másodszor: különleges sárkányfűszereket kell belerakni! Annyira különlegesek, hogy még én sem tudom mindet fejből! Meg kell nézni a sárkánykönyvben.

Felmentek hát a könyvtárba, és kikeresték a sárkánykönyvet.

Addig a zsoldosok házról házra jártak egy kézikocsival, és összegyűjtötték az élelmet. Hogy ne kelljen sokat magyarázkodniuk, jó hangosan énekelték a begyűjtődalt, hogy csak úgy zengett tőle az utca.

Ide, ide, mindent ide!

Búzáat, hagymát, kenyeret!

Hozzad vígan, dalolva és

nehogy közben megegyed!

A padlástól a pincéig

minden morzsát egy szemig

összegyűjtünk, míg a bendő,

sárkánybendő megtelik!

Zúgott-morgott a vár népe, de csak halkan, és nem mertek ellenkezni, hiszen hallottak a Sárkányellátó Vállalatról, és látták a király pecsétjét meg az aláírást az okiraton!

Mikor összegyűlt minden élelem, a király szakácsa alágyújtott a legnagyobb üstnek, és beledobált mindent. Neki is fáj a szíve a sok elpocsékolt finomságért, de ő sem szólt Egy szót se, mivel azt mondták, hogy minden a király parancsára történik!

Ekkor megjelent a kancellár a sárkányfűáruossal és az írnokkal. A kancellár a sárkánykönyvből olvasta hangosan, hogy milyen fűszert tegyenek az ételbe, a sárkányfűárus meg egy széken állva dobálta az üstbe.

– Beléndek! Holdtöltei keresztspók! Kígyógyökér! Bolondgomba! Nadragulya! Lapulevél! Egérfarok! Bagolytoll!

A szakács a fejéhez kapott kétségbeesetten.

– Brr! Ennyi mérges vackot! Felfordul tőle, aki megeszi!

De a sárkányfűárus leintette a szakácsot.

– Te csak ne beszélj bele! A sárkányok így szeretik! Tudományosan be van bizonyítva! A Sárkányellátó Vállalat szent dolog! Süsü mindenkiért! Mi pedig Süsüért!

Közben Süsü kint az erdőszélen éppen a lábát törölgette, mikor rátalált a király, aki hazafelé ballagott a vadászatról. A király letette a meglőtt nyulat, fácánt a földre, és kíváncsian nézte Süsüt.

– Hahó, Süsü! Hát te mit csinálsz itt?

– Most éppen a pocsolóba léptem!

– Pocsolóba? – csodálkozott a király.

– Minek léptél pocsolóba?

– Hogy megmérhessék a talpam nyomát! – dicsekedett Süsü. – Bizony! Már megmérték a derekamat is! Lehet, hogy nadrágot kapok! Azután megmérték a kezemet! Megszámolták a fogamat! Mind a négyet! Nem tudod véletlenül, hogy miért csinálták?

– Értem már! Tudom már! Ez nem lehet más, mint a Sárkányellátó Vállalat! Én adtam rá parancsot, hogy foglalkozzanak veled.

Süsü nagyon meghatódott, és az örömtől el is pirult egy kicsit.

– Köszönöm, felség! Bár semmit sem értettem belőle, de azért nagyon köszönöm!

Amíg így hálálkodott, meg köszönetet, messziről a déli harangszót hozta oda a szél. Süsü fülelt a harangszóra, majd figyelmesen a gyomra felé hallgatózott. És nem is hiába, mert a gyomra egy hatalmasat kordult.

– Dél van! – állapította meg Süsü. – Gyere, ebédeljünk! Meghívlak téged is!

– Köszönöm a meghívást, el is fogadom! – felelte a király. – És mit ebédelünk?

Süsü körbemutatott mosolyogva, mint egy jó házigazda.

– Vadkörtét! Az a kedvenc eledelem! A világon a legjobban a vadkörtét szeretem! És nagy szerencse, hogy itt rengeteg vadkörte van! Finom, érett vadkörte!

A vadkörtefához ballagtak, és javában csemegéztek, mikor messziről különös menet közeledett morogva és zszibongva. Süsü a király kérésére a zszibongás irányába figyelgetett, meg meresztette a szemét.

– Valami hatalmas üstöt hoznak! – mondta végül.

Az üstöt cipelő, zszibongó menet odaérkezett. Elöl jött a kancellár a sárkánykönyvvel, utána jöttek a zsoldosok a nagy üsttel, mögöttük a sárkányfűárus és az írnök, leghátul meg a vár népe tolongott, morgott és zszibongott.

A zsoldosok óvatosan letették a gőzölgő üstöt, a kancellár meg hangosan így szólt Süsühöz.

– A Sárkányellátó Vállalat nevében! Süsü, itt a finom ebéd!

Süsü roppant elcsodálkozott, meg hebegett, meg habogott, mivel nagyon zavarba jött, hogy neki ebédet hoztak.

– Ebéd? Nekem? Hiszen én már ebédeltem! Finom vadkörtét!

A tömeg morgása felerősödött. A kancellár mérgesen toppantott.

– Teljesen tudománytalan! – hadonászott a könyvvel mérgesen. – A sárkányok azt eszik, ami ebben a könyvben meg vagyon írva.

Süsü szégyenkezett, meg csavargatta a fejét, majd pironkodva kinyögte.

– Ne haragudj, kancellár! De én sose szerettem a sárkányok eledelét! Talán azért, mert csak egy fejem van! De ezzel az eggyel csakis a vadkörtét szeretem!

A kancellár még akart valamit mondani, de a zúgás, morgás, zszibongás annyira felerősödött, hogy nem lehetett hallani a szavát! A tömeg zúgott, morgott, elégedetlenkedett.

– Itt van ni! Még meg sem eszi! Mitőlünk meg elvették!

Ekkor az egyik vadkörtefáról lemászott a király, megigazította a ruháját, megtörölte a száját, köhintett egyet-kettőt, majd hangosan így szólt az elégedetlenkedőkhez.

– Igazatok van! Mivel Süsü már ebédelt, és én is jóllaktam, egyétek meg ti! Kancellár, kóstold meg!

A kancellár a fejét rázva hátrált, ijedten makogott.

– Jaj, felség, nem, nem! Ez embernek mérég! Tele van sárkányfűszerrel!

A király összevonta a szemöldökét.

– Kancellár, mi ez itt?!

A kancellár a sárkányfűúrusra mutogatott, rákent minden felelősséget.

– A Sárkányellátó Vállalat! Ő találta ki!

A sárkányfűúrus sem hagyta magát, nagy merészen a király elé állt.

– Igaz! De kaptam pecsétet és aláírást!

– Hm! – mondta a király. Mivel igazságos és jó király volt, tudta, hogy rendbe kell hozni a dolgokat, akárki is a felelős.

– A Sárkányellátó Vállalatot feloszlatom! És ugyanakkor kihirdetem, hogy Süsü se dolgozzék senki helyett!

A tömeg megéljenezte a királyt, bár voltak, akik csak félszájjal éljeneztek. Például a szénégető, meg a kocsmáros, meg a pék, meg a csizmadia, meg a favágók, de ezt most senki se vette észre. Az éljenzés végén egy öreg megkérdezte.

– És az ebéddel mi lesz?! A miénket elvették!

A király belátta, hogy az ebéd dolgában is intézkedni kell.

– Mindenkit meghívok ebédre!

– Éljen a király! – zúgta a tömeg.

A király szeme megakadt a sárkányfűáruson, intett neki, hogy jöjjön közelébb.

A sárkányfűárus kénytelen-kelletlen közelébb somfordált.

– Látom, hogy szíveden viseled Süsü sorsát! Éppen ezért mától fogva te leszel a szolgálja! Lessed minden kívánságát! Teljesítsd minden parancsát!

A vár népe ezt is megéljenezte, majd elmentek mind ebédelni a királyi konyhára, és jól teleették magukat.

Csupa rom az egész vár

Süsü szendergett a várudvar sarkában, a jó hűvösön, az árnyékban. Arrébb, egy létra tetején meg a sárkányfűárus bóbiskolt, kezében egy nagy gallyal, s félálomban legyezgette Süsüt.

Süsü egyszer csak felébredt, kinyitotta a fél szemét, hát rögtön meglátott egy gyönyörű lepkét! Óvatosan nyúlt feléje, mikor a sárkányfűárus egy nagyot horkantott, a lepke elrepült, a sárkányfűárus meg felébredt a saját horkantására, s meglátta, hogy Süsü nyúlkál valami után.

Süsü egy nagyot sóhajtott, sajnálta, hogy elszalasztotta a lepkét.

A sárkányfűárus fülelt, hogy hallott-e valamit, majd megkérdezte.

– Óhajtasz valamit?

– Nem óhajtok, csak sóhajtok! – válaszolta Süsü.

– Ne sóhajts! – mondta a sárkányfűárus szigorúan. – Ha kell valami, nekem szóljál! Azért vagyok itt! Tudod jól, hogy engem rendeltek ki a szolgálatodra!

Süsü újra meglátta a lepkét, amint könnyű szárnyon arra lebegett. Nem nyúlkált, nem kapkodott, suttogva mondta a sárkányfűárusnak.

– Ott, ott! Egy pillangó! Fogd meg!

A sárkányfűárus nagyot csapott az akácgallyal, a pillangó elrepült, Süsü egy nagyot sóhajtott.

– Jól van, ne csapkodj! Már elrepült!

De a sárkányfűárus nem adta fel a harcot. Rohangált körbe, nagyokat csapott az akácgallyal, s rikoltozott, mint egy megvadult kakas.

– Hopp! Állj meg! Hé, te lepke! Porrá törlek! Megfoglak!

De a lepke már hetedhét határon túl járt, nem maradt más, csak a nagy por, amit felvert az akácgallyal.

Ekkor a kiskirályfi, a király gyereke lovagolt egy fűzfaparipán. Megkerülte a csapkodó sárkányfűárust, Süsü elé állt.

– Süsü! Süsü! Szervusz, Süsü! Gyere játszani! Fogjál meg! Gyí, te fakó!

Süsü vidáman rámosolygott a kiskirályfira, mivel szerette, és nagyon jópajtások voltak, s már mozdult volna is, hogy megfogja, mikor visszaért a sárkányfűárus a lepkefogásból, és elé állt.

– Hohó! Nem lehet! A játék is munka! Majd én megfoglak! Majd én szaladgálok veled! Azért vagyok itt!

A kiskirályfi kedveszegetten legyintett a sárkányfűárusra.

– Te nem kellesz! Én Süsüvel akartam játszani!

Azzal elvágatott a várudvar másik szögletébe.

A várudvar másik szögletében a kancellár mustrálta, vizsgálta a várfalakat, bástyákat, tornyokat, lőréseket, gondterhelten ráncolta a homlokát, szomorúan csóválta a fejét. A nyomában az írnok lépkedett, s egy nagy tekercs papírra írta a panaszokat, a javítanivalókat.

– Lyukas, lyukas, rozoga! – sóhajtozott a kancellár. – Csupa rom az egész vár!

Hát, ami igaz, igaz, a várfal igencsak foghíjas, romos állapotban volt!

A kancellár tovább sóhajtozott.

– Meg kéne csinálni! Be kellene foltozni! Tatarozni kéne az egészet!

A bástya mellett a toronyőr kapaszkodott éppen fel a toronyba, de megállt, mert rettenetes tüsszentés csavarta meg facsarta az orrát. A zsebkendőért kapott, de már elkésett, a tüsszentés kirobbant, mint egy ágyúlövés, egyenest a torony irányába.

– Haaaa-aaaa-aaaapciiii!

A kancellár összerezsent. Azután megint összerezsent, mert hatalmas robajjal ledőlt a torony.

– Mi volt ez?! – kérdezte ijedten.

– Náthás a toronyőr! – mondta az írnok.

– Miért nincs a toronyban?! – zsörtölődött a kancellár.

– Most dőlt össze! – mondta közönyösen az írnok. Azután feljegyezte a toronyt is a listára.

A kancellár látta, hogy ennek a fele se tréfa! Azonnal kiadta az utasítást!

– Mától kezdve tilos a tüsszentés!

Az írnok ezt is feljegyezte.

Mikor már minden lyukat, minden repedést összeszámoltak, felsietettek a trónterembe a királyhoz.

A király a trónon ült, egy nagy könyvet olvasott. A kopogásra becsukta a könyvet s kikiáltott:

– Bújj be!

A kancellárt és az írnokot megelőzve a kiskirályfi vágtatott be fűzfapáriján. Körberohant a trónteremben és kurjongatott.

– Fogjál meg! Fogjál meg!

– Most nem érek rá! – mondta a király. – Miért nem vagy a felséges anyáddal? Vagy a Dadussal?

– Elküldtek! Nem érnek rá! Hímeznek! – görbült le a kiskirályfi ajka.

A kancellár megfogta a kiskirályfit, de az dühösen pityeregve lerázta magáról.

– Ne te fogjál meg!

Majd végleg eltört a mécses, szipogva kisomfordált a trónteremből.

– Én kivel játszszak? Senki se játszik velem! Brühühühü!

A király tehetetlenül széttárta a karját, a kancellár összeráncolta a homlokát, az írnok megvonta a vállát. Aztán nem is törődtek többet a kiskirályfival.

A kancellár előrelépett, és jelentette a vár állapotát.

– Felséges királyom! Leltárt csináltunk, és azt kell jelentenem, hogy a palota és a hozzácsatolt várfalak állapota katasztrofális! Hogy finoman fogalmazzak: pocsék! Omlik, dől minden, elkopott, elrongyolódott, csupa lyuk!

– Hát tatarozzatok! – mondta a király.

A kancellár széttárta a karját.

– Miből, felséges uram? Üres a kincstár! Hogy finoman fejezzem ki magam: nincs egy árva fityingünk se! Egy garasunk se! Egy petánkunk se!

A kancellár felemelte az ujját.

– És ez még semmi!

A király idegesen fészkelődött a trónuson.

– Miért? Mi van még?

– A falak, felséges király! Ha véletlenül erre jár az ellenség, ezek a falak nem védenek meg senkit!

– Hát ott a katonaság! – vágta rá a király.

Ebben a pillantban kopogtattak. A király kikiáltott, hogy bújj be! Nagy csörtetéssel, de sírásra álló szájjal belépett a hadvezér.

– Felséges királyom, a hadsereg! – nyögte.

– Mi van a hadsereggel? – vontta össze a szemöldökét a király.

– Az egyik felének fáj a foga! – mondta a hadvezér, majd kiintett, most meg a másik zsoldos sántikált be.

– Hát ez van a hadsereggel! – mutatott rájuk a hadvezér a könnyeit törölgetve.

A király borzasztó mérges lett, mikor meglátta az anyámasszonykatonákat. Ráripakodott a hadvezérre.

– Gyógyítsátok meg őket! Mit jöttök ide panaszkodni?!

A kancellár a szorult helyzetű hadvezér segítségére sietett. Arrébb tuszkolta, s így válaszolt a királynak.

– De felség! Nincs pénz orvosra! Még a múltkori hasmenésért is tartozunk!

A király a trónus sarkába húzódott, ráncolta a homlokát, és komoran nézett maga elé. Haj, haj, ez a sok gond! Nem könnyű ám királynak lenni!

A kancellár ravaszul várt egy kicsit, hogy csak hadd eméssze magát a király. Majd mikor már úgy látta, hogy eleget emésztette, megszólalt.

– Hát lenne itt éppen egy megoldás a bajokra!

– Mi a megoldás? – kapott a szón a király.

– Süsü! – mondta a kancellár tömören.

A király legyintett.

– Nem jó! A múltkor megparancsoltam, hogy nem dolgozhat! Nem vonhatom vissza a szavamat!

– Ó, hát nem kell neki dolgozni! – fuvolázta a kancellár.

– Nem? – élénkült fel a király. – Hát akkor mit kell csinálnia?

A kancellár arcára ravasz mosoly ült, a szakállát simogatta.

– Semmi mást, csak rettentőnek kell lennie! Az nem munka! Pofákat vágni, meg tüzet fújni, morogni és üvöltözni! Az tiszta szórakozás!

A hadvezér nagyon buta képet vágott, forgatta a fejét jobbra-balra, majd kibökte.

– Én ebből nem értek egy kukkot se! Itt csapjon belém a mennykő, ha egy kukkot is értek!

– Magyarázd el! – mondta a király is.

– Egyszerű! – kezdte a magyarázatot a kancellár. – Majd jönnek a turisták, és megnézik Süsüt, a rettentőt, és borzonganak és rémüldöznek! De nem ingyen! Belépti díjat szedünk! Tele lesz a kincstár! Jut mindenre! Festetünk, mázoltatunk, új cipőt veszünk!

Ezt mindenki megértette! Megkönnyebbülten sóhajtottak fel, mosoly ült az arcokra, vidámság a szemekbe. A terv egyszerű volt, pompás és haszonnal kecsegtető! Még a fogfájós zsoldos is mosolygott, bár eléggé félresikerült a mosolya, de ezzel most nem törődött senki! Egymás szavába vágva dicsérték a tervet, ecsetelték a szép jövőt, sorolgatták, hogy kinek mire kell a pénz! Ha valaki elment az ablak altt, ezt a nótát hallhatta:

Lesz majd pénzünk, lesz majd pénzünk,

lesz majd pénzünk mindenre!

Új cipőre, új kalapra,

új gallérra, új ingre!

Új dárdára, sarkantyúra,

fűzetre és lúdtollra!

Új palástra, új nadrágra,

vedd úgy, mintha itt volna!

Dől a pénz majd, dől a pénz, és

tele lesz majd a kincstár!

Aranytallér, ezüsttallér,

a zsebünkben muzsikál!

Mikor kiörvendezték magukat, a király kiadta a parancsot.

– Eredj, kancellár! Ne vesztegessük az időt, mert elmúlik a turistaszézon!

Süsü, a rettentő

Csináltak Süsünek egy hatalmas ketrecet, a ketrec előtti teret elkerítették, majd útjelző nyilakat szögeltek fel a várban mindenhol, hogy könnyebben idetaláljanak a látogatók. A ketrecre egy táblát szereltek: Süsü, a rettentő 2–6-ig.

A kancellár sürgette, hajtotta a vár lakóit, sorban adta ki a parancsokat, menet közben diktált az írnoknak.

– Reklámszövegek! Rémhírek! Betanítani! Terjeszteni!

Gondolkozott egy kicsit, majd mondta is a reklámversikét:

Rettegj, féljél és borzadj,
szörnyű sárkány körme nagy!
Sárga szeme villogó,
a bendője hat akó!
Körme negyven, foga húsz,
ne nézz oda, megvakulsz!
Vicsorít, s azt mondja: á!
Bújj gyorsan az ágy alá!

Az írnok feljegyezte a verset, majd félrevonult, és lemásolta száz példányban. Mindenkinek adott egyet, hogy tanulja be és terjessze!

A kancellár megkereste a vár másik sarkában hűsölő Süsüt, mivel a kiképzést személyesen akarta csinálni. És titokban! Éppen ezért elzavarta az akácgallyal legyezgető sárkányfűárust.

– Menj a pénztárhoz! Oda vagy beosztva!

A sárkányfűárus egyáltalán nem tiltakozott, azonnal eldobta az akácgallyat, s boldogan suttogta.

– Pénztár? Pénz? Még hallani is jó! A régi szép idők! Rohanok!

S rohant.

Alighogy elrohant, a kiskirályfi vágatott arra a fűzfapárispáján, de a kancellár őt is elküldte.

– Most nem lehet játszani! Süssü nem ér rá!

Mikor végre egyedül maradtak, így szólt Süssühöz.

– Gyere utánam, feltűnés nélkül!

Süssü bólintott, hogy rendben van, és a ketrechez osontak feltűnés nélkül. Mikor odaértek, a kancellár körülnézett, hogy nem hallgatódik-e valaki, majd így szólt.

– Először is bújj be a ketrecre! Utána mindent elmagyarázok!

Süssü bebújt a ketrecre.

– Bebújtam, mit csináljak?

A kancellár ravaszul simogatta a szakállát.

– Eddig nagyon jó! Most pedig megmondom, hogy mit kell csinálni! Figyelj! Nagyon jól figyelj! Mert nincs időm kétszer elmondani! Rettenetesnek kell lenned!

Süssü nem értette.

– Rettenetesnek?

– Igen! – mondta a kancellár. – Meg ijesztőnek, meg félelmetesnek, meg lidércnyomásosnak, meg nyavalyatörősnek, meg borzasztónak, meg rémálomnak, hogy a haja az égnek álljon, hogy rosszat álmodják az a sok nép, aki majd idetódul, hogy lássa Süsüt, a rettentőt!

A kancellár levegőt vett, és szigorúan nézett Süsüre.

– A király parancsára!

– Hej, haj! – sóhajtozott Süsü. – Nem tudok én olyat!

– Ne sóhajtozz! – mondta a kancellár. – Maj én kiképezlek!

Azzal hátrább lépett, és onnan dirigált.

– Fújj egy kis tüzet! Úgy! Most rázd a ketrecet! Jó! Most csattogtasd a fogad! Ez az! Most meresztgesd a szemed! Nagyszerű!

Süsü tüzet fújt, rázta a ketrecet, csattogtatta a fogát, és meresztgette a szemét.

A kancellár meg volt elégedve, meg is dicsérte.

– Fog ez menni! Most tanulj meg egy versikét!

Körmöm negyven, fogam húsz,

ne nézz rám, mert megvakulsz!

Ha így viczorítok: á!

Bújj gyorsan az ágy alá!

Süsünek meg se kottyant egy ilyen rövid versike, behunyta a szemét, összeszedte az eszét, és lassan, hibátlanul elmondta.

– Ez az! Ez az! – örvendezett a kancellár. – Gyakorold, hogy ne felejtsd! Én most elrohanok, elintézem a többi dolgot!

Közben megrajzolták a plakátokat, meg a falragaszokat, meg a reklámcédulákat. A királyi harckocsi kigördült, és szétszórta a környéken, hogy hallja, olvassa, lássa mindenki, aki kíváncsi: kettőtől hatig mindennap megtekinthető Süsü, a rettentő! Gondoltak azokra is, akik nem tudnak olvasni: a harckocsi tetején a harangozó ült, s egy hatalmas bádogtölcsérbe bele-belerikkantott, bömbölte a szenzációs hírt.

A vár kapujában felállították a pénztárt, ami nem volt más, mint egy asztal, mögötte állt a sárkányfűárus, a lábánál két zsák volt, egyik az aranynak, másik az ezüstnek.

A királyi szakács virslit főzött, peracet sütött, zsíros kenyeret kent, a két kukta hordta ki egy sátorba, amit kineveztek büfének.

A zsoldosok egy hatalmas ponyvával letakarták a ketrecet, hogy senki se láthassa ingyen Süsüt! Süsü nem tiltakozott, megértette a dolgot, a ponyva alatt szorgalmasan gyakorolt, bömbölt, vicsorított, és mondta a versikét.

A kancellár körbeszaladta az udvart, mindent megnézett, mindent ellenőrzött, hogy rendben van-e, majd elégedetten rikkantott.

– Jöhetnek a látogatók! Kaput kinyitni! Mindenki a helyére!

Majd felsietett a trónterembe.

A kaput kinyitották, beözönlöttek a látogatók, és szép sorba álltak a pénztárnál.

A sárkányfűárus nagy hangon biztatta őket.

– Erre, erre! Ide, ide! Tessék megváltani a jegyeket! Elővétel, zsöllye, páholy! Testre szabott helyátrak! Ülőhely, állóhely! Ide, ide!

Nem vitás, hogy messze földön nem volt jobb pénztáros, mint a sárkányfűárus! Csak ránézett egy-egy turistára, és mondta is a jegy árát!

– Egy arany! Egy arany! Neked két arany!

A hórihorgas látogató méltatlankodva kérdezte.

– Nekem miért két arany?

De a sárkányfűárusnak függően mozgott az esze, azonnal rávágta.

– Mert te kétszer olyan magas vagy!

Majd tovább sürgette, biztatta a sorban állókat.

– Tessék, tessék, erre tessék! Óriási izgalom! Félelmetes helyárák! Hidegletlés, rémálom! Két órai borzongás egy jegyért! Egy arany, egy arany, fél arany!

A fél aranyat egy félszeműnek mondta, senki se vitatkozott, mindenki helyesnek találta, hogy a félszemű csak félárat fizessen!

Fent a trónteremben kapkodva öltözött a király és a királyné. Nem akartak elkésni az ünnepélyes megnyitóról. Mikor már készen voltak, a király körülnézett.

– Hol a fiam?

A kancellár megvonta a vállát, hogy ez nem tartozik rá, ilyen apró-cseprő ügyel ő nem foglalkozik!

A királyné is körülnézett, majd idegesen a Dadáért kiabált.

– Dadus, Dadus! Hol a kiskirályfi?

A Dadus berohant, tanácstalanul tárta szét a karját.

– Sehol se találok! Pedig már tűvé tettem érte az egész palotát!

A király összevonta a szemöldökét.

– Máskor mindig itt lábatlankodik, mikor meg keressük, nincs sehol! Micsoda nevelés!

A királyné megsértődött, a Dada duzzogva pityergett, de ettől még nem került elő a kiskirályfi.

Pedig legalább húsz helyen is látták, mivel legalább hússzor körbelovagolta a fűzfapáriján a várudvart! De mindenholnan elküldték, azután senki se törődött vele a nagy sürgés-forgásban. A kiskirályfi meg lógó orral ügetett egy csendes sarok felé. Hát a csendes sarokban egyszer csak furcsa hangokat hallott! Olyan tompa volt, mintha a föld alól jönne!

Körmöm negyven, fogam húsz,
ne nézz rám, mert megvakulsz!

A kiskirályfi fülelt, majd rájött, hogy a ponyva alól jön a hang! Fülelt tovább.

Vicsorít a fogam: á!

Bújj gyorsan az ágy alá!

A kiskirályfi elmosolyodott, felemelte a ponyva sarkát és bebújt.

– Bújok már! Bújok már! – rikkantotta boldogan, mert végre felismerte Süsü hangját.

– Jaj, ki az?! – rémüldözött Süsü.

– Én vagyok, ne félj! – mondta a kiskirályfi. – Szia, Süsü! De jó, hogy megtaláltalak! Mit csinálsz itt?

Süsü megnyugodott, örömmel üdvözölte a kiskirályfit, s hencegve válaszolt.

– Én most rettentőt játszom! Süsü, a rettentő!

– Jaj, de jó! – örvendezett a kiskirályfi. – Én is rettentőt játszom! Hogy kell?

– Figyelj, megtanítalak! – mondta Süsü. – Először is vicsorítunk egyet! Azután bömbölünk! Azután tüzet fújunk! Azután elmondjuk a verset!

Vicsorítottak, bömböltek, tüzet fújtak a ponyva alatt. Habár a kiskirályfi nem tudott tüzet fújni, de azért ő is csücsörítette a száját! Aztán elmondták a verset!

A toronyban kettőt ütött az óra, a királyi házaspár lejött a trónteremből, a turisták csatlakoztak hozzájuk, és elindultak Süsü ketrece felé.

A kancellár kettőt koppantott a botjával a ketrec előtt, és megnyitotta az előadást.

– Tisztelt turisták és kedves fizetővendégek! Itt látható a világ legfélelmetesebb, legszörnyűbb és leghidegrázóbb sárkánya! A gyengébb idegzetűek hátra! Az erős idegzetűek előre! Először ponyva alatt halljuk a hangját, hogy hozzászokjon a fülünk. Azután lerántjuk ról a ponyvát!

Majd a ketrec felé suttogott, pissegett.

– Psz! Süsü! Kezdheted! Először a verset!

– Jó! – suttogta a Süsü a ponyva alatt. Majd bömbölve elszavalta a verset.

Körmöm negyven, fogam húsz,

ne nézz rám, mert megvakulsz!

Vicsorít a fogam: á!

Bújj gyorsan az ágy alá!

A tömeg rémüldözött, borzongott, csak a sárkányfűárus fülelt erősen, mert mintha hallott volna valamit! Mintha valami más hangot is hallott volna a ponyva alól! Vidámat, csengőt, ezüstöset! S mivel nagyon tapasztalt sárkányfűárus volt, s az ezüstös hangról a teli zsákok jutottak eszébe, fogta hát őket, s óvatosan elsomfordált a palota felé. Biztos, ami biztos!

Ekkor lerántották a ponyvát a ketrecreől, a tömeg először rémulten visszahőkölt, majd kuncogott, majd nevetett, majd hahotázott. Volt is min nevetni, meg hahotázni! A ketrec egyik sarkában Süsü fújta a tüzet, a másikban meg a kiskirályfi csücsörített! De nem elég, hogy csücsörített, hanem rázta a ketrec rácsát, és ezüstösen csengő hangon kiabált:

– Én vagyok a rettentő! Én vagyok a rettentő! Én vagyok a rettentő! Én is rettentő vagyok kettőtől hatig! Ugye, Süsü?

Süsü bólogatva fújta a tüzet, a királyné elájult, a király mérgesen összeráncolta a szemöldökét, a Dadus könyörgött a kiskirályfinak.

– Gyere ki, kincsem! Neked már aludni kell!

– De én nem akarok aludni! Én rettentőt akarok játszani! – felelt a kiskirályfi.

A király intett a kancellárnak, hogy intézkedjen, a kancellár megtörölte verejtékező homlokát, s így szólt a hahotázó turistákhoz remegő hangon.

– Tisztelt vendégek, a belépti díjat a bejáratnál visszaadjuk! Az előadás ezennel elmarad!

De a turisták nem kérték vissza a belépti díjat, hanem nevetve, kacagva követelték, hogy folytassák az előadást a ketrecben! Hiszen ez is igazi világszám! Egy tüzet fújó sárkány és egy bátor kisfiú!

Így hát a királynét felloccsolták, a kancellár is megnyugodott. Süsü és a kiskirályfi pedig mókázott, vicsorított, bömbölt és rettenetesen mondta a verset, míg mindenki el nem fáradt a nagy nevetésben.

A vendégek hazaindultak, és nagyon meg voltak elégedve a rettentő Süsüvel és a rettentő kiskirályfival!

Vendég a háznál, öröm a háznál

A szélkakas nyikorgott a tornyon, rekedten kukorékolt, majd hirtelen abbahagyta. De ez a rövid nyikorgás, kurta kukorékolás is elég volt, hogy mindenki felnézzen az égre.

Hát ahogy báméskodtak felfele, meg is látták rögtön, hogy egy postásholló közeledik pöfögő masináján. Körözött, pöfögött az udvar fölött, majd nagy füstfelhőt löve ki, leszállt. A holló mérgesen dohogott, szidta a masinát.

– Hogy a holló vájja ki a szemét! Bedöglött! Te postások szégyene!

A masina akadozva berregett, majd elhallgatott.

A holló egy nagy pecsétetes levelet vett elő a táskájából és körülnézett.

A kancellár a nagy pöfögésre, berregésre kijött az erkélyre.

– Add ide a levelet! – szólt rá a postáshollóra.

A holló megnézte a címezést, megrázta a fejét.

– Nem neked jött! A királynak jött!

A kancellár mérgesen toppantott.

– Akkor is add ide! Én vagyok a kancellár!

Majd leszólt Süsünek.

– Vedd el tőle!

Süsü szelíden odaszólt a postáshollónak.

– Na, add oda! Tényleg ő a kancellár!

A holló odaadta a levelet, majd várakozóan függesztette a szemét a kancellárra.

– És a borraivaló?

A kancellár átvette a levelet, indult befele, foghegyről vetette oda a hollónak.

– Most nincs apróm!

A holló dühösen babrált a masinán, a csőre közt morogva.

– Szép kis kancellár, mondhatom!

Majd Süsünek szólt oda.

– Legalább lökj meg!

Süsü meglökte, a motor beindult, a masina berregve, füstölve felmelkedett a levegőbe s elrepült.

A király türelmetlenül várta a kancellárt.

– Olvasd már! – sürgette.

A kancellár megvizsgálta a pecsétet, megnézte a címzést, majd sóhajtva felbontotta a levelet. Nem szerette, ha sűrgetik. Azt szerette, ha mindennek megadják a módját! De azért nem húzta tovább az időt, felolvasta a levelet.

„Nagyméltóságú és vitéz királyi felség!

Ezennel tudatom, hogy tiszteletemet teszem nálad! Hallottam hírért Süssünek, és szeretném megnézni, hogy mit tud? Tud-e például követ törni? Zárom soraimat, jó szomszédod: Petrence király!”

Figyelmesen hallgatták a levelet, a király a trónszéken, Süssü meg az ablakból, mivel bedugta a fejét kíváncsian.

– Jaj, de jó! Annyit török, amennyit csak akar! – lelkesedett Süssü. – Kezdhethetjük!

– Hohó! – mondta a kancellár. – Te ráérsz! Van itt még fontosabb dolog is!

– Micsoda? – kérdezte Süssü.

– Micsoda? – kérdezte a király is.

– Hát a fogadás! – mondta a kancellár szigorúan. – Egy király jön ide, nem egy foltozószabó! Illendően kell fogadni!

– Hát jó! – sóhajtott a király. – Fogadjuk illendően! Rád bízom az egészet, te vagy a kancellár!

A kancellár elégedetten hajolt meg, s kihátrált a trónteremből.

Először is szólt az udvari borbélynak, hogy sürgősen csináljon mindenkinek új parókát. Lehet szőke, lehet barna, lehet mindenféle színű, csak ne legyen kócos!

Azután szólt a hadvezérnek, hogy a hadsereg gyakorolja a díszlépést, az is, aki szögbe lépett, legfeljebb majd nem veri úgy oda a talpát!

Azután szólt az írnoknak, hogy írja meg az üdvözlő beszédet.

Azután szólt a kőfejtőknek, hogy csináljanak egy táblát, és írják rá, hogy királyi kőbánya!

Majd visszament a palotába, és szólt a királynénak, hogy nem ártana egy-két tánclépést venni! A királyné boldogan bólogatott, hogyne, hogyne, olyan régen táncoltunk már! De kitől vegyen itt tánckleckéket?

– Tőlem! – hajolt meg a kancellár. – Egy jó kancellárnak mindenhez kell értenie!

Azzal elkezdett keringeni, meg forogni, a szájával zümmögött hozzá: umpappa, umpappa! Vékony lábán úgy ugrált, mint egy kecskebak. A köpenye lobogott, a karja hadonászott, az arca kipirult, a szeme csillogott.

– Ez a legújabb tánc! – mondta. – Van hozzá szöveg is!

És elénekelte firegve-forogva, bokázva és szökdelve a szöveget is.

Mint a szellő, járd a táncot,
ne vessen a szoknyád ráncot!
A lábacska vígan dobbant,
mint a zerge, mint az őzbak!

Majd megállt lihegve és meghajolt.

– Nekem el kell rohanni! Gyakorolja felséges királyné egyedül! Vagy a Dadával!

Lent a borbély üzlete előtt sorba álltak a várbeliek az úja parókáért. A kancellár elégedetten ment végig a sor mellett. Egyszer csak meglátta Süsüt, aki szintén ott álldogált türelmesen.

– Te állj ki a sorból! – szólt rá szigorúan.

Süsü elszontyolodva kiállt a sorból.

– Én nem kapok parókát?

– Lehet, hogy kapsz, ha marad, de most menj, és gyakorold a kőfejtést! – parancsolta a kancellár.

Süsü elballagott búsan a hegyhez.

A kancellár a hadvezért kereste. A hadvezér az udvar sarkában egzecírozta a két zsoldost.

– Jobbra át! Balra át! Jobbra nézz, balra nézz! Menetel a vitéz! Nóta!

A két zsoldos rázendített menetelve.

Sárgarépa, laboda,

menetel a katona!

Császárkörte, törökmeggy,

a katona vígan megy!

A kancellár elégedett volt. Megdicsérte a katonákat, s rohant tovább a piactér felé, ahol már ácsolták az emelvényt.

Felállt az emelvény sarkára, s lekiáltott a báméskodóknak.

– Ti pedig gyakoroljátok az éljenzést!

– Éljen! Éljen! – mondták a báméskodók.

– Nem jó! Nem jó! – csóválta a fejét a kancellár. – Csináljuk még egyszer! Mindenki vegyen jó sok levegőt! Tüdőt tele! Szájon ki! Egy-két-hár! Most!

– Éljen!! – zúgták a báméskodók.

– Éljeeen! – bömbölte leghátul Süsü. Mivel már visszajött a hegyről.

A kancellár mérges lett, nagyot toppantott s ráripakodott.

– Te ne éljenezz! Mondtam már, hogy gyakorold a kőfejtést! Menj a hegyhez, neked ott a helyed!

Süsü zavartan motyogott, meg dünnögött.

– Már teljesen elgyakoroltam! Már alig van...

De a kancellár nem figyelt Süsüre, rohant tovább, megkereste az írnokot, kész van-e az üdvözlő beszéd?

Pedig érdemes lett volna figyelnie, érdemes lett volna fülelnie, mert Süsü azt akarta mondani, hogy gyakorlás közben elhordta az egyetlen hegyet, amely a környéken található! Annyira igyekezett, annyira gyakorolt, hogy nem maradt a hegyből egy öklömnyi se! Nem tudta, mit csináljon, senki se figyelt rá a nagy készülődésben, sőt mindenhol elzavarták! Fogta hát magát, s búsan kiballagott az elhordott hegy helyére.

Ott éppen a két kőfejtő állította fel a táblát egy rúdra. Azután ők is elrohantak, otthagyták Süsüt. Pedig Süsü éppen meg akarta kérdezni, hogy mi van a táblára írva?

A híres királyi kőtörő

A szélkakas újra nyikorgott, a kapuőr nagyot kiáltott, hogy jönnek! Megfújták a trombitákat, a zsoldosok a kapu elé meneteltek, a hadvezér kihúzta a kardját, a vár népe vadonatúj parókában szépen felsorakozott az út mentén.

A király, a királyné és a kancellár felült az emelvényre, úgy várták a vendégeket.

Porfelhő közeledett, majd felbukkant a szomszéd király két menetelő katonája. Ők verték fel a port. Utánuk jött a szomszéd hadvezér, őutána a szomszéd kancellár, a kancellár után Petrence, a szomszéd király. A király után kíváncsiak tolongtak, szintén a szomszédból, ünneplőbe öltözve.

A menet az emelvény elé érkezett, a szomszéd hadvezér álljt vezényelt. A szomszéd kancellár kérdően nézett az itthoni kancellárra, hogy mi a teendő, hova üljenek? Az itthoni kancellár a díszhelyre mutatott, s a vendégek felmásztak az emelvényre.

A szomszéd kancellár nagyot koppantott a botjával, és bemutatta a gazdáját.

– Ófelsége, Petrence király megérkezett!

Habár ezt mindenki látta, de azért így kellett csinálni, mivel így kívánta meg az udvari illemszabály!

Az itthoni kancellár intett a lent báméskodóknak, hogy most lehet éljenezni! Felzúgott az éljenezés. Majd mikor elhallgatott, az itthoni kancellár is koppantott a botjával.

– Ófelsége, a király üdvözli Petrence királyt!

Majd odasúgta a királynak.

– A beszéd!

A király felállt, s egy hatalmas papírtekercsről olvasta az üdvözlőbeszédet. Hosszú volt a beszéd, irgalmatlanul hosszú, és a király ráadásul döcögve olvasta az írnok macskakaparását.

Petrence király nyugtalanul izgett-mozgott a székén, nem szerette a fogadásokat, a beszédeket, meg a ceremóniákat, különben is vágta a hónalját az ünnepi palást, szorította a fejét az ünnepi korona. Alacsony, gömbölyű, vidám természetű ember volt Petrence király, de most lassan elkomorult. A foga

közt mormogott, hogy irgum-burgum, meg mordizomadta! A szeme fűrgén járt körbe, kereste a híres sárkányt, akiért idejött, de nem látta sehol.

A beszéd még tartott, a nagy papírtekercsnek még a fele sem fogyott el. Az udvari nép áhítattal hallgatta.

Petrencének támadt egy ötlete, elmosolyodott vígan, majd lassan, óvatosan kibújt a hatalmas ünnepi palástból, a koronát meg rátette a palást galléjára. Az ünnepi paláston annyi arany- meg ezüstdísz volt, hogy megállt a földön. És senki se vette észre, hogy üres!

Petrence lemászott az emelvény hátulján, kiosont a várkapun. Ugyanis az az ötlete támadt, hogy megkeresi azt a híres sárkányt, és elbeszélget vele, mégpedig négyszemközt. Ez is szokása volt Petrencének, hogy otthagyt csapot-papot, trónust és koronát, s elvegyült az egyszerű emberek között.

Már messziről meglátta Süsüt, ahogy ül egy tábla mellett, és lógatja a fejét.

– Adj Isten, koma! – köszönt rá Petrence. – Te vagy a híres Süsü? Mit lóगतod az orrodát?

Süsü megnézte a mosolygó köpcöst, rögtön rokonszenvesnek találta, el is mondta a bánatát.

– Azért lóगतom, mert megint eltoltam valamit! Pedig csak jót akartam, és a kancellár is folyton elzavart gyakorolni! És addig gyakoroltam, míg elhordtam az egyetlen hegyet! És most hogyan mutatom be a kőtörést a vendég királynak?

Petrence akkorát nevetett, hogy majd leesett róla a nadrág. A könnyeit törölgette, s így vigasztalta Süsüt.

– Nahát Süsü komám! Elhordtad az egyetlen hegyüket? De hát ez óriási! De hát ez fantasztikus! Egyedül elhordtad az egész hegyet? Hát te tényleg csodálatos sárkány vagy! És nagyon örülök, hogy megismertelek! Mert tudd meg, hogy én vagyok Petrence, a szomszéd király!

Süsü hitetlenkedve nézte.

– És hol a koronád? És hol a palástod?

Petrence a vár felé mutatott kacagva.

– Ott az emelvényen! Hallgatják az ünnepi beszédet!

Süsü megint nekibúsult.

– Jaj, akkor ezt is eltoltam! Nem lesz meglepetés! Nem elég, hogy eltoltam a kőtörést, ráadásul még el is árultam neked! Én vagyok a legügyetlenebb, legbutább, legszerencsétlenebb sárkány!

Petrencének megesett a szíve Süsün.

– Jól van, jól van, ne siránkozz! Ha eltoltad, eltoltad! Inkább azon törjük a fejünket, hogyan hozhatnánk helyre? Ami pedig engem illet, ne félj, nem árullak el! Na! Mosolyogj már!

Süsü hálásan mosolygott Petrencére.

– Igazán nem árulsz el?

– Igazán, igazán! Nem szokásom árulkodni! – bizonygatta Petrence.

Fel-alá járkált, törte a fejét, hogy üthetnék helyre a dolgot! Egyszer csak megállt, és nagyot kurjantott.

– Sárgarigó, rézduda! Hát persze! Ezt kell csinálni! Figyelj, Süsü komám! Kitaláltam, hogyan hozzuk helyre a dolgot!

– Figyelek! – mondta Süsü. – És hogyan hozhatnánk helyre a dolgot?

– Egyszerű! – jelentette ki Petrence. – Visszahordjuk a hegyet, úgy hozzuk helyre a dolgot!

– És a kőfejtés hogyan lesz? – kérdezte Süsü.

– Világos, mint a vakablak! Először visszahordjuk a hegyet, utána bemutatod a kőfejtést! – nyugtatta meg Petrence.

Azzal felgyúrte a karján az inge ujját, beleköpött a tenyerébe, s így sürgette Süsü.

– Gyerünk, mert ránk esteledik! Be régen hordtam már követ! Csak a sok fittyfene ceremónia, meg trónbeszéd! Nyomás!

Megragadott egy hatalmas követ, nyögve felemelte, s a hegy helyére cipelte. Süsü is felemelt egy-két szekerderékra valót, s könnyedén rárakta Petrence kövére.

Petrence ámuldozott.

– Nahát, komám! Te aztán tudsz hegyet rakni!

Süsünek jólesett a dicséret, meg az ámuldozás, lassan visszatért az önbizalma, nem lógatta az orrát, meg nem siránkozott.

– Ó, ez semmi! Tudok ám énekelni is! – mondta dicsekedve.

– Halljuk, komám! – biztatta Petrence. – Nóta közben jobban megy a munka!

Süsü nem kellett sokáig biztatni, megköszöri a torkát, s elénekelte a legújabb dalt, amit az ablakon át hallott a kancellártól.

Mint a szellő, járd a táncot,

ne vessen a szoknyád ráncot!

A lábacska vígan dobbant,

mint zerge, mint az őzbak!

– De szépen cifrázod! – dicsérte meg Petrence. – Tudsz még mást is?

Süsü megint visszahordott vagy öt-hat szekérre való követ, s így hencegett.

– Tudok egy csomó illemszabályt! Meg táncolni is tudok! Meg vívni is! Meg tüzet fújni!

Amíg így beszélgettek, meg követ hordtak, bent a várban a király már a vége felé járt az ünnepi beszédnek. Az utolsó mondatokat olvasta, majd leült, és megtörölte a homlokát.

A szomszéd kancellár felállt, nagyot koppantott a botjával.

– Petrence király őfelsége válaszbeszéde következik!

De nem következett semmi, csend volt. A szomszéd kancellár finoman megbökte az ünnepi palástot, és így suttogott.

– Felség! A válaszbeszéd!

De az ünnepi palást nem válaszolt. Ekkor a szomszéd kancellár egészen közel hajolt s észrevette, hogy nincs senki a palástban. Dühösen morgott.

– Nem először csinálja velem! Micsoda szégyen!

Majd fölegyenesedve kijelentette.

– Őfelsége, Petrence király nincs a palástban!

Na, lett erre nagy csodálkozás, meg súgásbúgás! A két kancellár összedugta a fejét, úgy tanácskozott, hogy mit kellene tenni? Majd kisütötték, hogy folytatni kell az ünnepséget, mintha nem történt volna semmi! Vagyis mi következne, ha minden rendben lenne? A kőbánya megtekintése. Tehát irány a kőbánya!

Felkerekedett a díszes társaság, elől a két kancellár loholt. Ők is értek oda legelőször, s mikor meglátták, hogy Petrence ingujjra vetkőzve hordja a követ Süsüvel, egy közönséges sárkánnyal, felsziszegtek, mint két öreg gúnár.

– Felségsértés! Felségsértés!

Petrence mérgesen nézett rájuk.

– Hordjátok azonnal a követ, a kutya meg a mája! Nem fog megártani egy kis mozgás!

A két kancellár sápadozott, meg ájuldozott, de nem mertek ellentmondani, nagy nyögve, sóhajtozva felemeltek egy követ s cipelték.

Akkor ért oda a király is. Petrence vígan integetett neki.

– Gyere, komám! Ez ám a jó móka!

A király sem volt rest, eldobta a papírtekerceszt, levetette a palástot, felgyúrte az inge ujját, s nekirugaszkodott a kőhordásnak.

Az udvari nép ámuldozva nézett, majd hatalmasat éljeneztek, csak úgy zúgott a kiáltás, pedig nem parancsolta meg senki! Majd ledobták ők is a kabátot, s hordták vígan a követ.

De mégiscsak Süsü volt a legboldogabb! Sürgött-forgott, mosolygott mindenkire, s állandóan mondogatta.

– Mégiscsak lesz meglepetés! Mégis lesz hegy! Majd meglátjátok, hogy elhordom egy perc alatt! Majd meglátjátok, hogy milyen híres királyi kőtörő vagyok én!

Amikor összehordtak minden követ, amikor újra állt a hegy, leheveredtek a fűbe, leültek az árokpartra, a királyné a leterített ünnepi palástra, a király intett Süsünek.

– Kezdheted!

Süsü bólintott, és dalolva fejtette a követ, szedte le a hegy tetejéről, s nem telt bele egy óra, elhordta az egészet!

Megtapsolták, megéltenezték, mert igaz, ami igaz, ilyen kőtörő nincs több az egész kerek világon!

Süsü, a pesztra

Óriási sürgés-forgás, felfordulás volt a várban! Középen állt egy felpántlikázott kétkerekű kordé, abba pakoltak, rakodtak. A pék frissen sült peracet, a kocsmáros boroskupákat, a zöldséges kofa egy füzér pirospaprikát. A többiek mosakodtak, fésülködtek, csizmát pucoltak, bajuszt pödörtek.

A két zsoldos a kardját fényesítette, a sisakját dörzsölte, majd felváltva kefélték egymás ruháját.

A hadvezér aransarkantyút csatolt a csizmájára. A kancellár a szekrény mélyéről előkereste az ünneplő parókáját. Az írnok legszebb lajbiját vette fel.

A Dada keményített rokolyába bújt, majd a királynénak segített öltözködni.

Az öreg király a bajuszpedrő viaszt kereste mindenhol, de nem találta.

A király az új nadrágszíját kötötte a derekára, a szíjon csillogott-villogott a hatalmas aranycsat!

Szüreti bálba készülődtek, azért volt ez a nagy sürgés-forgás, fésülködés, öltözködés! A Dada rokonai hívták meg az egész udvart!

Lassan mindenki elkészült. Süss hol itt, hol ott bukkant fel, hol a kordénál segített rakodni, hol meg a tükröt tartotta a zsoldosoknak. Nagyon lelkes volt és nagyon izgatott, hiszen még sose volt szüreti bálban!

Fent a trónteremben is készen állt már mindenki, mikor a kiskirályfi robogott keresztül fűzfapáriján, és majd feldöntötte a nagyapját, az öreg királyt.

– Na! – morgott az öreg király. – Még feldöntesz!

Azután a homlokára csapott.

– És ővele mi lesz? – ujjával a kiskirályfira mutatott.

Egyszerre mindenki odafordult. A kiskirályfi is megkérdezte.

– Igen! Énvelem mi lesz?

Az öreg király tovább zsörtölődött.

– Így törődtek ti az én unokámmal?! Micsoda apja van! Micsoda anyja! Micsoda nagyapja! Hm!

Itt elhallgatott. A zavart csöndben a kancellár szólalt meg, töprengve simogatta a szakállát.

– Nézzük csak, ki fog rá vigyázni? A király nem maradhat itthon, mert ő a díszvendég! A királyné se maradhat itthon! Mivel most készült el az új ruhája, amit éppen a szüretre csináltatott. Az öreg felség se maradhat, mert abból sértődés lenne! Én se maradhatok, mert nekem a király mellett a helyem! A Dadus se maradhat, hiszen hozzájuk megyünk szüretre!

A kancellár széttárta a karját. A király türelmetlenül kérdezte.

– Hát akkor?

Ebben a pillanatban Süsü nézett be az ablakon, vidáman rikkantott.

– Mehetünk?

A kancellárnak földerült a képe, ravaszul mosolyogva fordult Süsühöz.

– Süsü! Hát persze!

Majd hízelegve folytatta.

– Ugye Süsü, te vagy itt a legnagyobb?

– Igen, igen! – mondta Süsü, és csodálkozva nézett, hogy ezt most minek kérdezik.

– És a legbátrabb és a legerősebb!

– Igen, igen... – hadarta Süsü.

– Nos, mi mindnyájan elmegyünk, kivéve a kiskirályfit! Világos, hogy a legnagyobbaknak, és a legerősebbnek kell vigyázni a várra és a gyerekre! Remélem, neked is ez a véleményed!

Süsü körbenézett, minden arcon sürgető kifejezést látott, csak a kiskirályfi arca szontyolódott el, már-már sírásra állt a szája, hogy őrá senki se akar vigyázni! Süsü rákacsintott, és így szólt.

– Vállalom! Majd én vigyázok! Jövőre is lesz szüret!

Hatalmas, megkönnyebbült sóhaj szállt fel minden torokból. A királyné az ablakhoz lépett, és Süsü lelkére kötötte.

– De mint a szemed világra!

– Úgy, úgy! – bólogatott Süsü.

Sorban az ablakhoz járultak, és ellátták rengeteg jótanáccsal a mosolyogva bólogató pesztrát.

– Ne vidd a napra, óvd a széltől! – mondta a Dada.

– Olvasson, számoljon, csinálja meg a leckéjét! – mondta az öreg király.

Majd hogy jobban megjegyezze, hogy mit szabad és mit nem, versben mondták el neki!

A Dada így szavalt:

Ne egyen zöldalmát,

ne egyen zöldkörtét!

Ne egyen zöldszilvát,

ne egyen ribiszkét!

Majd a királyné is mondott egy verset:

Ne igyon hideget,

ne igyon meleget!

Ne igyon se forrót,

ne igyon se jeget!

Az öreg király ezt dörmögte:

A földrajz, a vízrajz,

számítás és kémia,

írás és olvasás,

és a história!

A kancellár se akart kimaradni, lassan, tagolva mondta a verset:

Illemtan, etikett,

fortély és grácia!

Követség, szövetség,

és diplomácia!

Látható volt, hogy mennyi mindent kell tanulni egy kiskirályfinak!

A király még hozzátette az ajtóból:

– És egy fél órát üljön a trónon!

Egyenes derékkal!

Mit játszunk?

Elvonultak a szüretelők, kiürült a vár. Csend lett, nagy csend, csendben lapultak az utcák, a házak.

Süsü biztatóan szólt fel az ablakban könyöklő kiskirályfinak.

– Egyedül maradtunk! De ne félj, amíg engem látsz!

– Nem félek! – válaszolta bátran a kiskirályfi.

– Akkor jó! – nyugodott meg Süsü.

Nézték egymást mosolyogva, fürkészve, majd a kiskirályfi szólalt meg először.

– Kimehetek?

– Kijöhetsz! – mondta Süsü.

– De hát kint süt a nap! – mutatott az égre a kiskirályfi, mert ő még jól emlékezett, hogy mit tiltottak, és mit parancsoltak meg neki.

De Süsü csak nevetett.

– Az a jó! Az áldott napsütés!

A kiskirályfi óvatos volt, nem tudta még, hogy mennyit enged meg Süsü.

– Ne üljek előbb egy fél órát a trónon?

– Ráérsz akkor ülni, ha elfáradtál! – mondta Süsü.

A kiskirályfinak felcsillant a szeme, látta már, hogy nagyon jól megértik egymást!

– Futhatok is? – kérdezte.

Süsü bólintott. A kiskirályfi lerobogott a lépcsőn, le az udvarra, megállt Süsü előtt lihegve.

– Teljesen kimelegedtem! Nem baj?

– Nem baj! – legyintett Süsü. – Majd egy jó kis szellő lehűt!

– Elmondjam az egyszeregyet? – ajánlotta a kiskirályfi.

– Mondjad! – bólintott Süsü.

A kiskirályfi éneklő hangon belekezdett.

– Egyszer egy az egy, kétszer egy az kettő, háromszor egy az három, négyszer egy az négy, ötször egy az... Hogy van tovább?

Süsü mentegetőzve válaszolt.

– Nem tudom! Én nem jártam iskolába!

– Vívni tudsz? – tört le egy vesszőt a kiskirályfi és vívóállásba ugrott.

– Ó, azt tudok! Azt nagyon tudok! – mondta Süsü mosolyogva. – Ismerek minden trükköt és fogást, vágást és szúrást! Támadást és menekülést! Érd utol, ha tudsz!

Süsü megiramodott, futott, futott körbe a szökőkút körül, nagyokat rikkantgatott. A kiskirályfi üldözte, kergette körbe-körbe, míg jól el nem fáradtak, s lihegve leültek.

– Megfogtalak! Add meg magad! – kiáltotta a kiskirályfi.

– Megadom, kegyelem! – nevetett Süsü. – Te győztél!

A kiskirályfi Süsünek szegezte a vesszőkardot.

– Mondd, hogy én vagyok a legbátrabb!

– Te vagy a legbátrabb! – ismerte el Süsü.

– Mondd, hogy én vagyok a legerősebb! – követelte a kiskirályfi.

– Te vagy a legerősebb!

– Mondd azt, hogy sárgarigófészek! – kacagott a kiskirályfi.

– Sárgarigófészek! – nevetett Süsü.

Mikor jól kinevették magukat, a kiskirályfi Süsüre nézett töprengve.

– És most? Mit játszunk?

Süsü vidáman méregette a kipirult arcú kiskirályfit, majd így szólt.

– Mit, mit? Hát háborúsdit! Az az igazi játék! De előbb meguzsonnázunk! Üres gyomorral nem lehet háborúsdit játszani! Tudok itt a közelben egy-két jó vadkörtefát! Szereted a vadkörtét?

A kiskirályfi bólogaott, hogy szereti, bár még soha nem evett. De nem baj, mert ha Süsü is szereti, biztosan finom!

Elindultak a vadkörtefához. Süsü a várkapura kiakasztotta a táblát, amely a kapusfülkében lógott. A táblára az volt írva, hogy

RÖGTÖN JÖVÜNK!

Elöl battyogott a kiskirályfi, hátul cammogott Süsü, így értek a vadkörtefákhoz.

A kiskirályfi már meg se kérdezte, hogy felmászhath-e. Mióta közelebről megismerte Süsüt, a világ legjobb pesztráját, leghúságesebb jópajtasát, eszébe se jutottak ilyen felesleges kérdések! Fogta magát, s egyből felmászott a vadkörtefára.

Mikor fent volt a fán, Süsü így szólt.

– Várj! Előbb énekeljük el a vadkörte dalt! Jobb lesz az étvágyunk!

A kiskirályfi biccentett, hogy rajta, majd figyel! Süsü megköszöri a torkát, s brummogva elénekelte a vadkörte dalt.

Ó, de finom a vadkörte,

más nevé a vackor!

Eszegetném reggel, délbén,

és délután hatkor!

Húsa roppan, leve csorran,

harapj gyorsan akkor!

S szádban marad a vadkörte,

már nevé a vackor!

A kiskirályfi gyorsan megtanulta, együtt fújták, énekeltek teli tüdőből, hogy csak úgy zengett a környék. Közben nagyokat haraptak a vadkörtebe.

Mikor már elverték első éhüket, a kiskirályfi felmászott egy sziklára, és visszaterelte a beszélgetést a háborúsdíra.

– Te voltál már háborúban?

Süsü őszintén válaszolt.

– Nem. Még soha. De nagyon sokat hallottam róla! És azokat mind jól megjegyeztem! Figyelj!

Süsü bömbölni kezdett, félelmetes pofákat vágott, harciasan vicsorított.

– Üsd-vágd, nem apád! Piff-puff! Csinbumm! Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon! Kard-ki kard! Szuronyt szegezz! Cél! Tűz! Pénzt vagy életet! Állj vagy lövök! Fel a kezekkel!

Majd rendes hangon befejezte.

– Egyszerű ez! Magad is láthatod! Nem kell más, mint egy jó ellenség!

– De ki legyen az ellenség? – töpregett a kiskirályfi.

– Hm, hm! – töpregett Süsü is. – Én nem lehetek a te ellenséged, mivel szeretlek! Te sem lehetsz az én ellenségem, mert...

A kiskirályfira nézett jámbor képpel. Majd megkérdezte.

– Te is szeretsz?

– Én is! – jelentette ki a kiskirályfi, és megsimogatta Süsü arcát.

– Akkor jó! – rikkantott boldogan süsü. Majd elszontyolodott. – Illetve nem jó! Úgy értem, hogy akkor ki lesz az ellenség?

A kiskirályfi szétnézett a szikláról, hogy hátha meglát valami ellenségnek valót! De nem volt a környéken senki, csak bokrok, meg fák. A kiskirályfi nézegette őket, majd elmosolyodott, eszébe jutott valami. A bokrok felé mutatott.

– Ott az ellenség! A bokrok a gyalogság! A fák a lovasság!

Süsü megdicsérte a kiskirályfi esztét.

– Pompás ellenség! Jól vág az eszed!

A kiskirályfinak roppant jólesett a dicséret. Majd eszébe jutott még valami, gyorsan ki is mondta, nehogy elfelejtse!

– És ki lesz a fővezér? És ki lesz a hadsereg?

Süsü egy pillanatig se habozott, azonnal rávágta.

– Te leszel a fővezér! Én meg leszek a hadsereg! Ígérem, hogy nagyon jó és hűséges hadsereg leszek! Várom a parancsaidat, fővezér!

A kiskirályfi belepirult a dicsőségbe. Még sohasem volt fővezér, s még sohasem volt hadserege! Csillogó szemmel nézték egymást. A fővezér a hadsereget, a hadsereg a fővezért. Majd a fővezér érces hangon így szólt:

– Figyelj, hű hadseregem! Elmondom a haditervet!

– Figyelek! – mondta a hadsereg.

– A haditerv a következő: én megyek elöl, te jössz utánam!

– Nagyon jó kis haditerv! – zúgta a hadsereg.

Vidáman méregették a bokrokat, fákat, az egy helyben álldogáló ellenséget.

Torzonborz, az igazi ellenség

Élt a másik szomszédban egy gonosz király. Torzonborz volt a neve és nem véletlenül: borzas volt a haja, mint a kecskeszőr, a szakálla meg mint a kenderkóc. Egy nagy hegy gyomrában volt a palotája, a föld alatt. Torzonborz nemcsak gonosz volt, hanem pici is, vagyis apró termetű, és ezen úgy segített, hogy fölfelé ugrált, mint a kecskebéka. Főleg, amikor mérges volt! És mivel állandóan mérges volt, mint egy hörcsög, és állandóan ugrált, nem is nagyon lehetett tudni, hogy mekkora a termete!

Most is éppen ugrált, és kiabált a hadvezérével.

– Mikor támadunk? Mikor támadunk? Már elmúlt egy hónap, és még senkit se támadtunk meg!

A hadvezér behúzta a fejét a nyakába, s nyöszörögve válaszolt.

– Elgömbültek a kardok! Most egyenesítik őket!

– Akkor lándzsával támadjunk! – pattogott Torzonborz.

– A lándzsákba most faragják az új nyelet! – nyöszörgött a hadvezér.

– Akkor puszta kézzel támadunk! – rikkantotta Torzonborz a levegőből.

– A puszta kézre most csinálják a vaskesztyűket! – hebegte a hadvezér.

– Akkor mit tegyünk? – ért le a földre Torzonborz.

– Küldjük ki a kémeket! Addig is nézzen körül! Hátha talál valami gyenge ellenséget! – javasolta a hadvezér.

Torzonborz egy pillanatig a földön maradt, eltöprengett, hogy nem gúnyolódik-e a hadvezér. De aztán látta, hogy nem, sőt inkább remeg! Újra felugrott a levegőbe, nagyot rikkantott.

– Nem rossz! Azonnal jöjjön ide a kém!

A kém besomfordált, jobbra pislogott, balra pislogott, folyton járt a szeme, egy percre sem tudta abbahagyni a kémkedést.

A hadvezér kiadta neki a parancsot.

– Jobbra méysz, balra méysz, kifizelsz mindent, kiszagolsz mindent! Futás! Egyik lábad itt, a másik ott!

A kém siránkozva jegyezte meg:

– És a ló? Gyalog menjek? Mindig gyalog? Nem győzöm talpaltatni a csizmámat! És még a múltkori kémkedésemért sem kaptam meg a pénzt!

De azért elindult, és sebesen haladt a vár felé, habár gyalog ment.

Mikor odaért a várkapuhoz, rögtön észrevette a kifüggesztett táblát. Közelebb somfordált és elolvasta: Rög-tön jö-vünk! Majd besurrant a nyitott kapun, s körülnézett a várban is. Meglepődve látta, hogy nincs senki, nincs egy lélek se! Hogy egészen biztos legyen a dolgában, hangosan meg is kérdezte.

– Hahó! Nincs itt senki?

Fülelt, de senki sem válaszolt. Kisurrant a kapun, lekasztotta a táblát, hóna alá csapta, és magával vitte.

Torzonborz és a hadvezére hitetlenkedve nézte a táblát.

– Honnan jövünk rögtön? Kik jönnek rögtön? Mikor jönnek rögtön? – ugrált Torzonborz.

– Azt nem tudom, az nincs ideírva! – pislogott a kém. – Csak azt tudom, hogy nincs a várban senki! Még meg is kérdeztem!

– Pompás, pompás! Nagyszerű – pattogott Torzonborz. – Akkor elfoglaljuk a várat! Nem kell hozzá se kard, se lándzsa, se vaskesztyű! Csak láb! Csak odáig kell gyalogolni!

– Nincs mindenkinek csizmája! – vetette közbe a hadvezér.

De Torzonborz nem törődött ilyen aprósággal.

– Akinek nincs csizmája, jöjjön mezítláb! Szép idő van! Gyönyörű idő van! És még gyönyörűbb lesz, ha elfoglaljuk az üres várat!

Torzonborz már a mennyezetet ütögette a feje búbjával, akkorákat ugrált örömeiben. De nem elég, hogy ugrált, dalolt is, harsogva, bömbölve.

Torzonborz a nagy király!

Leges-leges-legnagyobb

A híre a környéken,

mint az arany úgy ragyog!

Torzonborz a nagy király,

leges-leges-okosabb!

Leg-leg-leg-legerősebb!

Leg-leg-leghatalmasabb!

Torzonborz a csupa leg!

Mindenből a leg-legebb!

Hogyha feláll egy székre,

feje veri az eget!

Mikor befejezte a dalt, leért a földre, s így kiáltott.

– Ez legyen az indulónk! Mindenki ezt énekelje! Indulónk van, akkor mire várunk?! Indulás! Előre! Roham! Riadó!

A hadvezér kirohant, felsorakoztatta a hadsereget. Akinek nem volt csizmája, azt hátraállította, a legelsőket meg egy hatalmas faltörő kost cipeltek, mivel nem volt más fegyver a raktárban.

Torzonborz a sereg élére állt, s nagyokat ugrott előre. A sereg követte nyögve, izzadva és fél lábon sántikálva. Azok nyögtek és izzadtak, akik a faltörő kost cipeltek, s azok sántikáltak, akik mezítláb mentek, mivel beleléptek egy tüskébe.

Ha nyögve is, ha sántikálva is, de mégis elértek a vár környékére. Egy domb mögött megálltak, Torzonborz elkérte a távcsövet a hadvezértől, és nézegette az üres várat. Majd eldobta a távcsövet és hátrakiáltott.

– Üres, üres! Nincs senki! Hu-hu-hu! Roham!

De senki se rohant. A katonák leültek a földre, elheveredtek a fűben, a mezítlábasok a tüskéket piszkálták ki a talpukból.

Torzonborz borzasztó mérges lett. Rájuk ordított.

– Mi van? Süketek vagytok?! Azt mondtam, hogy roham!

A hadvezér végignézett az elpilledt seregen, s óvatosan ezt tanácsolta Torzonborznak:

– Nem lehetne kúszva? Sosem árt az óvatosság! Szép lassan odakúszunk azokhoz a bokrokhoz meg fákhoz. Ott megpihenünk! Utána továbbkúszunk! Idő van! Minek rohanni? Ebben a melegben még napszúrást kap az ember.

Torzonborz is végignézett a lihegő-pihető, tüskét piszkáló hadseregen.

– Helyes! Irány a bokor! Szép lassan kúszva, utánam!

A hadsereg lassan elkúszott a bokrokig, ott újra elheveredett, behúzódva az árnyékba.

Egy fővezér nem eszik tejbegrízt!

Süsü így szólt a kiskirályfihoz.

– Fővezért, add ki a parancsot!

A kiskirályfi felállt a sziklán, és kiadta a parancsot.

– Cél: a bokor! Tűz!

Süsü igazán jó hadsereg volt, egy pillanat alatt kitalálta, hogy mivel lődözzön! Felnyúlt a fára vadkörteért, és valóságos bombazáporral árasztotta el a bokrokat. Majd mikor a kiskirályfi kiadta az újabb parancsot, hogy roham, Süsü félelmetesen bömbölve, füstöt okádva rohamra indult.

– Hurrá! Cél! Tűz! Roham! Üsd-vágd, nem apád! Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon! Csin-bumm! Piff-puff! Kard-ki-kard! Szuronyt szegezz! Állj vagy lövök!

Zúgtak, szálltak a vadkörtek, gomolygott a füst, zengett, harsogott a csatakiáltás. A bokorban nagy lett a riadalom. Kapkodták a fejüket a vadkörte elől. A hadvezér felnyögött, mikor telibe találta egy vadkörte.

– Csodafegyver!

Torzonborz idegesen kérdezgette a nagy bömbölésben, és nem mert ugrálni, mert félt, hogy eltalálják.

– Mi ez? Mi ez?

A hadvezér fülelt, majd így szólt.

– Ahogy a szakkifejezésekből kiveszem, ez egy roham! Ahogy a lövedékek irányából megsaccolom, éppen felénk tart! Jaj! Fedezékbe! Hazudott a kém! Besétáltunk a csapdába! Hol a kém? Megnyúzni!

De a kém is észrevette, hogy itt valami nincs rendjén! S azt is jól tudta, hogy ő lesz a bűnbak! Éppen ezért oldalt elsompolygott a legszélső bokorig, ott kilesett és kisuttogott, és óvatosan feltartotta a kezét.

– Megadom magam! Én csak egy egyszerű kém vagyok!

De vagy túl halkan mondta, vagy nagy volt a csatazaj, mert nem hallotta meg senki, sőt egy eltévedt vadkörte pont fejbe találta! A kém visszabújt a bokorba, és csendben maradt.

A kiskirályfi végigszaladt a bokrok mentén, kipirult arccal bele-beleszúrt mindegyikbe vesszőkarjával, s csengő hangon kiáltozott.

– Legyőztelek! Add meg magad!

S rohant tovább.

A bokrokból előjöttek Torzonborz katonái, felemelték a kezüket, a hadvezér egy fehér zsebkendőt lobogtatott, vagyis megadták magukat.

Ekkor ért oda Süsü is, és roppantul csodálkozott, mikor meglátta a felemelt kezű hadsereget.

– Hát ti? Kik vagytok? Hogy kerültetek ide?

Mikor a hadvezér meglátta Süsüt, úgy vacogott a foga, hogy alig tudott beszélni.

– Megadjuk ma-ma-ma...

Süsü legyintett, hogy hagyja abba, majd kíváncsian benézett a bokrok mögé.

– Vagytok még?

Ekkor előbújt Torzonborz is, toporzékolt, a haját tépte.

– Én vagyok Torzonborz! A legnagyobb, a legerősebb, a leg...

– Jól van! – intette le Süsü. – Megadod magad vagy lőjek?

– Megadom! – vacogott Torzonborz.

Süsü a kiskirályfi után kiáltott, aki már a legszélső bokornál járt, kardjával beleszúrta, mire elősompolygott a kém is feltartott kézzel. A kiskirályfi nem vette észre, mert éppen visszafordult a kiáltásra.

– Mit akarsz, hú hadseregem?

– Izé! – mondta Süsü zavartan. – Gyere ide, fővezér, nézd, igazi ellenséget fogtunk!

A kiskirályfi odament, és ő is nagyon elcsodálkozott.

– Megadták magukat? Igazándiból? Mindnyájan? Éljen! Győztünk! Mit csináljunk velük?

Süsü nézegette a remegő katonákat, a vacogó Torzonborzt, s a foga közt mormogott.

– Legelőször is meg kéne mosdtani őket!

Ekkor előlépett a hadvezér, a kezében levő fehér zsebkendőre mutatott.

– Ez egy fehér zászló! Vagyis mi most hadifoglyok vagyunk! A nemzetközi szabályok értelmében nem eshet bántódásunk! Orvosi ellátást kérünk és kosztot!

A kiskirályfinak tetszett a fehér zászló, magához vette, azután töprengve sétált fel-alá, ahogy egy jó fővezérhez illik. Majd megállt, és így szólt a hadseregének, vagyis Süsünek.

– Nem szeghetjük meg a nemzetközi szabályokat! Vigyük őket a várba!

A hadvezér hízelegve mondta a kiskirályfinak.

– Jó fővezér vagy! Betartod a szabályokat!

De Süsü rámordult.

– Ne hízelegj! Állj a sorba! Hallottátok, mit mondott a fővezér! Kettős oszlopba álljatok, és irány a vár! Ott majd kaptok orvosi ellátást! Egy-kettő, bal-jobb! Földieper, mogyoró, uzsonnára az a jó!

A hadifoglyok sorba álltak, de Torzonborz méltatlankodva csapott a mellére.

– Én is? Én király vagyok!

De Süsü leintette.

– Hadifogoly vagy! Terád is vonatkozik a fehér zsebkendő! Ne mondjam még egyszer! Indulás! Földieper, vadkörte, egyenest menj, ne körbe!

A hadifoglyok elindultak, hátul ballagott Süsü és a kiskirályfi. A kiskirályfi még most sem tudta elhinni, hogy igazi háborúban igazán győztek, és igazi hadifoglyokat ejtettek. Gyönyörködve nézte a baktatókat, s boldogan suttozta.

– Győztünk! És saját hadifoglyunk van!

Süsü vele együtt örvendezett.

– Saját! És azt csinálunk velük, amit akarunk! Te vagy a legjobb hadvezér, aki alatt hadsereg voltam!

Beértek a várudvarba, Süsü megállította a menetet, eléjük lépett, és így szónokolt nekik.

– Most következik az orvosi ellátás! Friss levegőn felsőpritek az udvart! Meg letörlitek a port, meg a sok bacilust! De ragyogjon ám minden, mint a hajnali ég! A seprűk ott vannak a sarokban!

A foglyok kézbe fogták a seprűket, és savanyú képpel, ímmál-ámmal sepregettek, csapkodták a port.

A kiskirályfi nézte őket, majd odaszólt Süsünek.

– Miért ilyen szomorúak ezek?

Süsü újra ráförmedt a sepregetőkre.

– Nem bírom nézni azt a szomorú, savanyú képeteket! Énekeljetek!

– Mit énekeljünk, Sárkány úr? – kérdezte Torzonborz alázatosan.

– Süsü a nevem! Megengedem, hogy ti is így hívjatok! És a seprűnótát ékeljétek! – adta ki a parancsot Süsü. Majd pattogósan vezényelt.

– Egy-két-hár-négy! Rajta!

A hadifoglyok rázendítette a seprűnótára.

Seprű, seprű, nyírfaseprű,

akácnyél és nyírfaág!

Hej, ne törd a tenyeremet,

hej, legyél kicsit puhább!

Jobbra csapok, balra csapok,

ettől csak úgy száll a por!

Szemem csípi, orrom viszket,

ahová a por hatol!

Ha tüsszögök, mégis seprek,

mint akit hajt egy szent láz,

egy gondolat hajt előre:
tisztá udvar, tiszta ház!
Seprű, seprű, nyírfaseprű,
akácnyél és nyírfaág!
Haj, ne törd a tenyeremet,
haj, legyél kicsit puhább!

Hát ahogy így énekeltek, meg sepregettek, távolból trombitaszó hallatszott. Süsü fülelt, majd felrikkantott.

– Megjöttek a szüretelők!

S mikor a kapun betódultak a szüretelők, elkiáltotta magát.

– Seprűvitézek, sorakozó!

A seprűvitézek felsorakoztak, a szüretelők megálltak, és ámultak-bámultak.

– Kik ezek? – csodálkozott a király.

– Hadifoglyok! – mondta Süsü. – Most kapják az orvosi ellátást nemzetközi mértékben!

– Micsoda? – kérdezte a király. – Beszélj értelmesen!

– Majd a fővezér elmondja a többit! Értelmesen! – mutatott Süsü a kiskirályfira.

A kiskirályfi az apja elé állt, és kipirult arccal, de csengő hangon így szólt.

– Háborúztunk, csatáztunk és győztünk! Én voltam a fővezér, Süsü volt a hadsereg!

A király hümmögött, meg csodálkozott, meg a fejét rázta, majd elismerően ezt dünnyögte.

– Nahát! Ennyit hadifoglyot még én se ejtettem! Hm. És te voltál a fővezér! Hm. Meglátszik, hog az én fiam vagy! Büszke vagyok rád!

Majd Süsüre nézett.

– És rád is büszke vagyok!

Na, lett nagy éljenzés, meg kalapdobálás, meg gratulálás! Még a hadifoglyok is elismerően bólogattak, hogy ami igaz, az igaz, ez nagy győzelem volt! Süsü irult-pirult, hiszen őt még sose éljenezték meg ennyien!

A kiskirályfi csillogó szemmel nézett az éljenzőkre. A Dada odafutott hozzá, és aggódva kérdezte.

– Nem vagy éhes, lelkecském? Nem ennél egy kis tejbegrízt?

A kiskirályfi önérzetesen válaszolt, hallotta mindenki.

– Egy fővezér nem eszik tejbegrízt!

Még sokáig örvendeztek, dicsérték a fővezért és Süsüt, és nem volt senki boldogabb a világon, mint a kiskirályfi és Süsü, a sárkány!

A mú Süsü

Alig telt el néhány nap, Torzonborz újabb cselre készült. A gonosz király kémje a bokorban lapult, várta Süsüt. Dél körül lehetett az idő, bár pontosan senki sem tudta, mert nem volt senkinek se órája. De ez nem volt olyan nagy baj, mert azt mindenki tudta, hogy mikor kell reggelizni, ebédelni meg vacsorázni. Mondom, dél körül lehetett az idő, mert jött Süsü egy kosár vadkörtével és vidáman így morfondírozott.

– Hány óra lehet? Ha így a gyomrom felé hallgatózom, érzem, hogy nem lehet messze az ebéidő! Vagy még csak uzsonnaidő lenne? A reggeliidő elmúlt, arra biztosan emlékszem, hiszen reggeliztem! De az is biztos, hogy utána nem ettem semmit! Nem bizony, mert akkor nem korogna így a gyomrom! Biztos, ami biztos, legföljebb kétszer uzsonnázom, vagy kétszer ebédelek! Hahaha!

A Kém elővett egy füzetet meg egy ceruzát, s felírta: „Vadkörte... Szájnyílás: két méter.” Majd így motyogott.

– Most nézzük, mennyi a hallótávolsága? Füttyentek egyet! Fütty! Meghallotta. Hallótávolság körülbelül öt méter.

Süsü a bokorhoz baktatott, széthajtotta az ágakat.

– Te füttyörészel? Akarsz tőlem valamit?

A Kém laposakat pislantott.

– Á, dehogya! Nem... semmit, csak úgy füttyörészttem. Meg csak úgy üldögélek. Egyél nyugodtan, mintha itt se lennék.

Süsü mosolyogva nézte a Kémet.

– Biztos, hogy nem akarsz tőlem semmit? Mert most ráérek! Uzsonnázatok, illetve ebédelgetek, vagyis nem tudom pontosan, de az biztos, hogy eszegetek. Nem tudod véletlenül, hány óra?

A Kém sajnálkozva tárta szét a karját.

– Nem tudom. Nincs órám. Én csak egy szegény... hm, izé vagyok. Csak még egyre szeretnék megkérni: látod ott a fán azt a madarat?

– Látom – bólogatott Süsü. – Gyönyörű kis pirók! A Kém gyorsan lefirkantotta: „Látótávolság húsz méter.” Majd becsukta a füzetet, s elbúcsúzott.

– Köszönöm. Már megyek is. És ne mondd meg senkinek se, hogy láttál! Jó?

Süsü bólintott, hogy jó, a Kém nyakába szedte a lábát s eltűnt.

103

A Kiskirályfi futott arra, már messziről kiabált, arca kipirult, a szeme csillogott.

– Süsü! Süsü! Végre megtaláltalak! Játsszunk bújócskát!

Süsü is megörült a Kiskirályfinak, hiszen jó barátok voltak.

– Jó! Most éppen ráérek!

– Te leszel a hunyó! Számolj húszig! Én bújok! Kezdheted!

Ebben a pillanatban arra szállt egy szép lepke, a Kiskirályfi ámulva nézte.

– Lepke! Lepke! Süsü! Süsü! Egy lepke! Fogjuk meg!

Süsü szelíden ingatta a fejét.

– Nem szabad megfogni! Levegőben lebegő, szép szárnyakat rezgető, látlak! Sose szabad megfogni! A lepke akkor szép, ha szabadon lebeg! Figyeld! Gyönyörködj benne! És akkor úgy érzed, hogy te is repülsz! Érted?

A Kiskirályfi mosolyogva bólogatott.

– Értem! De gyönyörű! Elrepült...

– Hát azért lepke!

Összenevettek boldogan, hogy ilyen jól megértették a lepke dolgát. Majd a Kiskirályfi újra sürgette Süsüt.

– Kezdd el a számolást! És csukd be a szemed! Én elbújok!

Süsü behunyta a szemét, a falnak fordult, és magában motyogott, meg eszegette a vadkörte: „Egy... egy... egy... azt elfelejtettem mondani, hogy nem tudok számolni! Na, nem baj! Addig számolok, amíg tart a vadkörte! Egy... egy... egy...

Eközben Torzonborz király föl-alá rohangált tróntermében, pattogott, ugrált, mint egy gumilabda, mint egy szőrös, szakállas gumilabda, s a Kémet faggatta.

– Mi lesz már? Mondjad már! Mit kémkedtél ki? Gyerünk, gyerünk, gyerünk!

A Kém jobbra-balra forgolódott, úgy tett jelentést a rohangáló Torzonborznak.

– Felsőleges Torzonborz, legnagyobb király, mindent kikémkedtem! Büszkén mondhatom, hogy megvan minden adat Süsüről! Kiszedtem belőle mindent a legravaszabb keresztkérdésekkel! Megállapítottam róla mindent a legmodernebb technikával! Hiába, azt hiszem, egy mesterkém vagyok!

– Pompás! Pompás! Nem látott meg senki?

– Nem látott. Csak Süsü... De neki azt mondtam, hogy sétálok! Torzonborz most egy helyben ugrált, föl-le, föl-le.

– Most bosszút állunk! Agyafúrt bosszút a múltkori vereségért, meg az udvarseprésért, meg a hadifogságért! Süsüt elcsaljuk, közömbösítjük, és be104csempésszük helyette a mi mű Süsünket! Hahaha! A Tudományok Várában már készítik a mi mű Süsünket! Egyszerű és nagyszerű! A mű Süsünek mi parancsolunk! És majd azt parancsoljuk, hogy foglalja el a várat!

Így ugrált, pattogott és kiabált Torzonborz, majd örömeiben dalra fakadt, rekedt hangon kornyikált.

Ez az ötlet hú-hú-hú,

hú, de nagyon nagyszerű!

Mint az arany úgy ragyog,

én vagyok a legnagyobb!

Ez az ötlet ha-ha-ha,

ha beválik, nincs vita:

dicsőségem felragyog,

s én leszek legnagyobb!

105

Mikor befejezte az éneklést, intett, hogy menjenek gyorsan a Tudományok Várába és táplálják be az adatokat a mű Süsübe!

A Tudományok Vára nagyon titokzatos hely volt, fehér köpenyes tudósok dolgoztak itt éjjel-nappal, törték a fejüket, és mindenféle csudálatos dolgot találtak ki. A világon nem volt olyan tudomány, amit ők ne tudtak volna, nem volt olyan szerkentyű és masina, amit ne ismertek volna, egyszóval mindent tudtak, mindent szét tudtak szedni és mindent össze tudtak rakni!

Most éppen a mű Süsüt szerelték össze, ott állt az udvaron az eredeti tökéletes mása.

Torzonborz király elégedetten járta, ugrálta körül a mű Süsüt.

– Hadd próbáljam ki! Hadd próbáljam ki!

Az egyik tudós kis vezérlőasztalt tolt Torzonborz elé.

– Ezen a kis képernyőn láthatod a mű Süsüt, bárhol jár! Ezekkel a gombokkal irányíthatod, és ezen a mikrofonon adhatsz neki parancsokat.

Torzonborz átadta a Kém füzetét, a tudós egy pillanat alatt betáplálta az adatokat a mű Süsübe.

– Tessék, kész! Kipróbálhatod! Mindent tud, amit az igazi!

Torzonborz megnyomta a gombot, a mű Süsü megmozdult.

– Gyere ide! Gyere ide!

A mű Süsü odament Torzonborzhoz.

– Mit mondasz, ha egy idegen lovaggal találkozol?

A mű Süsü meghajolt és rázendített a versikére.

Üdvözöllek, dicső lovag,
szép a ruhád, szép a lovad!

Mi szél hozott, mondssza, erre,
s mi vajon a szíved terve?

Torzonborz ugrándozott örömében.

– Pompás! Pompás! Gyerünk! Hadvezér! Te elmész a Kémmel a várba, és elcsaljátok az igazi Süsüt! Én meg utánaatok küldöm a mű Süsüt!

A Hadvezér összevágta a bokáját.

– Igenis, felséges Torzonborz, legnagyobb király, megyünk és elcsaljuk!

A Kém fontoskodva közbeszólt.

– És az álca?

– Miféle álca? – kérdezte a Hadvezér.

– Álarc! Álszakáll, paróka, vagy valami, hogy ne ismerjenek fel! – magyarázta a Kém. – Ez a kémkedéshez elengedhetetlen! Már meg is van! Esernyővel fogjuk magunkat álcázni! Alábújunk, és nem ismernek fel. Micsoda ötlet! Azt hiszem, hogy szuperkém vagyok!

Szereztek egy hatalmas esernyőt s alábújva elindultak.

106

A kémkedés

Süsü a falnak fordulva számolt, illetve eszegette a vadkörte.

– Talán ez volt a huszadik vadkörte! Vagy a negyvenedik? Vagy a századik? Mindegy, finom volt! Még van egypár darab, azt még megeszem, és közben számolok! Hamm!

Egy hatalmas esernyő suhant el a háta mögött, alatta a Kém és Torzonborz hadvezére. Túlmentek Süsün, mert az esernyőtől nem láttak jól. Esernyőstől egy bokorba bújtak, s onnan leselkedtek.

Elfogyott a vadkörte, Süsü elindult, hogy megkeresse a Kiskirályfit. Nézett jobbra, nézett balra, mikor meglátta, hogy rezeg a bokor! „Aha! – gondolta. – Rezeg a bokor! Hopp! Ide bújt a Kiskirályfi! Megvagy! Megtaláltalak!”

Széthajtotta a bokrot, de nem a Kiskirályfit találta ott.

A Hadvezér hangosan felnyögött.

– Jaj! Ki az? Mi az?

A Kém kilesett az esernyő alól.

107

– Ó az!

Süsü bólogatott.

– Én – én vagyok! De ti kik vagytok? Ti is bújócskáztok? És minek az esernyő? Nincs is eső, süt a nap!

A Kém egy pillanatig gondolkozott, majd kibökte a ravasz választ a kellemetlen kérdésre.

– Szeplő ellen! Az ellen kell az esernyő!

– Aha... értem – ingatta a fejét Süsü. – Nem láttátok véletlenül a Kiskirályfit?

– Nem láttuk – mondta a Kém. – Kedves Süsü, de jó, hogy megtaláltunk! Illetve, hogy te megtaláltál... Mindegy. Azt üzeni a Király, hogy azonnal indulj a szomszédba, Petrence királyhoz, és vigyél neki ünnepi perecet, meg egy pár csizmát! Ugyanis ma van a nevenapja! Sürgős!

Süsü figyelmesen hallgatott, majd elrobogott, s futtában kiáltott vissza.

– Köszönöm, fiúk! Rohanok! És ha véletlenül meglátjátok a Kiskirályfit, mondjátok meg neki, hogy bújjon tovább, jövök és megkeresem! Ünnepi perec, meg egy pár csizma, csak el ne felejtsem...

A Kém ugrált örömeiben meg vihogott.

– Sikerült! Hihihih! Bekapta a horgot!

A Hadvezér a fejét vakarta.

– És most mit csináljunk?

– Pszt! Van egy csomó ötletem! Figyelünk, figyelgetünk! Gyere mindig utánam, és el ne hagyd az esernyőt!

Süsü a piactéren robogott, futtában beszélt a Pékhez.

– Hahó, Pék! Süssél nekem egy perezet! Névnpra lesz!

– Jól van, Süsükém, sütök én! De sósat vagy simát?

– Nem tudom, majd megkérdezem!

Süsü továbbrohant, beszólt a Csizmadiához.

– Hahó, Csizmadia! Adj egy pár csizmát! Névnpra lesz!

– Sarkantyúval vagy sarkantyú nélkül?

– Nem tudom. Majd megkérdezem!

Süsü a palotához ért, bekiáltott az ablakon a trónterembe.

– Sós legyen vagy sima? Sarkantyús vagy sarkantyú nélkül: gyorsan mondjátok, mert még ma oda akarok érne!

A Király a Kancellárra nézett, felvonta a szemöldökét, majd megrázta a fejét, mint akinek víz ment a fülébe.

– Mit beszélsz itt összevissza, Süsü? Te érted, Kancellár, hogy mit beszél?

– Nem értem, felség! Illetve egyes szavakat értek. Talán, ha lassan megismételné! Kezdd előlről, Süsü!

108

Süsü előlről kezdte, türelmetlenül magyarázta.

– Megismétlem! A percc sós vagy sima legyen? A csizma sarkantyús legyen vagy sarkantyú nélkül készüljön? Azt elfelejtetted megüzenni.

A Király ámulva kérdezte.

– Én üzentem? Kivel üzentem?

– A két esernyőssel! – vágta rá Süsü.

– Esernyőssel? – csodálkozott a Király. – Hiszen nem is esik az eső!

– Én is azt mondtam! De nem arra kell az esernyő! Hanem szeplő ellen!

– Szeplő ellen? Te érted ezt, Kancellár?

A Kancellár a szakállát simogatta.

– Nem értem. Illetve egyes szavakat megint értek...

De Süsü türelmetlenül közbevágott.

– Eldöntöttétek végre? Nem fogok odaérni!

A Király szigorúan nézett Süsüre.

– Eldöntöttük! Nem üzentem semmit! Nem kell menned sehová!

Süsü dühösen forgatta a szemét.

– Vagyis hiába rohantam! A Kiskirályfi meg vár! Megyek és elkapom azt a két esernyőt! Majd jól beszeplőzöm az arcukat!

És elviharzott a piactér felé, hogy elkapja a két esernyőt.

A mű Süsü belépett a várkapun, dudorászott, jobbra-balra nézegetett, pontosan olyan volt, mint az igazi, senki se tudná megkülönböztetni. Odaért a Pékhez. A Pék megállította, két hatalmas perecet nyújtogatott neki.

– Süsü! Itt a pereced! Az egyik sós, a másik sima! Majd kiválasztod, hogy melyik kell.

A mű Süsü fogta a pereceket, bekapta mind a kettőt, lassan elropogtatta. A Pék a fejéhez kapott, annyira csodálkozott.

– Süsü! Miért eszed meg? Nem azt mondtad, hogy ajándékba viszed? Nahát ilyen, ki érti ezt? Befalta az egészet!

A mű Süsü nem törődött a Pékkel, ment tovább, odaért a Csizmadiához. A Csizmadia nyújtotta feléje a pár csizmát és külön a sarkantyúkat.

– Hé, Süsü! Itt a csizma! És itt a sarkantyú! Majd rászerelek, ha kell.

A mű Süsü fogta a csizmákat meg a sarkantyúkat és bekapta, csak úgy recsegett a foga alatt. A Csizmadia a fejéhez kapott és úgy óbégatott.

– Még ilyen! Megáll az eszem! Befalta a csizmát! És a sarkantyúkat is! Ennek agyára ment a hőség!

Az oszlopok mögött lapult a Kém és a Hadvezér, s vihogva lesték a mű Süsüt. De egyszerre a torkukon akadt a vihogás, mert meglátták az igazi Süsüt is! A Kém siránkozott, jajveszékelt.

109

– Jaj, jaj! Ez az igazi Süsü! Mégse ment el! Mégse sikerült a csel! Most ketten vannak! Mi lesz itt?!

Az igazi Süsü észrevette a bujkálókat, odarohant és elkapta őket.

– Megvagytok, hazudozó esernyősök! Majd adok én nektek szeplőt! Széttöröm a fejeteken az esernyőt! Még hogy sósperec! Még hogy sarkantyú! Nesztek! Nesztek!

A Kém és a Hadvezér jajveszékelve elmenekült, Süsü dühében összetörte az esernyőket.

A mű Süsü a palotához ért, elment az ablak előtt. A Király meglátta és kikiáltott neki.

– Minden rendben van, Süsü?

– Minden! Megyek és meglocsolom a virágokat! – mondta a mű Süsü, és elballagott a hátsó udvar felé, a virágokhoz.

Alighogy elment, dühöngve jött az igazi Süsü. Megállt az ablak előtt.

– Hol vannak a szeplős pofák? A szeplőtelen szeplősök?! A föld nyelte el ezeket! Nem találom őket! Ti sem láttátok?

A Király nagyon elcsodálkozott.

– Kiket? Miket? Mi bajod, Süssü? Hiszen most mondtad, éppen az előbb, hogy minden rendben van és mész virágot locsolni!

– Virágot locsolni? Nem, nem fenség, most mondom, hogy nem találom őket, a szeplőtlen pofájúakat, és nem virágot locsolok, hanem őket keresem! És most!

A Király a Kancellárhoz fordult.

– Kancellár! Ugye te is hallottad, hogy azt mondta az előbb: minden rendben van és virágot locsol!

– Igen, felség! Én is hallottam! – Kiszólt az ablakon Süssünek. – És milyen szeplőtlenekről fecsegsz itt összevissza?

Süssü dacosan kiabált be az ablakon.

– Hát a két esernyősről! Üldözöm őket! És ha elkapom, jól kiszepelözöm mind a kettőt! Úgyhogy most nem érek rá veletek vitatkozni.

Ezzel elrohant. A Kancellár idegesen simogatta a szakállát, s mormogott, hogy gyanús, nagyon gyanús! A Király összeráncolta a szemöldökét és úgy gondolkodott. Majd így szólt.

– Kancellár! Hívjátok ide Süssüt! Beszélni akarok vele! Valami gyanús itt nekem!

– Igenis, felség! – szólt a Kancellár, majd kikiáltott az Írnoknak, hogy keresse meg Süssüt és hívja ide! Ez parancs!

A Király tovább gondolkodott.

110

– És gyanús az a bizonyos két esernyős is! Nem is esik az eső... Azokat is hozzátok ide!

A Kancellár kikiáltott a zsoldosoknak. A két zsoldos becsörtetett s vigyázzba állt.

– Mi a parancs? – kérdezték egyszerre.

A Király szigorúan nézett rájuk:

– Hozzátok ide a két esernyőt! Ismertetőjelük: szeplősek!

A Kancellár finoman köhintett s odasúgta a Királynak.

– Még nem szeplősek... Azért kellett az esernyő!

A Király bólintott s így folytatta.

– Igaz. Még nem szeplősök! Világos?

A két zsoldos egyszerre harsogta.

– Világos! Minden gyanús elemet behozni!

S kimasíroztak a trónteremből.

A két zsoldos a piactéren menetelt s megállított mindenkit. A Borbélyt, a Péket, a Csizmadiát. Feltették mindenkinek a keresztkérdést.

– Esernyő? Szeplő? Nincs! Ártatlan!

Megállították a Dadust is és neki is feltették a keresztkérdéseket. Ám a Dadus nagyon dühös lett és a fejükhöz vágta a kosarát.

– Majd adok én neked szeplőt, te félnótás! Sose volt szeplőm! Lánykoromban nekem volt a legszebb arcbőröm! Nesze, nesze, huligán!

A két zsoldos sürgősen továbbmasírozott. Így botlottak bele a Kémbe és Torzonborz hadvezérébe. Gyorsan összeszedték magukat, megigazították a ruhájukat, kipödörték a bajuszukat, és szúrós szemmel feltették a keresztkérdéseket.

–Állj! Esernyő! Szeplő!

Torzonborz hadvezére remegett, mint a nyárfalevél, és sírós hangon válaszolt.

– Én mondtam, hogy hülyeség a szeplő! Én mondtam, hogy hülyeség az esernyő! Ő találta ki! Ő a kém!

A két zsoldos közrefogta a Kémet és a remegő Hadvezért.

– Gyanús! Nagyon gyanús! Le vagytok tartóztatva!

Ekkor a fejük fölül, a toronyból a Kiskirályfi kiabált nekik:

– Hé, zsoldosok! Nem láttátok Süsüt? Már teljesen elzsibbadtam a toronyban!

A zsoldosok egyszerre néztek fel és egyszerre szólaltak meg.

– Mit keresel a toronyban? Gyanús! Te is le vagy tartóztatva! Gyere le! A Király parancsára!

A Kiskirályfi a vállát vonogatta, de azután mégis lejött.

111

A zsoldosok kiadták a parancsot.

– Foglyok és gyanús elemek, sorakozó! Te is, Kiskirályfi! Lépés indulj! Gyerünk a Királyhoz!

Az Írnok futkosott összevissza, kereste Süsüt. Beszölt a Csizmadiához, hogy nem látta-e véletlenül valamerre?

– De, láttam! – mondta a Csizmadia. – Ott locsolja a virágait, hátul az udvarban.

Az Írnok megköszönte, a sarokig rohant és bekiáltott.

– Süsü! Gyere a Királyhoz! Hivat!

– Jó – mondta a mű Süsü, merthogy az locsolgatta a virágokat. – Már csak egy virág van hátra. Mindjárt megyek!

Az Írnok loholt vissza, mikor nekirohant Süsünek. Megállt, megtörölte a szemét, hogy nem káprázik-e, majd dadogva így szólt:

– Ilyen hamar ideértél? Még csak az előbb mondtam, hogy gyere a Királyhoz...

– Nem az előbb mondtad, hanem most mondod! – szakította félbe Süsü.

Az Írnok tovább hebegett, habogott.

– Mit most?! Onnan jövök a hátsó udvarból, és ott mondtam neked, hogy gyere a Királyhoz! Te meg locsoltad a virágokat!

De Süsü tovább vitatkozott.

– Még ma nem is locsoltam virágokat, nem értem rá! Itt csücsülök régóta és várom a szeplősöket! És most mondtad, és itt mondtad, hogy menjek a Királyhoz!

Az Írnok éppen azt akarta mondani, hogy ne vitatkozzon, mikor a sarok felé nézett, és egy pillanatra azt hitte, hogy napszúrást kapott vagy álmodik, vagy megőrült! Ugyanis meglátta a másik Süsüt, amint lassan ballagott feléje. Az Írnok behunyta a szemét, majd kinyitotta és hangosan kiabálva elrohant.

– Jajajajaj! Ketten vannak! Jaj, anyám! Ketten vannak!

A nagy kiabálásra kijött az erkélyre a Király és a Kancellár.

– Kik vannak ketten? Mit kiabálsz? – szólt le a Kancellár.

– A Süsük! Ők vannak ketten!

– Micsoda badarság ez? – rázta a fejét mérgesen a Kancellár.

– Nem badarság! Ott jönnek! – mutogatott az Írnok a piactér felé.

Odanézett a Kancellár, odanézett a Király is, a szemük tágra nyílt a csodálkozástól. Torzonborz meg a föld alatti várban kapcsolgatta a vezérlőasztalát, s dühöngve ugrált. – „Ezek a tökkelütöttek nem csalták el az igazit! Most mit tegyek? Megvan! Megparancsolom a mű Süsünek, hogy utánozza az igazit!” Megnyomta a gombot, és kiadta a parancsot a mű Süsünek.

112

A próba

A Kancellár tért magához először. Szemrehányóan mondta a két álldogáló sárkánynak, mivel nem tudta eldönteni, hogy melyik az igazi.

– Süsü! Sose beszéltél róla, hogy neked ikertestvéred van!

– Nincs ikertestvérem! – mondta egyszerre a két sárkány.

– De ketten vagytok! És úgy hasonlítotok egymásra, mint két tojás! Állj! Ne egyszerre beszéljtek, mert megbolondulok! Először te mondd! – mutatott rá a jobb oldali sárkányra.

– Én sem értem, Kancellár! – mondta a jobb oldali sárkány.

– Én sem értem, Kancellár! – mondta a bal oldali sárkány.

Ekkor berobogtak a zsoldosok a foglyokkal és a Kiskirályfival.

– Szia, Süsü! – rikkantott a Kiskirályfi.

A Kém a fejéhez kapott és így óbégatott.

Jaj nekem, itt van mind a kettő! Mi lesz ebből?

A Kancellár rögtön lecsapott rá.

– Állj! Te tudtad, hogy kettő van? Talán éppen ti hoztátok a másikat?!

A Kém gyáván mindent bevallott.

– Nem én, hanem ő, illetve mind a ketten! Kegyelem, én csak egyszerű kém vagyok! Torzonborz király kéme... de csak egészen kicsi kém, szinte másodállásban, és alig kapok érte valamit... és Torzonborz csináltatta a mű Süsüt, hogy kicserélje az igazival, és elfoglalja a várakat!

– De hát melyik a tietek?! – forgatta a fejét a Kancellár.

– Nem tudom – nyöszörgött a Kém. – Teljesen egyformák!

A Kancellár megdühödött.

– Vigyétek a dutyiba őket!

– Jaj, megint a dutyi! Mindig a dutyi! Unom már a dutyit! – siránkozott a Kém, de nem volt irgalom, a zsoldosok elvitték őket.

A Kancellár töpregett, majd megtalálta a megoldást.

– Nincs más hátra, felséges királyom, nekünk kell kideríteni, hogy melyik az igazi! Kereszkérdésekkel! Meg ravasz kérdésekkel! Például itt van mindjárt egy: a mi Süsünk lépjen közelebb!

Mind a két sárkány közelebb lépett.

– Hm! – vakarta a fejét a Király. – Most hadd kérdezzek én. Süsü, te ott jobboldalt, miben állapodtunk meg a bajvívásnál?

– Hogy én győzők és enyém lesz a királylány!

– Hm! Most te felelj, baloldalt. És mi lett?

– Te vetted el feleségül! – válaszolt a bal oldali sárkány.

Ez bizony döntetlen volt, vagyis nem sikerült eldönteni, hogy melyik az igazi Süsü. A Kiskirályfi nézte őket, nézte, nézte, majd így kiáltott.

113

– Most én hadd kérdezzek! Süsü! Ott egy lepke! Ott! Ott! Fogjuk meg!

És várakozóan nézett a két sárkányra. Csak az egyik sárkány mozdult meg és csapkodott a levegőbe a lepke után, és a Kiskirályfi mindjárt tudta, hogy melyik az igazi Süsü! Odabújt hozzá, és együtt figyelték a csapkodó, nyöszörgő, nyikorgó mű Süsüt, ahogy ment össze, már egész kicsi lett, mivel elromlott benne a szerkezet.

Együtt szavalták hangosan az igazi Süsüvel, hogy miért nem szabad megfogni a lepkét.

– A lepke akkor szép, ha szabadon lebeg! Gyönyörködj benne, és akkor úgy érzed, hogy te is repülsz!

Mindenki ámulva nézte őket. Süsü átölelte a Kiskirályfit.

– Köszönöm, Kiskirályfi, hogy felismertél!

– Én végig felismertelek, Süsükém! Hogy lehet téged összetéveszteni?

A Kancellár zavartan babrálta a szakállát, a Király meg hümmögött, majd így szólt.

– Hm, hm... de mikor úgy hasonlított. Kedves Süsü, hm, hogy újra te vagy az igazi, mit kérsz, vagyis mit kívánsz fájdalomdíjul?

Süsü mosolyogva rázta a fejét.

– Én mindig az igazi voltam! És nem kívánok semmit, csak azt, hogy mindig ismerjetelek fel és ne kételkedjetelek bennem!

– Így lesz! – mondta a Király. – A mű Süsüt meg dobjátok a szemétkébe.

Még sokáig éljeneztek Süsüt, simogatták, dicsérték, hogy milyen hűséges, hogy milyen igazi!

Reggel harsonaszóra ébredt a vár népe, álmosan tódult ki mindenki a piacra, dörzsölték a szemüket, kérdezték, hogy mi van, mi van, kíváncsian nézegették az ásítózó Írnokot, aki nagy papírt tartott a kezében, s az erkélyről integetett feléjük.

Süsü a hátsó kertben locsolta a virágait, a harsonaszóra felkapta a fejét, ez meg mi lehet, dűnyögte, s a piactérre ügetett.

Az Írnok befejezte az ásítózást, egyet-kettőt krárogott, majd a papírlapra pislogva így szólt.

– Figyelem! Figyelem! Amint tudjátok, a szokásoknak és a hagyományoknak megfelelően ma tartjuk a Kiskirályfi hetedik születésnapját, mivelhogy éppen mára esik! Ugye mindenki elkészítette titkos ajándékát? Hogy nagyobb legyen a meglepetés, a királyi család tegnap elutazott. És amikor visszajönnek, átadjuk a titkos ajándékot! Pssz!

Süsü forgatta a fejét, erősen figyelt, de sajnos nem értett egy szót sem. Suttogva megkérdezte az előtte álló Csizmadiától.

– Titok? Milyen meglepetés? Milyen titok?

– Az ajándék – válaszolt a Csizmadia. – Az a titok! Tudsz titkot tartani? Na, nézz ide! Szép kiscsizma, mi? Még nincs teljesen kész, ide még teszek egy arany fityegőt, ide meg egy ezüst pityegőt! Akkor aztán gyönyörű lesz!

A Pék is belekotyogott a beszélgetésbe, előhúzott egy mézeskalács huszárt, és megmutatta.

– Láttál már ilyen szépet? Na? Ide teszek még egy kis piros cukrot, ide meg egy kis zöld karamellt... És te milyen ajándékot adsz?

Süsü bánatosan csóválta a fejét, hogy még nem tudja, ő nem tudott erről az egész titokról.

Az Írnok befejezte a beszédet, a nép szétszéledt, Süsü bánatosan ballagott hátra a virágaihoz. Motyogott, meg dűnnyögött, meg siránkozott.

– Mindenki ad valamit a Kiskirályfinak, csak én nem, pedig én is nagyon szeretem! Titokban és nyíltan is! De mit adjak neki? Csizmát? Azt már kap. Mézeshuszárt? Azt is kap. Virágot? Nem jó. Nem elég titkosak, hiszen együtt locsoltuk őket! Akkor hát majd titkos virágot kap! Ez az! Nagyon jó barátom az Öreg Kertész a Tudományok Várában! Majd ő segít! Pssz!

A Tudományok Várába épp egy csomó látogató érkezett. Az Öreg Kertész fogadta őket az üvegházban, és mutogatta a csodálatos virágokat.

A látogatók között ott volt a Sárkányfűárus is, mélyen a szemébe húzta a sapkáját, nem akarta, hogy észrevegyék, mivel egyszer már kitiltották innen, mert sárkányfű helyett innen szedett virágot.

Az Öreg Kertész bemutatkozott.

– Üdvözlöm önöket, én vagyok a kertész. Kérem, hogy ne nyúljanak semmihez. Ez egy különleges virágkert. A tudósoknak sikerült megszüntetni az összevissza növő virágokat. Kiküszöbölték az értéktelen tulajdonságokat, mint például a szín meg az illat. Mindegyikből kivonták az értékeket és egyesítették! Íme, itt láthatók a tudományos virágok, melyek nem szépek, nem illatosak, csak hasznosak!

Süsü pissegett az üvegház mögül! Az Öreg Kertész odanézett, intett, hogy mindjárt jön! Bekapcsolta a magnetofont, amely tovább darálta a tudományos szöveget, és odament Süsühöz.

– Süsü, Süsü, de örülök, hogy látlak! Mi kéne, ha vóna?

Süsü titokzatos képpel pissegett meg sugdosott.

– Psz! A Kiskirályfi születésnapjára kellene egy virág!

Az Öreg Kertész a köténye zsebében kotorászott, virágmagos zacskókat szedett elő.

– Értem! Várj, van itt minden, nézzük csak: házasság! Még korai. Vendégség: nem ez kell! Hajnövesztő – nem, nem. Aha, itt van! Születésnap bűvös virág! Ez jó lesz!

– Születésnap bűvös virág? És estére kinő?

Nem vették észre, hogy a Sárkányfűárus leselkedik, hallgatózik a közelben, amikor az Öreg Kertész elmagyarázta, hogy mit kell tenni.

– Itt a mag, ültess el, locsold meg és estére kinő!

A Sárkányfűárus gonoszul vigyorogva elosont, heherészett meg motyorászott: „Bűvös virág! Hehe! Majd meglesem, hova ülteti, és aztán...”

Az Öreg Kertész tovább magyarázott Süsünek.

116

– És meg kell tanulnod egy verset! Figyelj! Mikor meglocsold, el kell mondanod!

Ha szereted, viszontszeret,

ha mosolyogsz, ő is ám!

Ha bánat ér, megosztózik

szegény szíved bánatán!

Cirógatod, megcirógat,

becézgeted – örül ám!

Szíved vidul, lelked röpül

csodálatos illatán!

Orvosság ez minden bajra,

gondot s a bút űzi ám!

Szíved, lelked meggyógyítja,

míg merengsz az illatán!

És ha kapzsi és gonosz kéz

bimbót, levélt ráncigál,
megérzi és a gonoszon
előbb-utóbb bosszút áll!

Süsü megköszönte a virágmagot, s elbúcsúzott az Öreg Kertésztől.

– Köszönöm! Nekem is lesz ajándékom! Titkos, bűvös virág!

117

Születésnap készüldés

A várban nagy nyüzsgés, lótás-futás, kopácsolás volt. A Kancellár irányította a készüldést meg a kopácsolást: díszítették a várat a születésnap ünnepségre.

– Hé, valaki! Jöjjön ide és tegye fel ezt a táblát! Írnok!

Az Írnok szétnézett.

– Nincs itt senki, csak a hadsereg! Hé, Hadvezér! Valaki tegye fel ezt a táblát!

A Hadvezér hatalmasat ordított, csak úgy rezgett a levegő.

– Sorakozó!!! Vigyázz! Zsoldosok! Valaki tegye fel ezt a táblát!

– Értettük! – kiáltották a zsoldosok, s elindultak menetelve. Egy-kettő! Egy-kettő!

Kanyarogtak és meneteltek, odaértek Süsühöz, aki éppen a bűvös virágot ültette el a hátsó udvarban.

– Süsü! Azonnal gyere, és tedd fel a táblát! Ez parancs! És a parancsot olyan gyorsan kell teljesíteni, mint a villám! – dörögte az Első Zsoldos.

– Vagy mint a karikacsapás! – rikkantotta a Második Zsoldos.

– Vagy mint a hajderménkű! – tette hozzá az Első Zsoldos.

Süsü gyorsan elrejtette a cserepet egy ponyva mögé, és elindult a zsoldosokkal. „Majd visszajövök és meglócsollak!” – motyogta.

Alighogy elmentek, a Sárkányfűárus, aki ott rejtőzködött, gonoszul vihogva lopakodott a ponyvához.

– Hihhihi! Végre elment ez a kelekótya! Hehehe! Itt a bűvös virág! Kinőtt egy bimbója! Gyere csak a kosaramba!

Letörte a bimbót és elsompolygott.

Nem vette észre, hogy a Csizmadia éppen arra járt, megleste, hogy letörte a bimbót, s most óvatosan követte.

A Sárkányfűárus találkozott a Pékkel, sopánkodva megállította, miközben ravaszul forgatta a szemét.

– Ejnye, ejnye, Pék uram! Mintha sápadt lennél?! A szemed meg zavaros! Itt van nálam egy bűvös virág! Külföldi! Ez mindenre jó! Megfőzöd, megiszod! Egy arany!

A Pék rémülten nézett a Sárkányfűárusra.

– Most, hogy mondod, tényleg szédülök... Itt az egy arany! Megyek és megfőzöm!

A Sárkányfűárus nevetgélve állt tovább.

A Csizmadia rögtön ott termett.

– Kérd vissza az aranyadat! Becsapott ez a hamis Sárkányfűárus!

– Miért? – rémüldözött a Pék. – Nem jó a bűvös virág? Nem bűvös?

– De, bűvös! Nem az a baj! Csakhogy ingyen is meg lehet szerezni! Tudom is, hogy honnan! Fél aranyért megmondom! Vigyázz, itt jön Süsü! Bújjunk el...

A Pék ugyan nem értette, hogy miért kell elbújni Süsü elől, de azért követte a Csizmadiát az oszlop mögé.

Jött Süsü, de még a sarokra se ért, mikor lihegve utolérték a zsoldosok.

– Süsü! Süsü! Fordulj meg, ha hozzád beszélek! – lihegte az Első Zsoldos.

– Gyere azonnal, a díszemelvényt a helyére kell tenni! – fújtatott a Második Zsoldos.

Süsü zavartan motyogott.

– De én most nem érek rá, én most locsolni akarok...

– Ne vitatkozz, ez parancs! – mennydörögte az Első Zsoldos.

– És a parancs olyan, mint a szentírás! – harsogta a Második Zsoldos.

– Mint a tízparancsolat! – zengte az Első Zsoldos.

– Csak egy parancs volt... – vakarta a fejét a Második Zsoldos.

Süsü nagyot sóhajtott és elment a zsoldosokkal.

A Csizmadia meg a Pék előbújtak az oszlop mögül, a ponyvához osontak és letörtek két bimbót a bűvös virágról.

Majd a Pék megkereste a Sárkányfűárust és visszakérte az aranyát.

– Hé, Sárkányfűárus! Itt a bűvös virágod! Add vissza az aranyat!

– Miért? Nem jó? Még ki se próbáltad! – csodálkozott a Sárkányfűárus.

– Drága! – mondta a Pék, elvette az aranyat és visszaadta a bűvös virágot, majd elballagott.

A Sárkányfűárus dühösen nézett utána.

– Mi ütött ebbe a tökfilkó Pékbe? Az ember fáradságot és veszélyt nem ismerve megszerzi neki a bűvös virágot, s mi a hála?! A nyavalya se érti. Nem bűvös virág kell az ilyennek, hanem széna! Az ilyen menjen legelni a többi számmal! Az való neki, meg bogánacs, meg számarkóró! Hm, legfeljebb kipróbálok én. Nekem sem fog ártani egy kis varázslás, egy kis bűverő! Hehehe!

Ezalatt Süsü megcsinálta a díszemelőnyet, felrakta a szőnyeget, függönyöket, majd megkérdezte a Kancellártól, hogy elmehet-e?

A Kancellár megvizsgált mindent, majd elengedte.

– Menj már, menj már! Ne lábatlankodj itt! Jön a királyi család! Hadvezér! Riadó! Illetve díszlépés!

119

Megszólaltak a harsonák, a katonák fel-alá masíroztak, várta mindenki a királyi családot.

Süsü a hátsó udvarba ment, a locsolókannát fogta óvatosan, hogy ki ne lötytenjen a víz.

– Itt vagyok, itt vagyok! Hoztam neked friss vizet! És megllocsollak!

Benyúlt a ponyva mögé, elővette a cserepet, és rémülten nézte: minden bimbó le volt törve, csak a virág szára meredezett csupaszon.

– Jaj, mi ez? Jaj, a szép virágom! Az ajándékom! Jajajaj! Valaki letörte, valaki levágta... Mi lesz most? Hallod, te virág? Most mit adok az én kis barátomnak? Bruhuhuhuhuhu... Jaj, megmondta az Öreg Kertész, hogy a szeretettől növekszel, abból nyered a bűverődet! És engem mindig elhívtak és én mindig elmentem és nem locsoltalak és nem szerettelek, brühühühüü...

Így sírt Süsü keservesen a hátsó udvarban.

120

Az ünnepség

A várudvaron megkezdődött a születésnap ünnepség. A nép éljenzett, hogy éljen a Kiskirályfi, éljen, éljen! A Kiskirályfi kipirult arccal állt a díszemelőnyen, és megköszönte az éljenzést. Mellette állt az apja, és egy szép aranyozott karddal megérintette a Kiskirályfi vállát, s így szólt:

– Nagy nap ez a mai, drága fiam! Az ősi hagyományokhoz híven, a hetedik születésnapodon ezennel kinevezlek trónörökösnek.

– Éljen! Éljen! – zúgta a nép.

A Király átadta az aranyozott kardot.

– Íme, itt a kard, a kezed erősen fogja, de a szíved irányítsa!

A Kiskirályfi az oldalára csatolta a kardot. A Kancellár elébe lépett, meghajolt, és így szólt.

– És most következik a meglepetés, Kisfenség! A vár népe nagy titokban ajándékokat készített, és most átadja eme nagy alkalomból! Hozzátok sorban!

Jöttek is mindannyian az ajándékokkal, először a Kocsmáros, aki meghajolt, és így szólt.

– Engedje meg Kisfelséged, hogy ezt a gyönyörű csikóbőrös kulacsot átnyújtsam! Málnaszörp van benne, pincehideg!

Utána jött a Pék, a Csizmadia, majd sorban mind a vár népe, átadták az ajándékokat.

A Kiskirályfi köszönte, kipirulva fogadta, de közben jobbra-balra nézegetett, Süsüt kereste, de sehol sem látta. Sűgva megkérdezte a Kancellárt.

– És Süsü? Süsü hol van? Tőle is kapok?

A Kancellár a vállát vonogatta.

– Nem tudom, nem láttam, fogalmam sincs...

Majd a botjával hármat koppintott, megköszöriülte a torkát, és hangosan így szólt.

– És most a kinevezett trónörökös, vagyis a Kiskirályfi rövid beszédet mond! Ősi szokás szerint! Csend! Csendet kérünk! Csend legyen!

Végre csend lett, elhalkult a zszibongás meg a fecsegés, még a légy zűmmögését is lehetett hallani.

És még valamit.

A hátsó udvarból keserves zokogás, sírás és szipogás hallatszott. Süsü sírt keservesen, csak eddig nem lehetett hallani a nagy lármától.

Az emberek figyeltek, hallgatóztak, nem ismerték fel rögtön, hogy ki sír.

121

A Kiskirályfi rögtön felismerte, otthagytott csapot-papot, mézeshuszárt, csikóbőrös kulacsot, s rohant a sírás felé, nem lehetett eltéveszteni, folyamatosan szólt a brühühü, brühühü!

– Süsü! Süsü! – szólítgatta már messziről a Kiskirályfi a zokogót.

De Süsü nem hallotta, csak jajveszékelt, meg siránkozott a bűvös virág fölött.

– Jaj, én felelőtlen, mit tettem? Még a verset se mondtam el!

Pici gondolkodás után belefogott a versbe.

Ha szereted, viszonszeret,

ha mosolyogsz, ő is ám!

Ha bánat ér, megosztózik

szegény szíved bánatán!

Cirógatod, megcirógat,

becézgeted, örül ám!

Szíved vidul, lelked röpül

csodálatos illatán...

Süsü behunyt szemmel mondta a verset, most kinyitotta, és nem hitt a szemének! A bűvös virág szárba szökkent, s kinyílt újra minden bimbója!

Süsü ámuldozva suttogott.

– Csoda történt! Kinőtt a virág! A bűvös virág! Ó, köszönöm, bűvös virág, köszönöm, hogy nem hagytál cserben!

Ekkor ért oda a Kiskirályfi, átölelte Süsü nyakát, és ámulva nézte ő is a bűvös virágot.

– Süsü! Süsü! Végre megtaláltalak! Miért sírsz? Ó, be gyönyörű virág!

Süsü megtörölte a szemét s mosolygott.

– Már nem sírok! És ez a tiéd! Ez az én ajándékom! A bűvös virág! Bűvös, mert szeretem, illetve téged szeretlek, vagyis hogyha szeretlek, akkor bűvös, de azért őt is kell szeretni... De téged azért jobban! Ugye, érted?

A Kiskirályfi bólogatott.

– Értem, Süsü! Köszönöm, Süsü! Tőled kaptam a legjobb ajándékot, a szeretetet! Gyere, mutassuk meg mindenkinek!

S vitték a bűvös virágot a díszemlényhez. Ahogy mentek, három bujkáló, civakodó alak mellett haladtak el, de észre sem vették őket, s nem törődtek velük.

A három civakodó a Pék, a Csizmadia és a Sárkányfűárus volt. A Pék lökdöste a Csizmadiát, s a Sárkányfűárusra mutogatott.

122

– Nézd, nézd! Mi van az orroddal, Sárkányfűárus? Olyan hosszú lett, mint egy kolbász! Hehehe!

A Sárkányfűárus rémulten az orrához kapott, s óbégatva tapogatta.

– Jaj, az orrom! Jajajajaj! Orrom, orrom, orrocskám! Mit tett veled a bűvös virág?

Majd az óbégatás közben a másik kettőre pillantott, s nagyot nevetett.

– Hahaha, a ti orrotok is olyan hosszú, mint a kolbász!

Erre a Pék meg a Csizmadia azonnal abbahagyta a heherészést, tapogatták megnyúlt orrukat és keservesen bőgtek.

A Sárkányfűárus tovább gúnyolódott.

Vagyis ti is loptatok a bűvös virágból, jómadarak!

Aztán tovább óbégatott.

– Jaj, az orrom! Megint nőtt vagy tíz centit! Bosszút állt a bűvös virág! Így nem mehetünk emberek közé! Micsoda szégyen! Micsoda szégyen!

123

A fal mellett somfordálva, az orrukat tapogatva hazamentek, és bezárkóztak a szobájukba, még a függőnyt is elhúzták, nehogy meglássa valaki megnyúlt orrukat!

Süsü és a Kiskirályfi a díszemelőhöz ért, magasra tartva vitték a bűvös virágot.

Sorban megcsodálta mindenki, hogy ó, be gyönyörű virág! Meg, hogy én még ilyen szép virágot nem láttam!

A Kiskirályfi büszkén mondta.

– Bűvös virág!

– És mitől bűvös? – kérdezte a Kancellár.

– A szeretettől! – válaszolta a Kiskirályfi.

A Király is elismerően nézegette a virágot.

– Gyönyörű ajándékot kaptál, kisfiam! A szeretet a legnagyobb dolog a világon!

A Királyné is megcsodálta és megkérdezte:

– Nem fog elhervadni?

– Nem hervad el! Ez sose hervad el! – felelte a Kiskirályfi.

Az Öreg Király is megcsodálta.

– Nahát, Süsü, sose tudtam, hogy te ilyen nagyszerű és pompás kertész vagy! Gyógynövényeket is termesztasz? Kellene nekem valami reuma ellen! Úgy hasogat!

Süsü vidáman bólogatott.

– Gyógynövény? Majd beszélek az Öreg Kertésszel, ő biztosan tud valamit a reumádra!

Mikor már mindenki jól megcsodálta a bűvös virágot, a Kiskirályfi felszaladt vele a szobájába és kitette az ablakba, hogy láthassa és csodálhassa, aki csak akarja!

Süsü boldogan figyelte és elégedetten dűnnyögte.

– Bűvös virág! És ebből csak egy van a világon! Mint ahogy Süsü is csak egy van...

Óvatosan felnyúlt az ablakba a bűvös virágért s közben így dünnyögött: "Van még egy kis dolgom..."

Bekopogtatott a bezárt ablakokon és így szólt:

– Dugjátok ki az orrotokat! És szagoljatok! A bűvös virág rajtatok is segít. S valóban, a hosszúra nyúlt orrok egy szaglásra visszaváltak.

124

Süsü csapdába esik

A következő nap is úgy kezdődött, mint a többi: először hajnal lett, azután reggel, azután Süsü felébredt s úgy érezte, hogy éhes! Nem sokat tanakodott, meg töprenkedett ezen, hanem vidáman felrikkantott: „Persze, hogy éhes vagyok! Mikor még nem is reggeliztem!”

Végigbattyogott a piactéren, megsimogatta a szökőkútban ágaskodó hal fejét, felnézett az égre, majd kiaraszolt a kapun.

A kapu egy kicsit nyikorgott, ahogy Süsü kinyitotta, majd nagyot döndült, ahogy becsapta.

A döndülésre felébredt a Toronyőr, aki a toronyban aludt, illetve őrködött. És felébredt Torzonborz király kémje, aki a bokorban aludt, illetve kémkedett.

Süsü nyújtózkodott egyet a kapu előtt, majd eldúdolta kedvenc dalát.

Én vagyok a híres

egyfejű,

a nevem is ennyi

csak: Süsü!

De én egyiket

se bánom,

egyfejűként élem

a világom!

Vidám lelke senki
se érti,
se gyerek, se nő és
se férfi,
senki, senki itt a
világon,
mi is az én titkos
nagy álmom!

A kornyikálásra teljesen kiment az álom a Toronyőr és a Kém szeméből. A Toronyőr kilesett a toronyból, a Kém meg a bokorból. A Kém magában morfondírozott meg motyogott: „Ejnye, majdnem elaludtam! Majdnem elszundikáltam! Majdnem elbóbiskoltam! Ami egy kémnél megbocsáthatatlan! 125De én most megbocsátok magamnak, mert időben felébredtem! És elég, ha csak jól kinyitom a szemem, hiszen itt van Süsü az orrom előtt! És nekem pont őt kell kikémelelnem!”

A Toronyőr nem motyogott, hanem hangosan leszólt.

– Hová mész, Süsü?

Süsü felmosolygott a Toronyőrré.

– Vadkörtét szedni! Úgy érzem, hogy itt a reggeli ideje, és eszem reggelire egy kis vadkörtét!

– Reggelire vadkörtét? – csodálkozott a Toronyőr. – És ebédre mit szoktál enni?

– Ebédre is vadkörtét!

– És vacsorára?

– Vacsorára is vadkörtét! Két evés közt meg vadkörtemagot rágcsálok! Megyek is már, mert nagyon éhes vagyok!

– Jó étvágyat, Süsü! – köszönt el a Toronyőr.

– Ennél jobb étvágyam már nem is lehet! – rikkantotta Süsü, s a másik kedvenc dalát dúdolgatva elindult a vadkörtés felé.

Jaj, de finom a vadkörte,

más nevén a vackor!

Eszegetném reggel, délben

és délután hatkor!

A Toronyőr visszabújt a toronyba és újra elaludt.

A Kém nem aludt el, hanem kiugrott a bokorból és lóhalálában elfutott. Futás közben ismételtette lihegve, zihálva: „Csak el ne felejtsem! Jaj, de finom a vadkörte! A vadkörtésbe ment! Elindult! Csak el ne felejtsem!”

A vadkörtés előtt hatalmas gödör tátongott. Torzonborz király katonái ásták az éjszaka. Éppen most lettek kész vele. Nyögve támaszkodtak az ásójukra.

Torzonborz király kancellárja és hadvezére elégedetten nézte a hatalmas gödröt. Csettintettek a nyelvükkel és mosolyogva cicegtek, meg ravaszul vigyorogtak, meg gonoszul villogtatták a szemüket.

A Hadvezér a gödör szélére állt, s büszkén kijelentette:

– Tökéletes csapda! Aki ebbe beleesik, nem menekülhet! Mélysége húsz öl! Szélessége az áldozatra méretezett, vagyis éppen megfelelő! Az aljára hegyes karókat vertünk le, amelyek majd jól átszúrják az áldozatot!

126

A Kancellár melléje állt, s diadalmasan heherészett.

– Vagyis nem menekülhet! Hehehe!

– Nem menekülhet!

Majd a Hadvezér a katonákhoz fordult.

– Katonák!

– Igenis! – zúgták a katonák.

A Hadvezér kiadta a parancsot.

– Befedni!

– Igenis! – harsogták a katonák.

Frissen vágott gallyakkal befedték a gödröt, és egy kis földet szórtak a tetejére. Olyan ügyesen és olyan ravaszul eltakarták, hogy szabad szemmel nem lehetett észrevenni.

Ekkor ért oda ihegve-lihegve a Kém. Majdnem beleesett a gödörbe. Az egyik katona elkapta s hátrább vonszolta.

– Na! Na! – méltatlankodott a Kém. – Hova cipelsz? Nem látsz a szemedtől? Én a Kém vagyok!

A Kancellár és a Hadvezér elégedetten összekacsintott, olyan tökéletesen álcázták a gödröt, hogy még az éleszemű Kém se vette észre!

A Hadvezér morcosan összeráncolta a szemöldökét, s rászólt a Kémre.

– Beszélj!

A Kém összeszedte az eszét, s folyékonyan mondta.

– Elindult! Ide jön! Reggel, délben és délután hatkor! Izé! Most! Itt jön utánam! Épphogy megelőztem! Egész éjjel le se hunytam a szememet! Azt hiszem, hogy én egy szuperkém vagyok!

– Lárifári! – szakította félbe a Hadvezér. – Mindenki fedezékbe! Gyerünk! Egy-kettő! Meg ne lássak senkit! És aki tüsszenteni mer vagy köhögni, áristomba csukatom! És megnyúzatom! És négyfelé vágom!

Egy pillanat alatt elbújtak a bokrok mögé, senki sem akart áristomba kerülni, se négyfelé vágatni, se megnyúztatni! Csönd volt, síri csönd. Egy köhögés, egy tüsszentés se hallatszott.

Nemsokára jött is Süsü énekelve, éppen annál a versszaknál tartott, hogy:

Húsa roppan, leve csorran,

harapd gyorsan akkor!

S szádban marad a vadkörte,

más nevén a vackor!

127

S ekkor megnyílt alatta a föld, és beleesett a csapdába.

Loholt a Hadvezér, futott a Kancellár, ihegett-lihegett a Kém, csörtettek a katonák. Meg sem álltak Torzonborz király váráig.

A Hadvezér és a Kancellár berohant a trónterembe, a Kém utánuk sompolygott, a katonák kint maradtak.

– Torzonborz, nagy király, sikerült! Bumm! – ordította a Hadvezér.

– Torzonborz, nagy király, plutty, beleesett! – rikkantotta a Kancellár.

– Annyit se mondott, hogy nyekk! – vigyorgott a Kém.

Torzonborz előrehajolt a trónszékén.

– És Süsü?! Süsüvel mi van?! Azt meséljétek, tökkelütöttek!

– Bumm! – mondta a Hadvezér!

– Plutty! – mondta a Kancellár.

– Nyekk!

128

Torzonborz egyből megértette. Felugrált a levegőbe, kiabált, majd énekelt.

– Pompás! Pompás! Sikerült! Beleesett! Bumm! Plutty! Nyekk! Én vagyok a legnagyobb!

Torzonborz a nagy király,

leges-leg-leg legnagyobb!

A híre a környéken,

mint az arany, úgy ragyog!

Torzonborz, a nagy király

leges-leg-leg-okosabb!

Leg-leg-leg legerősebb,

leg-leg-leghatalmasabb!

Torzonborz, a csupa leg,

mindenből a leglegebb!

Hogyha feláll egy székre,

feje veri az eget!

Mikor abbahagyta az éneklést, megéjenezték.

– Éljen Torzonborz, a nagy király! Éljen! Éljen! Éljen!

– Éljek! – kiáltotta Torzonborz is.

Majd harciasan rájuk nézett, s nagyot ordított.

– Most bosszút állunk! Most sikerülni fog! Támadás! Kiadom a parancsot: Mindent elpusztítani! Mindent összetörni! Mindent felgyújtani! Nincs kegyelem! Roham!!

– Roham! – ordított a Hadvezér.

– Én is? – kérdezte a Kém.

– Mindenki! – bömbölt a Kancellár. – Roham!

Összegyűjtötték a hadsereget, s csikorogva, zörögve, nyikorogva elindultak. A pajzsok nyikorogtak, a kardok zörögtek, s a faltörő kos nyikorgott. Kivonultak a föld alatti várból, s félelmetesen meneteltek. Elöl ment Torzonborz, mellette a Hadvezér, leghátul a Kancellár és legesleghátul a Kém.

– Nóta! – rikkantotta Torzonborz, ahogy kiértek a felszínre.

– Nóta! Három-négy! – bömbölte a Hadvezér.

A hadsereg félelmetes hangon énekelt. Az ég elsötétült, a madarak leestek a fákról.

129

Csak rajta! Csak rajta! Csak rajta!

– Nézzen le, fenség! Oda! Ott jönnek!

A Király lenézett, az arca komor lett, a hangja dühös.

– Torzonborz hadserege! Már megint itt van! Már megint támadnak!

Lekiáltott a zsoldosoknak.

– Riadó! Kaput becsukni!

A zsoldosok becsukták a kaput, rátolták a reteszt.

A várban egyből kitört a pánik, az emberek összevissza futkostak és jajgattak.

A Dada kihajolt az ablakon, s a Kiskirályfit hívta.

– Kiskirályfi! Kiskirályfi! Hol vagy? Hol vagy? Jaj, istenem!

A Királyné is kihajolt az ablakon.

– Kisfiam! Hol vagy? Felelj!

A Kiskirályfi éppen a várfalra tartott a nagyapjával, az Öreg Királlyal. Mikor meghallotta a kiáltozást, megtorpant egy pillanatra, s válaszolt.

– Itt vagyok, mama! Itt vagyok, Dadus!

S a nagyapja után futott.

Fent a várfalon nagy volt az aggodalom. A Király összeráncolta szemöldökét.

– Ennek fele se tréfa! Körülzárnak bennünket! Kancellár!

A Kancellár közelebb jött.

– Igenis, felség! Itt vagyok!

– Azonnal kerítsétek elő Süsüt!

A Kancellár bólintott, s az Írnokot szólította.

– Írnok! Azonnal kerítsétek elő Süsüt!

Az Írnok is bólintott, s nagyot kiáltott.

– Ki látta Süsüt?

A Toronyőr szólt le a toronyból.

– Én láttam!

A Király felnézett a toronyra.

– Mikor láttad, Toronyőr?

131

– Jaj, felséges királyom, az még reggel volt! Akkor ment el Süsü vadkörtét szedni!

A Király a fejéhez kapott.

– Ó, a vadkörte! Akkor nincs itt, amikor kell!

Lent a vár előtt megszólaltak a harci dobok, dübögtek, pufogtak félelmetesen. Majd Torzonborz kancellárja előrelépett, s felkiáltott a várfalra.

– Torzonborz, a nagy király beszél! Hadüzenet!

Az Öreg Király a fejét vakarta.

– Ajaj! Hadüzenet! Ebből háború lesz!

132

Torzonborz félretolta a kancellárját, és ugrálva, pattogva ordibált.

– Igen, én beszélek! És jól nyissátok ki a fületeket, mert nem mondom kétszer! A várat körülvettem félelmetes és legyőzhetetlen hadsereggel, és mindent elpusztítunk! Nincs értelme az ellenállásnak! Sorsotok meg van pecsételve! Adjátok meg magatokat, mert különben nem kegyelmezünk senkinek!

A Toronyőr jajgatott, óbégatott a toronyban:

– Jaj nekünk! Jajajaj!

A Kiskirályfi csengő hangon felkiáltott neki:

– Ne jajgass, Toronyőr! Majd jön Süsü, és megvéd!

Torzonborz meghallotta a biztatást, szörnyű kacajra fakadt.

– Hahaha! Süsüt pedig ne keressétek! Süsüt ne is várjátok! Hahahaha! Süsüt csapdába csaltuk! Süsü nincs! Süsünek vége! Süsünek kampec! Hahahaha!

Megütődve hallgatták a várfalon Torzonborz beszédét. A Király komoran nézett körül.

– Süsü? Mi lett Süsüvel? Csapdába csalták? Hol? Mikor?

A Kiskirályfi sírva fakadt, rítt keservesen, potyogtak a könnyei, mint a záporosó.

– Süsü! Süsükém! Brühühühühü! Jaj, jaj, Süsü!

A Kancellár kapkodva simogatta a szakállát, húzgálta meg ráncigálta, s az orra alatt motyogott.

– Még csak ez hiányzott... Süsü nélkül végünk! De végünk ám! Hajajaj!

Lent a vár előtt Torzonborz tovább ordibált és fenyegetőzött.

– És ha hajnalig nem adjátok meg magatokat, támadunk! És nem irgalmazunk senkinek!

Fent a várfalon a Kancellár összerezzen ijedten.

– Mindent elpusztítanak! Süsüt is elpusztították! Hajaj! Végünk van!

A Király félrefordult, s egy könnycseppet törölt ki a szeméből.

– Süsü, drága barátom... örökre véget ért a vándorlásod... miért hagytál itt minket? Nem fogunk elfelejteni! Soha!

Az Öreg Király meghallotta a fogadkozást, ő is hozzátette, hogy soha, de még mást is mondott, valami vigasztalót, mivel ő volt a legöregebb és a legtapasztaltabb.

– Ideje abbahagyni a siránkozást, mert most más dolgunk van! Ne sírj, kisunokám! Nyakunkon az ellenség, nincs idő siránkozásra! Süsüért bosszút állunk, csak ne sírj! Harcolni fogunk! Ha kell, Süsü nélkül!

A Kiskirályfi a nagyapjához bújt.

– Már nem sírok! – mondta.

133

Az Öreg Király megdicsérte:

– Jól van! Ez a beszéd! Az én unokám vagy! Az én bátor unokám vagy! És most nagy szükség van a bátorságra!

A Király is összeszedte magát.

– De mit tegyünk?

Az Öreg Király határozottan így felelt:

– Segítséget kell hozni! Mégpedig, fiam, neked kell elindulni, mert csak te tudsz átjutni az ellenség gyűrűjén!

– Elindulok! – mondta bátran a Király. – De merre menjek? Teljesen körülzárták a várat!

Az Öreg Király elmosolyodott.

– Tudom, tudom. De a titkos ajtón kijutsz! Még az ükapám csináltatta, hajaj, azt hittem, sose lesz rá szükség! Most átadom neked a titkot! És legjobb, ha éjszaka mész. A rejtekút, a titkos ösvény a vadkörtésen keresztül vezet egészen Petrence királyig. Tőle kell segítséget kérni!

A Király komoly arccal hallgatta, igyekezett megjegyezni mindent pontosan.

– Értem... a vadkörtésen át, Petrence királyig! Megtalálom. De mi lesz a várral? Mi lesz veletek?!

Az Öreg Király harciasan a mellére csapott.

– Minket ne félts! A várat megvédjük! Magunkat meg nem adjuk! Átveszem a parancsnokságot! És harcolunk az utolsó csepp vérünkig!

A Kiskirályfi is a mellére csapott bátran.

– Harcolunk!

Az Öreg Király mosolyogva nézte.

– Ez a beszéd, kisunokám! A vér nem válik vízzé! Az én vérem! Mellettem fogsz állni a csatában!

A Kiskirályfi kihúzta magát.

– Melletted fogok állni, nagyapó! És ha kell, meghalunk, de nem adjuk meg magunkat!

Mindnyájan meghatva és büszkén nézték a Kiskirályfit. Egyszerre elfelejtették, hogy az előbb még féltek és szorongtak. Csillogott minden szem, és bátran néztek a jövőbe. Csak a Kancellár simogatta, ráncigálta a szakállát, és halkán súgta a Királynak.

– De azért igyekezzen, fenség! A vár fala gyenge! És nem sokáig tudunk ellenállni...

A Király komolyan bólintott.

– Sietek, igyekszem. Fél nap oda az út, fél nap vissza. Addig tartsátok magatokat!

134

Az Öreg Király biztatóan hunyorgott.

– Siess, fiam, indulj, fiam! A többi bíz ránk!

A Király elindult, a Kancellár elkísérte a titkos ajtóig, ott még megálltak egy kicsit, és suttogva beszélgettek.

– Figyelj, Kancellár! A végső esetben a trónterembe vonuljatok vissza, és torlaszoljátok el az ajtót! Jó erős, tölgyfa ajtó, sokat kibír...

– Eltorlaszoljuk – bólintott a Kancellár. – Vigyázzon magára, fenség! És siessen vissza!

A titkos ajtó halkán kinyílt, s a Király kilépett rajta.

Leszállt az est, itt-ott tábornokok gyulladtak ki, Torzonborz király katonái aludni készültek, csak az őrség állt ébren.

A Király egy bokor mögött rejtőzött, figyelte az ellenséget. Magában suttogott, haditervet készített.

– Át kell jutnom a táboron... Itt a bokor mellett megpróbálom. Hol lehetnek az őrkök? Ki kell figyelnem, hogy hol állították fel az őrséget!

Gyorsan beljebb húzódott a bokorba, mert menetelés hallatszott, egy kis csapat ment felváltani az őrköket.

– Állj! Ki vagy? – kiáltott az őr.

Az őrparancsnok megállt, s rezes hangon odaszólt az őrnek.

– Őrsékváltás! Nem látsz a szemedtől? Mi vagyunk!

Ám az őr nem tágított, előrszegezte a lándzsáját.

– Csak semmi fecsegés! Előbb mondd meg a jelszót! Mi a jelszó?!

Az őrparancsnok morgott, de aztán belátta, hogy az őrnek igaza van. Hangosan megmondta a jelszót.

– Dögkeselyű ül az ágon!

– Jöhettek! – mondta az őr.

Leváltották az őrt, a kis csapat elmasírozott.

A Király elégedetten bólintott a sötétben.

A jelszót már tudom! Gyerünk!

S továbblopakodott a bokrok alatt.

135

Megostromolják a várat

Másnap hajnalban nagy trombitaszóra ébredt a világ.

Torzonborz a hadvezére kíséretében a vár alá ment, s elkérte a távcsövet.

– Hadd nézzem csak, hogy megpuoltak-e az éjszaka? Na lássuk csak, hogy kint van-e a fehér zászló?

Belenézett a távcsőbe, s rögtön dühösen pattogott meg ordibált.

– Mi ez?! Mi ez?! Nincs kint a fehér zászló! Nincs kint! Akkor nem adták meg magukat! Akkor nincs kegyelem! Nincs irgalom! Támadás!

A Hadvezér továbbadta a parancsot.

– Támadás!

Torzonborz tovább ordibált.

– Tűz!

A Hadvezér ezt a parancsot is megismételte.

– Tűz!

A hatalmas hajítógépek megfeszültek, majd kilőtték a mázsányi köveket. Zúgva, vijjogva repültek a lövedékek a várfalra.

Az első lövedék a tornyot találta telibe, a Toronyőr rögtön felébredt, kihajolt az ablakon és óbégatott.

– Lőnek! Lőnek! Jaj! Jaj!

Az Öreg Király a várfalon termett, nyomában a Hadvezérrel.

Rögtön látta, hogy ennek fele se tréfa, hogy elkezdődött a háború. De nem vesztette el a fejét, hangosan lekiáltott a várba.

– Mindenki a helyére! Riadó!

– Riadó! – ismételte a Hadvezér.

– Favágók a kapuhoz! Erősítsétek meg a kaput!

– Igenis! – kiáltották a favágók, és a kapuhoz loholtak.

Az Öreg Király bólintott, majd sűrgetve mondta.

– Ide, ide! Mindenki a falakra!

Elsőnek a Kiskirályfi érkezett, csengő hangon kiáltotta.

– Itt vagyok, nagyapa!

– Ne félj, kisuokám! – mosolygott az Öreg Király.

– Nem félek! – kiáltotta a Kiskirályfi, majd leszólt a lövöldözőknek. – Nem ijedünk meg, orvvadászok! Itt vagyok! Ide lőjtek!

S kiállt a várfalra.

Torzonborz marconáinak kétszer se kellett mondani, rögtön célba vették a Kiskirályfit az íjkkal. Süvítve szálltak a nyílvesszők. A Hadvezér észbe kapott, s egy hatalmas pajzsot tartott a Kiskirályfi elé. A nyílvesszők a pajzsba csapódtak.

A Kiskirályfi halványan elmosolyodott.

– Köszönöm, Hadvezér! Azt hiszem, hogy most megmentetted az életemet!

De nem volt idő sok köszönetésre, Torzonborz marcona katonái szakadatlanul lövöldöztek. Eltalálták a Csizmadia házát, aki jajgatva fogta a fejét.

– Jaj, jaj, lőnek! Jaj, eltalálták a házamat!

A Dada mérgesen rászólt a jajgatóra.

– Ne óbégass, Csizmadia! Inkább menj te is a várfalra! Te is férfi vagy, nem? Minden férfinak ott a helye!

– Megyek már – motyogta a Csizmadia. – Én is férfi vagyok.

Lent Torzonborz biztatta a marconákat.

– Támadás! Hahaha! Roham! Hahaha! A kaput betörni! Faltörő kos előre!

137

A faltörő kos nagy döndüléssel nekiütközött a kapunak. Bumm! Majd újra hátráltak vele, s nekiszaladtak a kapunak. Bumm! A kapu recsegett-ropogott.

Torzonborz kiadta a következő parancsot.

– Létrákat a falakra!

Hatalmas létrák imbolyogtak, majd a várfalra csapódtak. A marcona katonák fűgén másztak felfelé a létrákon, kezükben kard, foguk között tőr. Már-már felértek a várfal tetejére!

Az Öreg Király aggódva nézte. Majd hátrakiáltott.

– Dadus! Dadus! A forró vizet!

– Hozom már! Itt is vagyunk! Hová öntsük? – kérdezte a Dada, miközben hatalmas kondérban cipelte az asszonyokkal a forró vizet.

– A nyakukba! – mondta az Öreg Király.

Lezúdult a forró víz, nagy nyögés, káromkodás, jajgatás hallatszott lentről.

– Jaj, a fejem! Jaj, a hajam! Jaj, a hátam!

A Dada kihajolt, s dühösen kiabált.

– Nesze, te kopasztott csirke!

De hiába volt a forró víz, hiába volt a bátorság, Torzonborz marconái újra rohamoztak, s ellepték a falakat!

Az Öreg Király töprengve nézte az újabb rohamot.

– Megint jönnek a nyavalyások!

Ekkor nagy recsegéssel betört a várkapu.

Az Öreg Király azonnal kiadta a parancsot.

– Vissza! Visszavonulni! Mindenki menjen a trónterembe! Nők és gyerekek előre! A férfiak fedezzék a visszavonulást!

A trónterembe menekültek a vár lakói, elől a nők, gyerekek, a férfiak igyekeztek feltartóztatni a betört kapun bezúduló ellenséget. Leghátul harcolt az Öreg Király és a Kiskirályfi a két zsoldossal, vitézül forgatták a kardjukat, sikerült is a visszavonulás. Gyorsan bezárták a trónterem ajtaját, s eltorlaszolták.

Torzonborz kiabált diadalmasan, biztatta a katonáit.

– Menekülnek! Hahaha! Mindent felgyújtani! Hahaha! Ajtót betörni!

Bent némán hallgatták, hogy nagy robajjal törik az ajtót.

138

A felmentő sereg

A Király a vadkörtésnél járt, óvatosan lépegetett, jobbra-balra figyelgetett, hogy nincs-e ellenség? Csend volt, hajnal volt, a madarak ébredtek, s vidám csicssergéssel köszöntötték a napot.

A Király megtorpant, feszülten figyelt, mert a madárscicssergés mögött különös, furcsa és nyugtalanító hangokat hallott.

A hang tompa volt, mintha a föld alól jönne.

– Jajajajajaj! Jajajajaj! Hej! Haj! Jajajajaj!

– Hát ez meg mi? – morgott a Király. Utóvéd? Őrjárat? Így sose érek Petrencéhez!

Kihúzta a kardját, s bátran kiugrott az útra.

– Bújj elő, te nyivákoló nyavalyás! Hol vagy? Állj a kardom elé! Leváglok! Hol vagy?! Ki vagy?!

A föld alól most már értelmesebb beszéd jött.

– Itt vagyok! Jaj! Én vagyok! Jaj! – panaszkodott a hang.

A Király közelebb óvakodott.

– Ki az az én? És hol vagy?!

– Hát én! Süsü! És itt vagyok a veremben, jaj!

A Király nem hitt a fülének, gyorsan visszadugta a kardját, és boldogan felkiáltott.

– Süsü!! Süsükém!! Ó, de boldog vagyok! Hát nem haltál meg?

– Nem haltam meg, és én is boldog vagyok! De már nem bírom sokáig! Teljesen elzsibbadt a karom! És egy vacak karó átfúrta a talpamat! Jajajaj, nekem végem van! De azért örülök, hogy megtaláltál!

A Király lenézett a verembe, ahol Süsü függeszkedett a két kitámasztott karján. A hegyes karók már ott meredeztek egy centire tőle, s az egyik átfúrta a talpát.

– Tarts ki még egy kicsit, Süsükém! Mindjárt kihúzlak!

– Jó... – nyögte Süsü. – De ugye, mindjárt kihúzol?

– Mindjárt, mindjárt... ezt a kötelet átkötöm a hónod alatt, így ni!

A Király áthúzott egy hosszú kötelet Süsü hóna alatt, megcsomózta, majd a másik végét egy lehajlított fa csúcsához csomózta. Erősen belecsimpaszkodott a meghajlított fába.

– Háromig számolok! Háromra engedd el a falat!

– Jó. Számolj... – nyögte Süsü.

A Király háromig számolt, majd elengedte a fa csúcsát. A fa kiegyenesedett, s kirántotta Süsüt a veremből. Süsü nagy robajjal, ágreccsegéssel, nyögéssel kijött a gödörből, s letottyant a szélére.

139 140

– Hopp! Jaj! Kint vagyok! De jött velem ez a vacak karó is, ami a talpamba fúródott! Jaj, de nagyon belefúródott a talpamba! Jaj! Nagyon fáj! Nagyon fáj!

– Várj! – biztatta a Király. – Mindjárt kihúdom! Így ni! HoooÓ! Hopp! Kint van!

S kirántotta a karót Süsü talpából. Bekötözte egy kendővel.

– Jaj, Süsükém, hogy léptél bele a verembe? Mért nem nézel a lábad elé?

– Nem tehetek róla – siránkozott Süsü. – Nem vettem észre! Ki ásta a vermet?

– Torzonborz!

– Torzonborz? – csodálkozott Süsü. – És direkt nekem ásta, vagy csak úgy? Jaj, a lábam, nem tudok ráállni! Jaj, de fáj!

A Király nógatta Süsüt.

– Süsükém! Muszáj felállnod! Torzonborz direkt neked ásta a vermet! Szedd össze magad, mert nagy baj van!

– A fájós lábamnál is nagyobb baj van?

– Annál is nagyobb! Míg te a veremben csücsültél, Torzonborz megtámadta a várat! És félek, hogy már el is foglalta! Jaj, nagyon félek!

Süsü nyögve felállt.

– Akkor gyerünk! Na, megállj csak, te gaz Torzonborz! Jaj! Csak ne lennék ilyen bicegős! Jaj, jaj! De azért ugye kitalálunk valamit?

– Kitalálunk, csak időben odaérjünk! – tűnődött a Király.

A Király Süsüt a vár alatt hagyta egy nagy bokor mögött, s meghagyta neki, hogy üljön nyugodtan és várjon.

– Jó – mondta Süsü. – Várok. Csak hozd az ellenséget!

A Király óvatosan bement a várkapun, szomorúan látta a nagy dúlást, a felgyújtott házakat, a betört ablakokat.

Torzonborz egy csapat katonával a trónterem ajtaját feszegette, buzogánnyal püfölték, karddal hasogatták. A többi katona fosztogatott, boroshordókat nyitogatott, ettek-ittak, dúltak, raboltak.

A Király fejében megszületett a haditerv. „Ez az! – mormogott. – Egyenként elcsalom őket! Ezekkel a borostömlőkkel kezdem!”

Odakiáltott a fosztogatóknak.

– Hé! Gyáva boroskancsók! Hé! Itt vagyok!

– Hát ez meg hogy került ide? Hát ezt még hogy nem vágtuk le? – csodálkozott az egyik marcona katona.

– Semmi baj, most levágjuk! Utána! – kurjantott a másik marcona katona. – Várj meg! Hadd vágjalak le!

S futottak a Király után.

141

Mikor a nagy bokorhoz értek, a Király beszólt Süsünek.

– Süsü! Itt az első szállítmány! Kapd el őket! Én megyek és hozom a többit!

Süsü kinyúlt a bokorból, s elkapta a két marconát.

– Hopp! Megvagytok, gyáva nyulacskáim! Gyertek csak! Nem fogtok többet futkározni! Voltatok már kötözött sonkák? He?

A Király odacsalta a többi marcona katonát is. Süsü pedig megkötözte őket, s lefektette a nagy bokor mögé.

– Itt nyöghettek! De teljesen felesleges! – mondta nekik.

Végül már csak Torzonborz maradt, aki annyira elvakult a nagy támadástól, hogy nem vette észre katonái eltűnését. Buzogánnyal verte a trónterem ajtaját, s üvöltözött félelmetesen.

– Kinyitni! Kinyitni! Mindenkit miszlikbe aprítok! Mindenkit levágok! Nincs irgalom! Nincs kegyelem! Én vagyok a legnagyobb!

A Király közelebb ment, s rászólt.

– Add meg magad, te legnagyobb kutya!

Torzonborz háborodottan ordibált tovább.

– Ki mer így beszélni?! Ki az? Ki az?

– Én vagyok az, a Király! Te legnagyobb tolvaj! Te, gyerekek ijesztgetője! Te, legnagyobb bajkeverő a világon! Most leszámolunk!

A Király csengő hangjára lassan kinyílt a trónterem ajtaja, s kidugta rajta a fejét a Kiskirályfi! Majd szélesebbre tárta az ajtót, s kirohant bátran, a kardját forgatva.

– Itt a felmentő sereg! Hajrá! Üsd vágd!

Kijött az Öreg Király is, s megvetően nézett a kiabáló Torzonborzra.

– Fogjátok el ezt a torzonborz madárijesztőt!

Torzonborz toporzékolt és torkaszakadtából üvöltött.

– Engem nem lehet elfogni! Én király vagyok!

– Dehogynem lehet! – mondta a Király. – Fogoly vagy!

Várj csak, kilőlek ezzel a lándzsavetővel! Mehetsz a hadseregged után!

Ráfektette Torzonborzot a lándzsavetőre, s kilőtte. Zúgva szállt a nagy király, csak úgy lebegett a szakálla.

142

Kijött mindenki a trónteremből. A Kiskirályfi büszkén simult az apja mellére.

– Nem adtuk meg magunkat! Megvédtük a várat!

– Büszke vagyok rád, fiam! – mondta a Király.

Végül előbújt a Kancellár is, a szakállát simogatva.

– Időben jött felség! – mondta, majd körülnézett. – De hol van a felmentő sereg?

A Király vidáman nézett rájuk, majd mosolyogva így szólt:

– Süsü a felmentő sereg! Ott van a bokor mögött, éppen kötözött sonkát csinál az ellenségből!

A Kiskirályfi hatalmasat kiáltott, nevetett meg ugrált örömeiben.

– Süsü él? Süsü él? Süsüém! Jövök! S futott a bokor felé.

Ment utána mindenki, hogy üdvözölje Süsüt, a felmentő sereget.

Süsü éppen Torzonborz királyt kötözte gúzsba, s vidáman rikkantgatott közben.

– Gyere, te repülő majom! Te vécékefefejú! Te sündisznófejű! Te ástad a vermet? Mi? Most a markomban vagy! Azt csinállok veled, amit akarok! Földhöz is vághatlak! Vagy beledughatlak a vízbe! Melyiket választod? Most egyelőre felakasztalak ide az ágra a gallérodnál fogva, hogy el ne fuss!

Torzonborz kapálózott, rugdalózott az ágon.

– Jaj, anyucikám, haza akarok menni! Hadvezérem! Kancellárom! Nem akarok itt lógni! Jajajaj!

Ekkor ért oda a Kiskirályfi, és rögtön Süsü nyakába borult.

– Süsü! Süsüém! De jó, hogy élsz! Úgy örülök neked!

Süsü vidáman mosolygott, simogatta a Kiskirályfi hátát.

– Örülök én is, hogy élek, Kiskirályfi! Nagyon örülök!

Odajött az Öreg Király is, nézegette Süsü lábát.

– Köszönjük neked, Süsü, hogy megmentettél! Mi van a lábaddal? Megszúrt valami?

Süsü rámosolygott az Öreg Királyra is.

– Meg! De most már nem fáj annyira! Tudod, öreg felség, beleestem egy verembe, de a Király kiszabadított! Megmentette az életemet is! A nagy eszével kihúzott a veremből, utána meg elcsalta az ellenséget!

– Tényleg, az ellenség – lépett oda a Kancellár is a szakállát simogatva. – Mit csináljunk vele?

– Aprítsuk tejbe! – javasolta Süsü.

– Egyék meg a tejbegrízt! – kiáltotta a Kiskirályfi.

– Segítsenek a kőtörőknek és favágóknak! – indítványozta a Kancellár.

– Jó ötlet. Az országukat meg majd én eligazgatom – mondta a Király.

143

Süsü és a Sárkánylány

Süsü motoszkált a várudvaron, tett-vett, söprögetett, törölgetett, mivel nem szeretett tétlenül üldögelni, közben dudorászott, mert jó kedve volt és magában beszélt, mivel nem volt ott senki.

– Dajdajdaj-dada dajdajdaj! Pszt! Alszik mindenki... Nem baj. Én nem vagyok álmos. Letörlöm ezt a szökőkutat. Na, gyere, te buta hal, csak megsimogatlak! Jaj, egy vödör! Pszt!

Felrúgta a vödört, a vödör csörömpölt, de nem ébredt fel senki, ebéd utáni álmát aludta az egész vár.

Süsü mosolyogva fülelt, innen is, onnan is egészséges horkolás hallatszott. Az egyik olyan volt, mint egy finoman zümmögő óraszerkezet, a másik meg olyan, mint egy fűrész, amely megakadt egy göcsörtös fában.

– Itt alszik a Pék... ez meg a Kancellár!

Egyszer csak távolból valami hang közeledett, valami süvítés! Süsü felkapta a fejét, felnézett az égre, mert onnan hallatszott a süvítés. A süvítés egyre erősödött, még az ég is elsötétedett.

Süsü nyugtalanul forgatta a fejét, s motyogva szólt.

– Mi ez? Mi ez a süvítés? Csend legyen! Nem hallod?!

Ám az a valami nem hallotta, most már nem is süvített, hanem zúgott, mint a szélvihar, egyre közeledett, már itt is volt, s bumm, becsapódott a szökőkútba!

A szökőkútban a hal egyből behúzta a fejét, ami nem is csoda, hiszen az a valami pont telibe találta!

Süsü óvatosan nézte, bámulta a szökőkútba fészkelő valamit.

– Ez süvített! Ez a kő! De végre csend van...

Egy hatalmas kő ült a szökőkútban, mint valami óriási tojás a fészekben.

Ebben a pillanatban felébredt a Pék, s vékony hangon méltatlankodott.

– Mi van?! Mi ez a lárma?! Már aludni se hagyják az embert! Pedig olyan szépet álmodtam! Olyan zseniálisat álmodtam! Megálmodtam az egyenes kiflit!

Süsü a fejét ingatta s motyogott, hogy nem én voltam, de senki se figyelt rá.

A Csizmadia is felébredt, s mérgesen morgott.

– Mi a csuda ez?! He? Földrengés? Mennydörgés? Hiszen süt a nap!

A Kancellár is kidugta a fejét az ablakon, s mérgesen leszólt.

– Mi van itt? Illetve ott?!

Süsü buzgón magyarázott.

144

– A Pék újítást álmodott! Megálmodta az egyenes kiflit!

A Kancellár mérgesen legyintett.

– Badarság! A nyavalya se kíváncsi a Pék lüke álmaira! Valami zúgást hallottam! Valami süvítést hallottam! És utána egy óriási becsapódást! És arra vagyok kíváncsi, hogy az mi volt!

Az Írnok is kidugta a fejét.

– Igen! Valami határozottan csattant! Én is hallottam!

Süsü forgatta a fejét ide-oda, majd végre észbe kapott.

– Ja! A zúgás meg a csattanás? Azt én is hallottam! De nem kell félni! Az csak egy kő volt! Egy nagy darab kő! Ott fekszik a szökőkútban.

Mindenki a szökőkutat bámulta, ahol a nagy darab kő feküdt, de senki se mert közelebb menni.

A Kancellár megunt a báméskodást, ráparancsolt az Írnokra.

– Írnok! Írnok! Menj oda és nézd meg!

Az Írnok elindult, de közben morgott.

– Megyek... De miért én? Miért nem a hadsereg? És ha robban?

Lent Süsü mosolygott bátorítóan.

145

– Gyere, ne félj! Csak egy darab kő! Nem hiszem, hogy robban.

Az Írnok kihúzta magát, abbahagyta a morgást, s dölyfösen válaszolt.

– Ki fél? Ki fél? Gyere csak ide, emeld meg! Hadd nézzem, mi van rajta?

Süsü odament a szökőkúthoz, megemelte a követ.

– Tessék, megemeltem!

Az Írnok figyelmesen vizsgálta a követ, közel hajolt, már nem félt, inkább kíváncsi volt, hogy mi az istencsudája lehet ez? Hümmögött meg dűnnyögött tudálékosan.

A Kancellár megunt, s rákiáltott.

– Mi van rajta?

Az Írnok tovább fontoskodott.

– Na, nézzük csak... itt van rajta egy pecsét... Sárkánypecsét! Hm! Valódi sárkánypecsét! És mintha valami írás is lenne rajta!

A Kancellár már nagyon türelmetlen volt, dühösen sürgette az Írnokot.

– Olvasd el, hogy mi van rajta! Olvasd már!

De az Írnok nem hagyta magát sürgetni. Összeráncolta a szemöldökét, s hivatalos hangon így válaszolt.

– Hangosan?! És ha titkos?!

Ezen a Kancellár is eltűnődött, hogy mi van, ha tényleg titkos? Töprengett, majd kiadta a parancsot.

– Mindenki fogja be a fülét!

Ez már tetszett az Írnoknak, mert nem is jó az, ha mindenféle népség meg bámészkodó hallgatja a hivatalos, titkos írásokat. Fensőbbségesen megismételte a parancsot.

– Nem hallgatózni! Csak semmi fülelés!

Majd mikor ellenőrizte, hogy mindenki befogta-e a fülét, hangosan elolvasta, hogy mi van a kőre írva.

– Na lássuk csak! Az van ide írva, hogy „Süsü azonnal jöjjön haza! Meg kell házasodnia! Ha nem jön, szétrombolok mindent! Aláírás: A Sárkányok Királya!”

Az Írnok egy pillanatra ellágyult, érzelmesen sóhajtott.

– Levél! Szerelmes levél...

Majd rászólt a fülüket befogókra.

– Levehetitek a kezeteiket!

De ez nem volt olyan egyszerű dolog, mivel nem hallották, hiszen befogták a fülüket. Az Írnok dühösen mutogatott, hogy vegyék már le a kezüket, mert elzsibbad!

A Pék értette meg először, levette a kezét, majd sorban meglökdöste a többi.

146

– Na, nem hallod? Leveheted a kezed!

Az Írnokhoz fordult kíváncsian.

– Mi van? Mi van a titkos levélben?

Az Írnok fontoskodva vetette oda.

– Bár nem tartozik rátok, de elmondom. Süsünek írt az apja, hogy menjen haza megházasodni! Mert különben kő kövön nem marad!

A Csizmadia elmerengett, s érzelmesen felsóhajtott ő is.

– Ó, szerelmes levél! Micsoda szenvedély! Kő kövön nem marad! Ez igen! És ki írta? A menyasszony?

Az Írnok dühösen legyintett.

– Süsü apja írta! Most mondtam! A menyasszony még ismeretlen!

A Pék kotnyelesen azonnal beleszólt a vitába, éles fejhangon bizonygatta, hogy neki van itt a legtöbb esze!

– Én mondom nektek, mert énnekem van itt a legnagyobb fantáziám, vagyis eszem, hogy biztosan találtak valami huszonnégy fejű szörnyet, aki pártában maradt! És azt akarják rásózni!

A Kancellár befogta a fülét ennyi zagyvaság hallatára, s bement a trónterembe.

Az Írnok is otthagya a fecsegő, locsogó népséget, s a Kancellár után sietett.

Süsü eddig némán állt, kétségbeesetten erőlködött, fülelt, hogy megértsen valamit! Nem értett semmit az egészből.

– Mit beszéltek? Miről beszéltek? Hova menjek? Minek menjek? – kérdezte panaszos hangon.

– Pedig világos, mint egy pofon! – mondta a Csizmadia.

– Vőlegény leszel!

– Hogy repül az idő! – kottyantott közbe a Pék. – Neked is lesz menyasszonyod! Mégpedig huszonnégy fejű!

A Csizmadia rögtön vitába szállt vele.

– Á, nagyon ritka ám a huszonnégy fej! Nagyon ritka! Inkább három fej a divat!

A Pék se hagyta magát, így rikkantott.

– Az is elég! Asszonyfejből három is elég!

Süsü elszontyolodva motyogott, búsan ingatta a fejét.

– Három?! De hát én, de nekem csak egy van...

De már senki se figyelt rá, folytatták a vitát, a locsi-fecsit, a szócséplést és szószaporítást a házasságról.

– Nincs nagyobb csapás, mint a házasság! – jelentette ki a Pék.

A Csizmadia egy pillanatig elgondolkodott, majd azt mondta:

– Nem! A földrengés nagyobb csapás!

147

Ám a Pék nem hagyta magát.

– A házasság a legnagyobb csapás! Még a földrengésnél is nagyobb!

A Csizmadia dühös volt, hogy így letorkolták. Legyintett meg hadonászott s mérgesen mondta.

– Lárifári! Akármilyen csapás, mindenkinek meg kell házasodnia! Az emberek emberlányt vesznek el, a sárkányok meg sárkánylányt! Mindegy, hogy hány fejűt!

A Király a trónteremben ült a trónszéken, egy nagy könyvből oktatta a Kiskirályfit.

– Olvasom, figyelj!

A Kiskirályfi bólintott, hogy figyel, bár a szeme máshol járt, elkalandozott az eszével együtt.

A Király megköszöri a torkát, s olvasott.

– A legelső ember a király! Mindenki köteles neki engedelmeskedni! Érted?

– Igen, papa! – felelte a Kiskirályfi. – A mama is köteles?

A Király hümmögött, a torkát köszöri, majd kibökte.

– A mama is! Folytatom!

Ekkor kopogtattak az ajtón, s becsörtetett a Kancellár az Írnokkal a nyomában.

– Felső királyom... hm, kisérség! Most kaptunk egy különleges levelet... Kisérség, nem akarsz játszani menni?

A Kiskirályfi toppantott.

– Nem akarok! A legelső ember a király! És egyszer én is király leszek. Milyen levelet kaptunk? Honnan kaptuk?

– Az égből! – mondta az Írnok.

– Honnan?! – kérdezte csodálkozva a Király.

A Kancellár ravaszul mosolygott.

– Onnan, onnan, az égből! A Sárkányok Királya írta! Hm, bár én inkább nevezném táviratnak vagy még inkább sürgönynek! Mivel nagyon gyorsan jött!

148

Az Írnok fontoskodva fűzte hozzá.

– Vagy inkább expresszlevélnek!

A Király ide-oda kapkodta a fejét, s mérges volt, mivel nem értett egy kukkot se az egészből.

– Lárifári! Kotty belé szilvalé! Mit írt a Sárkányok Királya?!

A Kancellár összeszedte magát, meghajolt tisztelettudóan, és komoly hangon válaszolt.

– Azt írta, fenség, hogy Süsünek haza kell mennie házasság céljából, különben kő kövön nem marad!

Ezt se értette a Király, csodálkozva kérdezte.

– Süsünek? Házasság céljából?

A Kiskirályfi se értette, türelmetlenül rángatta a Kancellár köpenyét.

– Hová kell menni Süsünek? Minek a céljából?

A Kancellár idegesen elrántotta a köpenye szélét, s foghegyről válaszolt.

– Haza! Hm. Nem akarsz mégis ipiapacsozni?

A Kiskirályfi dühösen toppantott.

– Nem akarok! És hova haza? Süsünek itt van az otthona! Ugye, papa? Te mondd meg! Te vagy a király! Te vagy az első ember! Te még a mamának is parancsolsz! Miért kell elmennie Süsünek? Miért külditek el Süsüt?

A Kiskirályfinál eltört a mécses, keservesen sírt, zokogott, potyogtak a könnyei, mint a jégeső.

A Király értetlenül és idegesen forgatta a fejét, zavartan simogatta a Kiskirályfit, hümmögött meg krákogott.

– Senki se küldi el Süsüt! Ne bőgj már! Kancellár! Hallottad! Senki se küldi el Süsüt! Találj ki valamit!

A Kancellár méltóságteljes képet vágott.

– Gondolkodom, felség!

A Kiskirályfi keservesen felzokogott, mindnyájan idegesen hallgatták a sírást, pislogtak és tekergették a fejüket.

A Király szólalt meg végül.

– Te pedig menj a felséges anyádhoz! Ne zavarj minket! Így nem lehet gondolkozni!

A Kiskirályfi nem hagyta magát, nem hagyta abba a sírást sem, zokogva kiabálta.

– Én is gondolkozni akarok! És nem akarom, hogy Süsü elmenjen! Nem akarom!

A kiabálásra a Király méregbe gurult, szigorúan szólt rá a fiára.

– Jó, jó, mondtam már, hogy nem megy el! Csak te menj el azonnal, mert szétmegy a fejem! Ez parancs!
A király parancsa!

149

A Kiskirályfi szipogott, de elindult az ajtó felé szipogva és motyogva.

– Parancs, parancs! Mindenki a kisebbnek parancsol!

Mikor kiment az ajtón, mindenki felsóhajtott. A Király sóhajtva mondta a Kancellárnak.

– Törd a fejed, Kancellár, hogy hogyan mászunk ki ebből a kutyaszorítóból!

– Töröm, felség! Csak egy pillanat türelmet kérek, s mindjárt kitalálom! – mondta a kancellár, s fel-alá járkált a trónteremben.

Közben lent a várudvaron tovább folyt a vita Süsü házasságáról. Járt a nyelvük, járt a szájuk, folyt az etyelepetyele meg a locsi-fecsi!

Befutott a két favágó is, és mikor meghallották a hírt, mérgesen förmedtek Süsüre.

– Na, az nem lesz jó, ha elmegy Süsü! Hallod, Süsü? A téli tüzelő még nincs behordva! Hogy képzeled?!

A Második Favágó is vakkantott.

– Várjunk csak azzal a házassággal!

Süsü némán ingatta a fejét, hogy nem, hogy ő nem is akar, de senki se figyelt rá, folytatták a szócséplést.

A Csizmadia a fejére csapott.

– Az ám! És a tető is lukas! Jönnek az őszi esők és beázik! Ki csinálja meg? Süsü, nem mehetsz sehová!

Süsü újra a fejét ingatta, hogy nem, nem, esze ágában sincs, de senki se törődött vele, fújták a magukét.

A két zsoldos csörtetett be az udvarra, s mikor meghallották, hogy mi az újság, szúrósan néztek, s mérgesen szóltak.

– Hogyhogy el akarsz menni? A hadseregnek szüksége van rád! Nem mehetsz sehová! – ripakodott rá az Első Zsoldos.

– Punktum! – mondta zordonul a Második Zsoldos.

Süsü kétségbeesetten kiáltott fel, végre megjött a hangja.

– De ki mondta, hogy én el akarok menni?

Majd a trónterem ablakához rohant, s bekiáltott.

– Királyfi! Felség! Én nem akarok elmenni! Ez az én otthonom! Védj meg, Királyfi! A barátom vagy, mindig azt mondtad! Ne küldjete el... Nekem itt van az otthonom, te mondtad! Brühühühühü!

Mindnyájan az ablakra néztek, a Kancellár a szakállát sodorgatta, az Írnok köhintgetett, a Király hümmögve rászólt Süsüre.

– De hát ki akar elküldeni, Süsükém?!

Süsü panaszosan ingatta a fejét, befelé is szólt, meg kifelé is integetett.

– A népek itt azt mondják, hogy el kell mennem megházasodni... ne küldj el, Királyfi! Én nem akarok megházasodni!

A Király hümmögött, majd kicsit felemelte a hangját, mert mára már elege volt a sírásból, az előbb a Kiskirályfi, most meg Süsü!

– Ne bőgj már! Így nem tudunk gondolkozni! Éppen azon törjük a fejünket a Kancellárral, hogy valamit kitaláljunk!

Süsü abbahagyta a bőgést.

– Jól van, nem bőgök, csak aztán jól törjétek a fejeteket és találjátok ki, hogy én ne menjek el!

Azzal eltrappolt az ablaktól.

Bent a teremben felsóhajtottak, majd a Király sürgetően nézett a Kancellárra.

– Nos, Kancellár, rajtad a sor! Ki kell találni valamit!

A Kancellár ravaszul hümmögött meg krákogott a szakállát simogatva.

– Már ki is találtam! – jelentette ki büszkén. – Világos volt, hogy ki fogom találni! Hogy én fogom kitalálni! Persze, a felséged jelenlétében! – tette hozzá óvatosan, hogy enyhítsen valamit a hencegésen.

– Mondd már, hogy mit találtál ki a jelenlétemben!

– Azt találtam ki, hogy időt kell nyerni! Mert ki időt nyer, az életet nyer! Nekünk pedig most nyerni kell, mert különben – ahogy a Sárkányok Királya megüzente – kő kövön nem marad!

A Ravasz Kancellár nagy büszkén nézett a Királyra, hogy mit szól hozzá, hogy milyen jól kitalálta!

A Király tovább ráncolta a homlokát, nem nagyon értette, hogyan kell időt nyerni.

– Időt kell nyerni... De hogyan nyerünk időt? Mivel húzzuk az időt, azt mondd!

A Kancellár diadalmasan mosolygott.

– Diplomácia! Egy kis fortély, egy kis fondorlat! Meg egy kis ravaszság! Formaság és etikett! Illetlan és hagyomány! Ősi szokásjog! Megkeverjük a kártyát – semmiség! Kézügyesség, hideg ész. Diplomata hókuszpókusz! Egy-két trükk és finom csapda! Vagyis húzzuk az időt, hehehe!

Zúgott a fejük a Kancellár szónoklatától. A Király és az Írnok leplezetlen csodálattal nézte a ravaszul mosolygó, szakállát simogató Kancellárt. Az kiélvezte a csodálatot, fel-alá járkált peckesen, mint egy páva. Majd odavetette az Írnoknak.

– Írnok! A sárkánykódexet! Benne van az összes trükk, ami meg nincs benne, az itt van a fejemben! Hehehe!

151

Az Írnok odahozta a hatalmas sárkánykódexet, rátette az állványra. A Kancellár elmerülten lapozgatott benne, s motyogott az orra alatt.

– Hm, nem jó... ez se jó... ez az! Megvan! Megvan a megoldás, felség!

S megmutatta a kódexlapot.

Megnézték, hogy mi van a kódexlapon, s a Király összeborzongott.

– Brr, de ronda! Mi ez?

A Kancellár kuncogott.

– Az a jó, ha ronda! Ez, felség, a jegyajándék! Ezt a jegyajándékot a vőlegény adja a menyasszonynak!
De!

A Kancellár felemelte a mutatóujját. Mindnyájan a mutatóujjra néztek.

– De? – kérdezte a Király.

– De ez a jegyajándék készülhet egy évig is! – bökte ki ravaszul a Kancellár.

Majd megint felemelte a mutatóujját, megint megbámulták.

– Viszont az etikett szerint gyorsan válaszolni kell a Sárkányok Királyának. Hogy ne türelmetlenkedjék.
Világos. Írnok!

– Itt vagyok – szólalt meg az Írnok.

– Válaszlevél! Írjad, diktálom!

Az Írnok gyorsan tollat ragadott, s várta a diktálást.

A Kancellár megint fel-alá járkált a trónteremben, s diktálta a válaszlevelet.

– Cím: Sárkányok Földje. A Sárkányok Felső Királyának. Palota. Díszkapu. Egyes postaláda. Örömmel vettük felséged megtisztelő levelét. A vőlegénnyel együtt. Süsü azonnal hazaindul, mihelyt kész lesz a méltó jegyajándékkal, ahogy az a sárkánykódexben meg van írva! Addig is maradunk felséged híve, aláírás, dátum, pecsét!

Az Írnok lekörmölte a levelet, összehajtogatta.

– Süssüt meg addig felkészítjük a vőlegénységre! Érti már, felség?

– Hát... – mondta a Király. – Készítsétek fel! Csináljátok!

Az Írnok levitte a levelet az udvarra, ráragasztotta a nagy kőre, majd odahívta Süssüt.

– Süssü! Gyere ide! Válaszlevél! Expressz-ajánlott! Dobd vissza!

– Jó – mondta Süssü. – Visszadobom. Merre?

– Amerről jött! – mondta az Írnok.

Süssü felemelte a követ, meglóbálta, majd teljes erőből eldobta. Zúgva szállt a nehéz kő, majd eltűnt az égen.

A Kancellár hívatta a két favágót, elmagyarázta, lerajzolta nekik, hogy milyen bábut készítsenek.

– Szépen kifaragjátok a lábát, a kezét, és csináltok neki három fejet.

– És hol legyen a három fej? – kérdezte az Első Favágó.

152

– Hogyhogy hol legyen? Hát a nyakán! Vagyis csináltok neki három nyakat is! De nehezen értitek!

Ha nehezen is, de megértette a két favágó, hogy milyen bábut kell kifaragniuk. Neki is álltak rögvést, s amikor elkészültek, jelentették a Kancellárnak.

A Kancellár az Írnokkal a hátsó udvarba ment, mert meghagyta a favágóknak, hogy oda dugják el a bábut, nem kell hogy minden szájtáti alak lássa!

– Itt van a bábu! – mondta az Első Favágó.

Az Írnok elborzadva nézte.

– Anyám! De ronda – suttogta.

– Igyekeztünk! – büszkélkedett a Második Favágó.

– Mindent beleadtunk! – hancegett az Első Favágó.

A Kancellár körbejárta a bábut.

– Igen, igen... a külalak jó! A méret jó! A frizura jó!

Az Írnok megint megborzongott.

– Súrolókefe! Mint három súrolókefe! Brr, de ronda!

A Kancellár türelmetlenül vetette oda.

– Persze, hogy három! Hiszen háromfejű! Favágók!

– Igenis! – kiáltották a favágók.

– Jó munkát végeztetek! Elmehettek! De senkinek egy szót se! Titok! Az egész akció titok!
Megértettétek?

– Megértettük! – harsogták a favágók, és elmasíroztak.

Az Írnok tűnődött, töprengett, majd megkérdezte.

– Titok? Miért titok, Kancellár?

A Kancellár nagyon ravasz képet vágott, a szakállát simogatta, hümmögött, meg krákogott.

– Minden titok! Amit mi csinálunk, az mind-mind titok! Mégpedig azért, hogy ne kotyogjon bele minden szájtáti meg bámész alak! Elég, ha 153csak engedelmeskednek! Kotyogás nincs! Csak engedelmeskedés! Másodszer meg azért titok, mert nagy terveim vannak ezzel a bábuval! És nagy terveknek nem szabad kiszivárogni! Mégpedig az a nagy tervem, hogy ez a bábu kettős célt szolgál! Érted?

– Nem – rázta a fejét az Írnok.

– Na, figyelj, elmagyarázom! De aztán tartsd a szádat! Semmi fecsegés, semmi locsogás!

– Semmi fecsegés, semmi locsogás! – préselte össze a száját az Írnok.

A Kancellár elégedetten bólintott, majd elmagyarázta a nagy tervet.

– Ravasz terv! Pompás terv! Ezt a bábút kinevezzük a menyasszonynak! Vagyis azt mondjuk Süsünek, hogy ilyen csúf a menyasszony, mivel hogy őt ábrázolja! Így aztán elveszük a kedvét a házasságtól, ha véletlenül mégis meg akarna házasodni, és el akarna menni innen! Érted már?

Az Írnoknak felcsillant a szeme, ravaszul bólogatott ő is.

– Értem már! Óriási terv! Lelki hadviselés! Nagyon ravasz!

– Na jó – mondta elégedetten a Kancellár. – Csak semmi hízelgés. Hívd ide Süsüt, kezdjük az udvarlási leckéket.

Az Írnok elindult Süsüért. Útközben találkozott a Pékkel, megkérdezte tőle, hogy nem látta-e Süsüt.

– De láttam! – mondta a Pék. – Ott sepri az udvart. Miért keresed? Mit csináltok itt a hátsó udvarban?

– Semmi közöd hozzá! – mondta szigorúan az Írnok. – Itt titkos oktatás folyik. Menj a dolgozdra, és ne mászkálj erre!

– Jól van, jól van – motyogta megsértődve a Pék. – Mi a nyavalya lehet olyan titkos?

Az Írnok megtalálta Süsüt.

– Süsü! Süsü! Gyere! Gyakorolnod kell az udvarlást!

Süsü vidáman baktatott az Írnokkal.

– Megyek, megyek. De kivel gyakoroljam? Veled?

– Nem velem! – mondta az Írnok mérgesen. – Majd meglátod. Ott van! Megérkeztünk!

Süsü megtorpant, elborzadva nézte a háromfejű bábut.

– Hú, de csúnya! Ki ez?

A Kancellár ravaszul somolygott, majd szigorúan mondta.

– Ez a menyasszonyod! Illetve őt ábrázolja! És kezdjük a gyakorlást!

– De nekem nem kell ilyen csúnya menyasszony! Nekem semmilyen menyasszony nem kell! – tiltakozott Süsü. – Azt mondtátok, hogy nem kell megházasodnom! Azt ígértétek!

A Kancellár elégedetten kuncogott magában, majd szigorú képet vágott.

154

– Lárifári! Persze, hogy nem kell! De gyakorolni kell! Hogy azt mondhassuk a Sárkánykirálynak, hogy mi mindent megtettünk! Érted már? És különben is, nem árt, ha megtanulsz egy-két illemszabályt! Meg az etikettet!

– Nem bánom... – egyezett bele Süsü. – Egy-két illemszabály nem árthat.

– Helyes! – mondta a Kancellár. – Most menj ki, aztán gyere be. Aztán először meghajolsz, s utána azt mondod: Üdvözöllek, szép virágszál, hogy aludtál, hogy utaztál?

Süsü kiment, majd bejött, meghajolt.

– Eddig jó! – mondta a Kancellár. – Most mondd a szöveget!

De Süsü csak állt.

– De melyik fejének mondjam? – makacskodott Süsü.

A Kancellár végre megértette, hogy mi a Süsü baja.

– Melyik fejének, melyik fejének! Mind a háromnak! Meg kell szoknod, hogy három feje lesz a menyasszonyodnak! Hehe! Na, mondjad! Én meg elbújok ide a bábu mögé.

Süsü nagy levegőt vett, s elhadarta a szöveget. Igyekezett mind a három fejnek mondani, de közben meg igyekezett, hogy ne nézzen rájuk.

– Üdvözöllek szép virágszál, hogy aludtál, hogy utaztál...

A Kancellár a bábu háta mögül vékony, női hangon válaszolt.

– Köszönöm, te szép lovag! Köszönöm a bókokat! Mi a neved, bájos ifjúúúú?

Süsü bután ránézett a bábura, s megkérdezte.

– Az én nevem?

A Kancellár mérgesen kinézett a bábu mögül.

– A tied hát! Nem is az enyém! Na, halljuk!

Süsü zavartan eldadogta a nevét.

– Süsü... vagyis ez a nevem, illetve így hívnak... Süsünek.

A Kancellár legyintett.

– Kicsit bátrabban! De különben jól van. Figyelj! Most következik a második lecke! Dicsérd meg a hajamat!

Süsü megint bután nézett.

– A tiédet?

A Kancellár mérgesen fújtatott.

– Ó, ó, ó!

Az Írnok először kuncogott, majd ő is azt mondta mérgesen, hogy ó, ó, ó,!

A Kancellár összeszedte magát, és szelídebben magyarázott.

– Nem az enyémet! Hanem a menyasszonyodét! Érted?

Süsü tétován bólogatott.

– Értem... És mit mondjak?

155

A Kancellár nem sokat gondolkozott, hiszen a kisujjában volt minden szöveg és fortély, illetan és udvarlás.

– Mondd azt, hogy a hajad olyan hullámos, mint a tenger! A szemed, mint a kék tó! A hangod meg, mint a szellő susogása! Rajta! Hadd halljam!

A Kancellár újra elbújt a bábu mögé. Süsü meg eldarálta a szöveget.

– A hajad olyan, mint a tenger, a szemed, mint a kék tó, a hangod, mint a szél!

A Kancellár vékony hangon kiszólt a bábu mögül.

– Köszönöm, te deli vitéz! Érzem, a szíved értem dobog!

Majd kijött a bábu mögül, s rendes hangon folytatta az oktatást.

– Most következik a harmadik lecke! Figyelj! Megkéred a kezemet!

Majd látta, hogy Süsü beszédre nyitja a száját, gyorsan megelőzte.

– Nem az enyémet! Hanem a menyasszonyodét!

De Süsü mégiscsak megszólalt.

– De én nem akarom ilyen csúfság kezét megkérni!

A Kancellár összekacsintott az Írnokkal, hogy pompás, pompás, alakul a nagy terv, minden a legjobb úton van!

– Az a jó, ha nem akarsz! – súgta a Kancellár, hogy csak az Írnok hallja. Majd hangosan így folytatta. – Lárifári! Mondd csak szépen: Nincs más vágyam a világon, legyél enyém, szép virágom! Söhajtoztam eleget, megkérem a kezedet!

Süsü egy nagyot sóhajtott, majd sóhajtván mondta.

– Ha muszáj... Söhajtoztam eleget, megkérem a kezedet! És ha nem adja nekem a kezét? És ha nem akar hozzám jönni?

A Kancellár megint összekacsintott az Írnokkal, s heherészve suttozta:

– Az a jó! Hehehe!

Majd hangosan így folytatta.

– Az már nem a te bajod! Az már nem a te dolgod! A te dolgod az, hogy legyél udvarias meg illedelmes!

Majd szigorú képet vágott.

– Ez volt az udvarlási lecke! Mi most elmegyünk, te meg gyakorold a leckét! Addig gyakorold, míg úgy nem mondd, mint a vízfolyás!

S elindultak az Írnokkal. Süsü bánatosan bólogatott, sóhajtott, majd így motyogott.

– Jól van. Gyakorolom. Ha muszáj... A hajad olyan, mint a tenger, brrr! A szemed, mint a kék tó! Brrr! Sóhajtoztam eleget, megkérem a kezedet! Brrr!

Már nem hallották Süsü berregését, messze jártak a várudvar közepén, a szökőkútnál, mikor egyszer csak az Írnok megállt, merev lett, úgy figyelt.

156

– Mi az? Mi az? – kérdezte a Kancellár izgatottan.

– Pssz! Ssss! – piszegett az Írnok. – Valamit hallok! Valami közeledik! Süvítést hallok! Egy nagy kő közeledik! Vigyázz! Bumm! Ugyanoda esett! Micsoda pontos címzés!

– Mi volt ez?! Mi ez? – kérdezte a Kancellár.

– Választávirat! – mondta tömören az Írnok.

– Ja! – mondta megkönnyebbülve a Kancellár. – Micsoda forgalom! Olvasd!

– Jó – mondta az Írnok. – Csak előbb idehívom Süsüt, hogy emelje meg. A másik oldalán van az üzenet!

Kiabált Süsüért, hogy gyere, gyere gyorsan!

Süsü odaügetett.

– Mit akarsz? – kérdezte.

– Emeld meg a követ, hadd olvassam el, mi van ráírva.

– Megemelhetem – mondta Süsü, majd eszébe jutott valami. – Most is befogjam a fületem?

Az Írnok a Kancellárra nézett, de az legyintett.

– Most nem kell! Már úgyis tudsz mindent! Emeld csak szaporán!

Süsü megemelte, nagyot nyögött, az Írnok elolvasta a levelet, amit a kőre karcoltak.

– Na, olvasom: „A királylány elindult! Látni szeretné Süsüt!” Téged akar látni!

– Engem? – csodálkozott Süsü.

A Kancellár mérgesen rájuk szólt.

– Ne fecsegjetez annyit! Olvasd tovább!

– Olvasom! – mondta az Írnok. „Találkozás a határon, a Sárkányok Földjénél!” Aláírás: A Sárkányok Királya!

Majd a Kancellárra nézett.

– Most ez jó hír, vagy rossz hír?

A Kancellár csak egy pillanatig töpregett, s rögtön kitalálta, hogy ez bizony jó hír, mivel olyan éles volt az esze, mint a borotva.

– Jó hír! Sikerült! Sikerült! Időt nyerünk! Sikerült megetetni velük az etikettet! Vagyis csak látni szeretné Süsüt! És a házasság előtt! És ő jön ide! Nem Süsü megy! Pompás! Pompás! Hiába, az etikett nagy dolog! Meg az illem! Meg a többi trükk! Figyelem, kezdődik a ceremónia!

Süsü nem nagyon értett az egészből semmit, bátortalanul megkérdezte.

– És én most mit csináljak?

– Szedjél virágot! – mondta a Kancellár.

157

Süsü elment virágot szedni, a Kancellár meg az Írnok felrohant a trónterembe, hogy megvigyék a hírt a Királynak.

Felbolydult rögtön a királyi udvar, mindenki készülődött, fésülködött, csinosította magát. Hiszen mégiscsak egy valódi sárkánylány érkezik, és nem egy kócos szolgáló!

A Királyné a Dadust szólongatta, hogy jöjjön gyorsan!

– Öltöztess fel! Fésüljél meg! Jaj, melyik ruhámat vegyem fel, a virágosat vagy a pöttyöset?

Az Öreg Király a bajuszát pödörte, majd leszorította a bajuszkötővel.

A zsoldosok a csizmájukat pucolták, a Pék, a Csizmadia, a favágók vizes fésűvel fésülködtek, a Szénégető leporolta a szenes kabátját. Vagyis mindenki igyekezett, hogy ünnepi külseje legyen.

Csak a Kiskirályfi nem szépítkezett, rohángált fel-alá, s vidáman rikkantgatott.

– Jaj, de jó! Jaj, de jó! Kirándulás!

A Kancellár sem szépítkezett, izgatottan járt ő is fel-alá, rendezgette az ünnepi menetet.

– Felség, a királyi család elől megy! Felséged nyitja meg a ceremóniát, ünnepi beszéd, meghajlás satöbbi! Süsü! Süsü!

Süsü odacammogott.

– Tessék, Kancellár. Itt vagyok! Én hova álljak?

– Te jössz hátul, te jössz utoljára! Mert így illik! És ne felejts el semmit, és figyelj, hogy csak akkor gyere elő, ha te következelsz!

– Figyelek, Kancellár! És nem felejtök el semmit – bólogatott Süsü.

A Kancellár intett a favágóknak.

– Ti hozzátok a próbababát! Hm. Ez lesz a jegyajándék! Hm. Nem elég félelmetes! Verjétek láncra!

– Igenis! – mondták a favágók, és láncra verték a próbababát.

A Kancellár töprengve nézte.

– Hm! Még mindig nem elég félelmetes! Szénégető! Gyere ide!

– Mi a nyavalya kell, hogy a tehén rúgja meg! – mert a Szénégető nagyon goromba beszédű ember volt.

– Bújj bele! – parancsolta a Kancellár. – És höröggél!

– Mi a nyavalyát csináljak? – mérgeskedett a Szénégető.

– Höröggjél! Félelmetesen höröggjél! De majd csak akkor, ha szólok! Na így már jó lesz! Majd azt fogjuk mondani, hogy ezt a félelmetesen hörögő szörnyet Süsü győzte le, és ez lesz a jegyajándék!

Végre elindult a menet, s nemsokára megérkezett a határra, a Sárkányok Földjének szélére.

158

A Sárkányok Földje félelmetesen füstölt és bugyborékolat és morgott és pöfögött! Senki se merte még eddig a lábát a földjére tenni!

Az Öreg Király hümmögve nézett szét.

– Hm, semmit se változott, amióta itt jártam! Pedig annak már van vagy hatvan éve!

A Kancellár izgatottan elrendezte a népséget, hogy ki hova álljon.

– Felség, a királyi család itt az emelvényen foglal helyet! A szörnyet hozzátok ide, egész közel! Szénégető, belebújni!

A bábut odahozták, a Szénégető morogva belebújt.

A Kancellár a zsoldosokat szólította.

– Zsoldosok!

– Igenis! – mondták a zsoldosok.

– Milyen hangotok van? – kérdezte a Kancellár.

– Szép mély! – mondta az Első Zsoldos.

– Basszus! – mondta a Második Zsoldos.

– Jó! Akkor ti éneklitek a szerenádot! Ide álljatok!

– Igenis! – mondták a zsoldosok.

A Kancellár Süsünek kiáltozott.

– Süsü! Süsü! Megvan a virágcsokrod?

Süsü meglóbálta a virágcsokrot, amit a mezőn szedett.

Az Írnok megrángatta a Kancellár köpenyét, s a Sárkányföld felé mutogatott.

– Ott! Ott jön! Egy sárkányhintó!

– Ne ordíts! – intette le a Kancellár. – Látom én is. Mindenki a helyére! Felség! A menyasszony közeledik! Zsoldosok!

– Igenis! – mondták a zsoldosok.

– Szerenád! Egy-két-hár! Rajta!

A zsoldosok megfogták egymás kezét, s lassan ringatózva belefogtak a szerenádba. Szép, mély hangon énekeltek.

Plöm-plöm-plöm-plöm

plöm-plöm-plöm-plöm!

Jöjj, szerelmesem,

jöjj, én kedvesem!

Szép vagy, mint a rózsza,

szívem azt dalolja,

plöm-plöm-plöm-plöm,

plöm-plöm-plöm-plöm!

159

Plöm-plöm-plöm-plöm

plöm-plöm-plöm-plöm!

Szív, ha rád talál,

áll, csak egyre áll!

Azt mondaná csendben:

éljünk tovább ketten!

Plöm-plöm-plöm-plöm,

plöm-plöm-plöm-plöm!

Plöm-plöm-plöm-plöm

plöm-plöm-plöm-plöm!

Szólj vagy csak bólints,

Ó, te drága kincs!

Néked szól az ének,

szívem szerelmének!

Plöm-plöm-plöm-plöm,

plöm-plöm-plöm-plöm!

Mire a zsoldosok befejezték a szerenádot, megérkezett a sárkányhintó is. Le volt függönyözve, s némán várakozott.

Bámulták csodálkozva, mert nem mindennap lát az emberfia sárkányhintót.

A Király végre magához tért.

– Kancellár! Most mit kell csinálni?

A Kancellár is magához tért, s fölényesen legyintgetett.

– Nyugodjon meg, felség! Én tudom, hogy mit kell csinálni! Megyek már! Itt is vagyok!

A hintóhoz ment, mélyen meghajolt, ahogy illik, s így szólt nyájas hangon.

– Lépjen ki, szép sárkányhercegnő!

Egy csengő hang szólalt meg a hintóban:

– Jaj, de kedves! Kilépek!

Kinyílt az ajtó és kilépett a sárkányhercegnő.

Csodálkozó moraj futott végig a várakozók között. Volt is min ámuldozni! A Sárkánylány gyönyörű volt! És egyfejű! Vagyis egy feje volt. Nem huszonnégy, nem három. Egy!

Az Öreg Király elkurjantotta magát meglepetésében.

– Jaj, de szép sárkánylány! És egy feje van!

160

Ez ugyan nagy illetlenség volt, mert nem illik csodálkozni senki fején sem. A Kancellár gyorsan átvette a szót, hogy elterelje a figyelmet.

– Hm! Vagyis, itt vagyunk a vőlegénnyel...

Majd hátra kiáltott, a bábu felé.

– Szénégető! Hörögni!

A Szénégető csúnyán hörgött a bábuban, mintha asztmát kapott volna vagy torokgyulladást.

– Hrrr! Hrrr! Hrrr!

Mindenki odafordult a csúnya hörgésre. A Sárkánylány is. A szeme kimeredt, a szíve majd megállt, úgy megijedt. Jajgatott és jajveszékelt félelmében.

– Jaj, jaj, jaj! Jaj, de csúf! Jaj, de rút! Jaj, de szörnyű háromfejű szörnyeteg! Nem akarom! Nem ilyen vőlegényt ígértek! Félek! Félek! Félek!

– Hrrr! Hrrr! Hrrr! – hörgött a Szénégető.

A Sárkánylány meg jajgatott.

Jajajaj! Jajajaj! Félek! Félek!

Senki se tudta, hogy mit csináljon, úgy meg voltak döbbenve a keserves jajgatáson.

Süsü nézett ki hátulról az emberek mögül, hogy mi van, ki sír? S azonnal tudta, hogy mit kell csinálni!

Mert mikor meglátta a Sárkánylányt, először is elámult, hogy annak is egy feje van! Azután még jobban megnézte és még jobban elámult, hogy milyen gyönyörű az egyfejű Sárkánylány!

Előrelépett hát, s megszólalt.

– Ó, be szép! És egyfejű! – ezt halkán mondta. – Ne félj! – ezt meg hangosan.

A Sárkánylány először nem hallotta Süsüt, tovább sírt és jajgatott.

– Jaj, védjen meg valaki! Védjen meg valaki! Félek ettől a háromfejű szörnytől!

Süsü közelebb ment, s közben nyugtatta a Sárkánylányt:

– Majd én! Majd én megvédlek!

A Kancellár idegesen elállta Süsü útját.

– Süsü! Maradj hátul! Még nem te jössz!

De Süsü szelíden félretolta a Kancellárt.

– Menj arrébb, Kancellár! De én jövök! Már itt is vagyok! Milyen háromfejűtől félsz?

– Attól, attól! – mutatott a Sárkánylány a bábura.

Süsü mosolygott.

– Ja, attól? Attól ne félj! Te vagy a Sárkánylány? Igazán te vagy?

161

A Sárkánylány egy kicsit elcsodálkozott, és jobban megnézte Süsüt, majd halkán mondta.

– Én vagyok! Igazán én vagyok! Csak védj meg!

Süsü legyintett.

– Megvédlek... de attól a háromfejűtől ne félj! Azt nekem csinálták gyakorolni, mert az téged ábrázol, vagyis te lettél volna. Elég ronda! És én még elhittem, hogy rád hasonlít! Én, süsü! Merthogy ez a nevem. Süsü. Nem becenév, a rendes nevem! És egyáltalán nem hasonlít rád ez a csúfság! Hiszen nincs is három fejed! Vagyis azt akarom mondani, hogy te sokkal szebb vagy! Sokkal!

A Sárkánylány már nem félt, nem sírt és nem jajgatott, hanem mosolyogva nézte a szónokló Süsüt. Majd szelíden ő is megszólalt.

– Te meg bátor vagy és erős! És most már nem félek!

Süsü zavarba jött, ilyet még sose mondtak neki, főleg nem egy gyönyörű egyfejű Sárkánylány! Összevissza dadogott meg fecsegett.

– Én bátor? Izé, erős? Én nagyon szeretem ám a lepkéket! Nagyon! Te is szereted a lepkéket?

– Én is nagyon... bár eddig még csak képen láttam!

Süsü felnézett az égre, s meglátott egy lepkét. Nagyot rikkantott.

– Ott repül egy! Egy igazi! Gyere, fussunk utána!

– Jó! Fussunk!

Futottak a lepke után mindenről elfelejtkezve.

– Rajta, rajta! Hopp, hopp! – kiabált Süsü.

– Ó, be szép! Szebb, mint a képen! – mondta a Sárkánylány. – Fogjuk meg! Fogjuk meg!

Süsü futás közben magyarázott.

– Azt nem szabad! Csak gyönyörködni szabad!

– Jó... Gyönyörködjünk! – egyezett bele a Sárkánylány.

Ahogy futottak meg gyönyörködtek, Süsü hirtelen megtorpant, s szelíden megfogta a Sárkánylány karját.

– Jaj, vigyázz! Egy tüskebokor! Majdnem beleléptél...

A Sárkánylány is megállt, Süsü szemébe nézett mélyen.

– Köszönöm, Süsü! Én még ilyen udvarias, ilyen okos és kedves sárkányfiúval nem találkoztam! És velem még senki sem beszélt ilyen szépen. Mert engem inkább csúfolni szoktak, amiért csak egy fejem van...

Süsü álmélkodott meg csodálkozott, a fejét forgatta, majd ő is mélyen belenézett a Sárkánylány szemébe.

– Csúfoltak? Téged? Hiszen olyan szép a szemed, mint a legtisztább tó! Hidd el, ha én mondom! Ilyet még nem mondtam senkinek, csak neked! És 162a hangod, mint a szellő susogása! Ezt se mondtam még senkinek! Tessék, egy virágcsokor!

S átnyújtotta a virágcsokrot, amit eddig ott szorongatott a markában.

– Ezt én szedtem! Mert a virágokat is nagyon szeretem! Mert nincs szebb dolog a világon, mint a virág... illetve most már te!

– Ó, ó! – sóhajtott a Sárkánylány, és egy kicsit elpirult.

Süsü folytatta a szép beszédet, csak úgy magától, könnyedén csúsztak a nyelvére a szép szavak.

– Ezért nincs más vágyam a világon, legyél enyém szép virágom! Sóhajtoztam eleget, megkérem a kezedet!

A Sárkánylány azonnal odanyújtotta a kezét.

– Neked adom! És olyan boldog vagyok!

Süsü megfogta a Sárkánylány kezét, és elindultak a Sárkányföld felé.

A várakozó emberek messziről nézték őket, s mikor meglátták, hogy megfogják egymás kezét, nagy éljenzésben törtek ki.

– Éljen! Éljen! Éljen! – harsogta a Pék, a Csizmadia.

Csak a Kiskirályfi nem éljenzett, az apja kabátját rángatta.

– Elmennek! Elmennek! Süsü már nem szeret minket!

– Dehogynem szeret! Minket is szeret! – mondta elmerengve a Király. – De ez egészen más! Ezt úgy hívják, hogy szerelem!

163

– Ó, ó! – sóhajtott a Királyné. – Úgy hívják, hogy szerelem!

– Szerelem? Mi az a szerelem? – értetlenkedett a Kiskirályfi.

– Nagyon, nagyon szép érzés! – mondta a Király, s a Királynéra nézett. – Emlékszel?

– Emlékszem – bólintott a Királyné. Nagyon szép érzés!

A Kancellár, aki eddig némán figyelte az eseményeket, dohogni kezdett, morgott meg dohogott, a szakállát ráncigálta.

– Szép érzés! Szép érzés! De ki fog dolgozni? Ki fog fát vágni? Ki fog követ törni? Ki fog sepregetni? Ki fog mosogatni? He? Ki fog, ha Süsü elmegy?

Ám a Király leintette a dohogót.

– Ej, ej Kancellár! Inkább örüljünk, hogy Süsünek is lesz igazi otthona, meg felesége! Lám, én is kóboroltam a világban, de a kóborlásom véget ért!

Majd szigorúan végignézett a vár népén.

– Dolgozni pedig mi fogunk! Te, én, ti és mindenki! Eztán a Favágó vágja a fát, a Kőtörő töri a követ! És mindenki azt fogja csinálni, ami a dolga! Senki se mert ellene szólni, csak a Kiskirályfi szipogott.

– De elmegy örökre! Örökre elmegy! Ki fog velem játszani? Süsü! Süsü! Ne menj el! Süsü!

Süsü meghallotta a Kiskirályfi kiáltozását, megállt egy pillanatra és visszaszólt vidáman:

– Ne sírj, Kiskirályfi! Nem örökre megyünk el! És majd ti is eljöhettek hozzánk játszani! A mi gyerekeinkkel, a kis Süsüvel! És én mindig a barátod maradok! Érted? És soha, de soha nem foglak elfelejteni! És mindenkinek köszönöm, hogy itt élhettem veletek!

A Dada a szemét törölgette.

– Mi sem fogunk elfelejteni! Már egészen megszerettem ezt az egyfejűt!

Az Öreg Király is a szeme felé nyúlkált, de úgy tett, mintha por ment volna bele, s a bajusza alatt motyogta.

– Én sem fogom elfelejteni! Majdnem ő lett a vejem! Bizony!

Integettek utánuk, a Király búcsúzólal érces hangon kiáltotta.

– Ég veled, Süsü! Éljetek boldogan!